LICIA TROISI
CRONICILE
LUMII
PĂMÂNTENE
POVEȘTILE PIERDUTE

Cuprins

Cartea
Autorul
Lumea Pământeană - Poveştile Pierdute
Preludiu
- PRIMA STROFĂ
- SFÂRŞITUL ŞI ÎNCEPUTUL
- I
- II
- III
- IV

Interludiu
A DOUA STROFĂ
- SFÂRŞITUL EPOCII DE AUR
- I
- II
- III
- IV
- V
- VI
- VII
- VIII
- IX
- X

Interludiu
A TREIA STROFĂ
- ÎNTOARCEREA
- I
- II
- III
- IV
- V
- VI
- VII
- VIII
- IX
- X
- XI
- XII
- XIII
- XIV
- XV

Interludiu
Recuperarea

Aşteptarea
Caractere şi locuri
Mulţumiri

Cartea

LUPTA LUI NIHAL CONTRA TIRANULUI este încă în viaţă în inima Lumii Pământene şi în legendele pe care de peste o sută de ani locuitorii săi le-au transmis, din tată în fiu. Într-o noapte de iarnă, un povestitor misterios apare într-un han cu trei poveşti de spus, poveşti pe care paginile Cronicilor nu le-au spus niciodată. Printre notele calde şi fermecătoare ale lăutei sale sunt astfel cele mai preţioase mistere ale vieţii lui Nihal: copilăria dinaintea întâlnirii cu Livon, călătoria pentru a-l salva pe Sennar de răul Cascadei, sortarea care a readus războinicul la viaţă pentru a apăra un popor neînsămânţat şi, în final, ultimul secret şocant pe care nimeni nu şi l-ar putea imagina vreodată.

Autorul

Născută la Roma în 1980, Licia Troisi este cea mai bine vândută scriitoare de fantezie italiană din lume, datorită succesului extraordinar al seriilor "Lumii Pământene", "Fata Dragon" şi "Regatele Nashira". Absolventă cu o teză despre galaxiile pitice, colaborează cu Universitatea din Roma Tor Vergata ca astrofizician.

LICIA TROISI

CRONACHE DEL
MONDO
EMERSO
LE STORIE PERDUTE

MONDADORI

Terra del Mare
Terra dell'Acqua
Terra del Vento
Terra della Neve
Terra del Fuoco
Terra del Sole
Terra del Giorno
Terra della Notte
Grande Deserto
MONDO EMERSO

Terra del Mare
Terra dell'Acqua
Terra del Vento
Terra della Terra
Terra del Fuoco
Terra del Sole
Terra della Notte
Grande Deserto
MONDO EMERSO

Pentru Fiammetta,
pentru aceşti zece ani împreună

Preludiu

Figura cu glugă a intrat încet. Purta o mantie mare de catifea verde, care o înfăşura până la picioare. Între omoplaţi a apărut un pachet alungit, strâns de două şnururi de mătase.

Melna l-a întâmpinat imediat la uşa hanului.

— Iartă-mă, dar nu ai voie să intri înarmat aici.

Străinul a ridicat faţa spre ea, iar fata s-a retras instinctiv, simţindu-se aproape uluită. Gluga i-a acoperit complet trăsăturile, punând o umbră neagră pe frunte şi pe ochi, în timp ce restul feţei, de la nas în jos, era acoperit de o mască metalică perforată, decorată cu o incrustaţie atât de groasă şi meticuloasă încât arăta ca o dantelă. Vocea a ieşit clară şi clară, deşi uşor modificată, ca şi ar fi vrut să o mascheze.

—Nu este o armă, a spus el aproape amuzat. Într-un gest fluid, a tras şnurul de pe sac şi a slăbit unul dintre noduri. Din mătase a apărut bucla unei lăute.

Melna a zâmbit uşurată.

— Vreau să-ţi cer scuze. Doar că stăpânul e foarte strict în privinţa asta. Ştii, a fost un incident într-un han din apropiere cu mult timp în urmă, pentru că unul dintre clienţi era înarmat. Focul care a ars camera nu a cruţat nici măcar o scândură de lemn.

— Nu vin să caut necazuri. Doar o scenă, dacă nu te superi tu şi stăpânul tău.

Vocea era liniştită şi neperturbată. Melna nu putea spune dacă era bărbat sau femeie. Corpul androgin şi suplu avea un aspect feminin, dar ar fi putut fi cel al unui băieţel sau un om mărunţel. Sub pelerină erau haine din piele neagră şi cizme grele din piele de căprioară. La urma urmei, era foarte frig în acea seară: ningea, iar aerul îngheţat se învârtea de-a lungul străzilor din Salazar. Câţiva fulgi s-au odihnit, de asemenea, pe mantaua străinului, şi se topeau deja la căldura focului care ardea în şemineul de piatră de lângă bucătării şi încălzea hanul.

Melna a zăbovit o clipă. Cu câteva săptămâni mai devreme, stăpânul vânase un menestrel, dar în acest caz era un beţiv bătrân care atacase probleme cu un patron care nu era înclinat să dialogheze. Pe de altă parte, individul din faţa ei părea perfect treaz, iar silueta lui i-a inspirat încrederea.

— Te rog, stai jos, l-a invitat cu zâmbetul pe buze, dându-se deoparte. Sub glugă, ea a prins o bucăţică din ochii străinului, iar privirea lui a sugerat că zâmbea la ea.

— Îmi dai nişte supă înainte să încep? Pot plăti, a spus el, zornăind o pungă mică de piele.

— Bineînţeles! Urmează-mă, a răspuns Melna cu entuziasm, şi l-a condus la o masă în colţ. Menestrelul s-a aşezat, odihnindu-şi uşor instrumentul lângă el şi stând cu spatele la zid, ca să poată domina sala.

Hanul era situat la unul dintre etajele inferioare din Salazar, oraşul mare adăpostit într-un turn magnific înalt de 1.000 de braţe. După sfârşitul războiului, oraşele turn au trecut printr-o perioadă de splendoare reînnoită. Timp de decenii au fost abandonate şi afaceri înfloritoare au decăzut, dar apoi a început să se populeze din nou. Cei mai buni arhitecţi ai Lumii Pământene l-au renovat, aducându-l înapoi la splendoarea antică, datorită soluţiilor tehnice noi şi rafinate şi relaţiilor de afaceri profitabile cu elfii. Centrele vechi acum au renăscut vii şi maiestoase ca bijuteriile antice străluceau din nou, în timp ce altele, noi, au apărut peste tot. Ţara Vântului devenise rapid un loc râvnit, un amestec de rase şi o umanitate diversă, aşa cum fusese pe vremuri, când războiul încă nu distrusese Lumea

Pământeană. Oraşele turn au fost din nou un punct de comerţ şi loc de întâlnire, şi tot felul de magazine au înflorit.

Cel în care străinul a decis să evolueze în acea seară avea un salon imens în care spaţiul era punctat de arcade rotunde, care continuau sub un plafon de grinzi de lemn fin. Dincolo de ferestrele aerisite se rotea zăpada, care acum se transforma într-un viscol.

În partea de jos exista un blat mare, cu o bucătărie deschisă în care bucătarii erau ocupaţi frenetic, şi butoaie mari de lemn de la care servitorii serveau căni de bere uşoară şi întunecată. Pe partea laterală, o scară în spirală ducea la etajul superior, unde erau amplasate dormitoarele.

Întregul salon era ocupat de bănci de lemn dur, aranjate în jurul meselor lungi. Locul era plin, iar confuzia domnea suprem. Printre clienţi, străinul a identificat în principal negustori, din toate ţinuturile şi rasele: oameni, pitici, elfi. Erau chiar şi câţiva vizitatori într-o excursie de agrement, o noutate recentă a acelor vremuri de pace, printre care ieşea în evidenţă o familie din regatul subacvatic al Zaleniei, recunoscuţi după pielea diafană şi părul alb. Menestrelul măsura distanţa dintre propriile amintiri ale locului şi ceea ce a văzut acum.

Melna i-a servit supă, împreună cu o cană de bere neagră. I-a mulţumit punându-i în mână nişte monede.

— E prea mult! a protestat ea, calculând cu viteza meseriei sale că suma ar fi suficientă pentru a plăti pentru două mese consistente.

— Este atât de puţin pentru bunătatea ta, a răspuns el.

Melna a plecat cântărind bacşişul ei şi l-a strecurat în buzunar înainte de a ajunge la tejghea.

— Cine naiba e ăsta?, a întrebat stăpânul, un bătrân cu burtă proeminentă şi aerul suspicios, uscându-şi cănile cu un prosop.

— Un menestrel, a răspuns Melna.

— Un menestrel care simte nevoia să-şi acopere faţa. Nu-mi place.

S-a întors şi s-a uitat la străinul subţirel. Mânca printr-o mică fantă în mască, pe care o deschisese datorită unui dispozitiv. Faţa lui era acoperită.

— Poate a avut un accident şi are cicatrice, a observat ea.

Stăpânul s-a uitat destul la el.

— Fii cu ochii pe el, nu vreau necazuri.

Melna a dat din cap distrasă. Poate din cauza bacşişului generos, sau poate era ceva în felul lui care a cucerit-o, dar a simţit că poate avea încredere în tipul ăla.

Când a terminat, menestrelul a dat cana şi farfuria la o parte, a închis masca şi a scos lăuta din carcasă. Era un instrument destul de mare, cu carcasa armonică în două tonuri şi rozeta fin sculptată. A început să-l acordeze de-o parte; apoi, când i s-a părut că era pregătit, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre mica scenă de lemn care stătea în colţ.

S-a aşezat pe un scaun, s-a aplecat peste instrument şi a început să cânte. În ciuda confuziei, primele note au reuşit să treacă de bîzîit şi să atragă atenţia celor care stăteau cel mai aproape. Cineva a tăcut, altcineva abia s-a uitat la el, continuând să vorbească cu ceilalţi clienţi. Publicul nu părea interesat de divertisment muzical în acea noapte.

Menestrelul a intonat, de asemenea, câteva note şi a început să cânte. A început cu un cântec elven antic, un poem despre povestea iubirii imposibile dintre Leera, zeiţa apei dulci, şi iubitul ei elf Mathrash. Elfii din han păreau vag intrigaţi, dar ceilalţi şi-au reluat afacerile, dublând confuzia. El nu a fost descurajat şi a continuat.

— Ajunge cu prostia asta! a strigat cineva, când a început să cânte un cântec pastoral melodic şi romantic. Publicul a început să urle.

Stăpânul hanului nu a mai uscat cănile şi s-a uitat în sus.

—Du-te şi spune-i să se oprească şi trimite-l departe, i-a ordonat Melnei.

Fata nu s-a mişcat.

— Deci? Ai prefera să-ţi petreci noaptea în zăpadă? Grăbeşte-te!

Melna a urcat pe scenă şi s-a apropiat de străin.

— Iartă-mă... Stăpânul întreabă dacă poţi schimba repertoriul, publicul pare să nu-i placă. Apoi, ea a aruncat o privire mai atentă la el, Te rog, a şoptit ea, sau o să te alunge.

Cineva a aruncat cu o bucată de pâine în ea. Menestrelul a îngheţat, cu degetele nemişcate pe tastatură şi pe corzi.

— Îmi pare rău, frumuseţe, a spus o voce. Nu era pentru tine, ci pentru romanticul de acolo. Un cor de râsete a însoţit gluma.

Străinul nu s-a supărat.

— Deci nu-ţi plac poveştile de dragoste, a spus el.

— Nu-mi plac plângerile. Un murmur de aprobare s-a ridicat.

— Şi ce ai dori să auzi, să auzim un pic, a spus povestitorul din nou. Vocea lui era calmă, dar Melna a simţit un fel de vibraţie surdă emanând de la el, ca şi cum ar fi fost gata, în ciuda liniştii aparente, să se declanşeze în orice moment.

Tipul care a aruncat bucata de pâine, un pitic vulgar, cu aspect grosolan, a ridicat din umeri.

— Ce ştiu eu... ceva plin de evenimente. Sunt oameni aici care nici măcar nu-i cunosc pe elfi!

— Am înţeles, a spus menestrelul calm, şi degetele sale au început să se mişte rapid pe şiruri de corzi, intonând o muzică plină de viaţă.

— De ce nu ne cânţi ceva pentru bărbaţi? O poveste bună de război, haide! a strigat unul de jos.

Menestrelul s-a uitat fix la el.

— Şi ce ştii tu despre război? El a părăsit aceste pământuri de ani de zile, din fericire pentru tine.

— Cu siguranţă mai mult decât crezi! Şi un cor de râsete s-a ridicat din nou.

Cântăreţul şi-a plecat capul peste instrumentul său şi s-a predat unei scurte piese virtuoase, apoi s-a oprit pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost în căutare de inspiraţie. Apoi degetele lui păreau să prindă viaţă şi au început să ţească pe corzi o muzică lugubră şi vibrantă, un marş funerar care avea gust de moarte. O tăcere respectuoasă a coborât în jurul lui.

— Un cântec de război... a spus încet. Aşa să fie. Trebuie să ne întoarcem în timp, cel puţin în timpul ultimului Sheireen şi al ultimului Marvash. Dar vreau să merg şi mai departe, să merg şi mai departe cu povestea mea, şi să mă întorc la începutul tuturor lucrurilor, la ziua care a schimbat pentru totdeauna vieţile multor oameni care au umblat pe acest pământ. Vreau să mă întorc într-un moment îndepărtat pe care nici unul dintre voi nu şi-l aminteşte, ce poate nu a fost cântat niciodată. În ultima oră de bucurie, înainte ca istoria să înceapă cu adevărat.

PRIMA STROFĂ

SFÂRŞITUL ŞI ÎNCEPUTUL

Revin, cântecul meu,
la zile şi locuri uitate de timp,
departe de zidurile şi meterezele
din acest turn bătut de vânt.

Voi spune despre război, şi sânge şi luptă,
şi ea, care era fiica sabiei.

O poveste lungă începe aici,
unde moartea consumă toate primele fructe.

I

Bărbatul a continuat să chinuie pălăria pe care o strângea în mâini. El era un comerciant de vârstă mijlocie, uman, cu trăsăturile greoaie şi marcate ale oamenilor din Ţara Mării, cu unelte destul de proaste judecând după hainele peticite. Deşi cortul de război în care stătea era încălzit doar de un mic brazier, el transpira.

— Îmi distrug afacerea, bine? Şi nu mai pot continua aşa. Faptul că sunt disperaţi, nenorociţii ăia de jumătate elfi vând marfa la jumătate de preţ. Şi nimeni n-o va mai cumpăra pe a mea, dacă o ţin aşa.

Lakka ascultat distras, stând pe un scaun de metal pliant. Era un om mare, la 30 de ani, imaginea cuiva care era familiarizat cu războiul. A văzut atât de mulţi ca tipul din faţa lui, şi toată lumea s-a bâlbâit cu scuze, căutând o justificare pentru comportamentul lor. Cu toate acestea, alegerea lor avea un nume atât de simplu: trădare.

— Nu-mi pasă pentru ce o faci, i-a tăiat-o scurt. Unde sunt jumătate-elfii?

Lakka fusese trimis într-o misiune cu trei săptămâni mai devreme. Au existat zvonuri că jumătate-elfii care au supravieţuit ultimelor incursiuni în Ţara Zilelor s-au refugiat în Pădurea de Nord. Dola, locotenent şi mâna dreaptă a Tiranului, i-a încredinţat sarcina de a investiga şi de a interveni în caz de nevoie. Lakka şi-a adunat trupele fammin şi a pornit în marş.

Nu era o misiune de mare importanţă strategică, într-adevăr, era o operaţiune obişnuită. Erau aşa în fiecare zi şi peste tot în Lumea Pământeană. Tiranul era foarte clar în această privinţă: nici o jumătate elf nu trebuia să rămână în viaţă, toţi trebuiau exterminaţi, inclusiv femei şi copii. Diferenţa faţă de misiunile anterioare la care a fost repartizat Lakka era că, de data aceasta, el a avut libertate deplină: să decidă dacă şi când să intervină. A pornit în marşul lung pentru a ajunge la Pădurea de Nord fără speranţă. Îşi dorea cu toată puterea să fie demn de încrederea pe care Dola i-a acordat-o, precum şi pentru promovarea pe care i-a promis-o dacă avea succes.

Până la sfârşitul anului, însă, el pierduse în curând controlul asupra situaţiei. Închis în tabără, atras de frumuseţea acelor fiare fără minte ale famminilor şi cu singura companie a doi subordonaţi, un om şi un pitic, el a început să se lenevească în cortul său murdar în timp ce căutarea continua încet. Până când a apărut negustorul ăla mizerabil, care în schimbul a patru monede de aur era pe cale să măcelărească femei şi copii.

Omului i-a luat ceva timp înainte să răspundă.

Lakka era pe cale să-şi piardă cumpătul.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Au creat o tabără de refugiaţi, a spus comerciantul dintr-o singură respiraţie, ca şi cum oprirea chiar şi doar pentru a respira i-ar putea lua curajul de a continua. Este la o jumătate de zi de mers pe jos de la Norrea, la sud. Sunt vreo 50, adună lemne în pădure şi le vând în sate. Vor fi vreo zece bărbaţi în vigoare. Ceilalţi sunt bătrâni, femei şi copii.

Lakka a râs cu entuziasm.

— Bun negustorul meu, foarte bun... Războinici?

— Trebuie să te temi de un singur om: numele lui este Revrar. Se pare că a fost soldat în timpul asediului Seferdiului.

— Un supraviețuitor, a spus Lakka. Asediul Seferdiului fusese un carnagiu: oricine nu a reuşit să ajungă în siguranţă a fost măcelărit, iar mulţi au ajuns spânzuraţi de-a lungul străzii publice.

— Mai e ceva?

Omul şi-a muşcat buza nervos, părea să se gândească la asta, apoi a dat din cap.

Lakka a bătut din palme pe cotierele scaunului.

— Bravo, ţi-ai făcut datoria şi vei fi răsplătit. A dat din cap spre Pulla, piticul de lângă el, care a ieşit în faţă scotocind într-o pungă de piele. A luat nişte monede strălucitoare şi le-a dat trădătorului.

— Dar nimeni nu va şti, nu-i aşa? Că ţi-am spus...

Lakka s-a ridicat şi s-a apropiat de el. Se simţea dispreţ în privirea lui în timp ce se uita la mâinile comerciantului zguduit de un tremur uşoară şi pielea capului acoperită de sudoare.

— Jumătate elfii sunt nişte gunoaie, mă înţelegi? Nu va fi nici o amintire despre ei când Domnul meu îşi va extinde stăpânirea asupra întregii Lumi Pământene. Şi apoi îşi va aminti de tine şi de serviciile tale, şi l-a strâns de umăr.

Omul zâmbea nervos. A dat să plece, dar celălalt şi-a mărit strânsoarea.

— Nu te grăbi... Te supără compania noastră până se termină totul? Ştii, un fel de asigurare pe care nu ne duci de nas...

Ochii negustorului erau plini de frică.

— Jur pe ce am cel mai drag din lume, că ţi-am spus adevărul.

— Vom vedea, a răspuns Lakka, şi i l-a dat lui Pulla în timp ce încă protesta că el era un om de cuvânt.

Apoi l-a chemat pe Felnek, locotenentul lui. El era un creditor tânăr, cu un caracter uscat şi imperios, care s-a alăturat trupelor Tiranului după o lungă călătorie pe Pământul Soarelui. Lakka nu a investigat niciodată, dar se pare că avea o ranchiună împotriva jumătate elfilor, şi pentru asta şi-a trădat pământul.

Băiatul a intrat, a salutat şi a aşteptat.

— Te duci la vânătoare, Felnek, a anunţat Lakka.

Privirea tânărului s-a luminat.

— Omul avea informaţii bune?

— Grozave. Pregătiţi famminii, să mergem astăzi.

Felnek a dat din cap cu convingere şi a dispărut repede din cort.

Karna a deschis ochii. Nu lumina moale care se răspândea în interiorul colibei a trezit-o, ci un strigăt subtil, nedisolat, care vibra în aer.

S-a întors spre trupul întins lângă ea pe pat.

— Mak, a spus ea. Corpul a rămas nemişcat. Mak... fetiţei îi este foame.

Corpul a gemut, a devenit confuz, apoi a apărut un cap de sub pături. Era ca un mop albastru închis, atât de ciufulit încât arăta ca o mătură suprautilizată. O pereche de urechi ascuţite s-au ivit din smocurile rebele. Ochii, tulburi de somn, erau de un frumos violet luminos.

Makthar a încercat să-şi bage din nou capul sub pături, dar plânsul fetiţei era neobosit, a pătruns în stratul de lână şi a ajuns până la urechi, târându-se în creier.

— Bine, a capitulat. Bine.

S-a ridicat în gerul acelei dimineţi de iarnă, s-a înfăşurat în pardesiul lung atârnat lângă uşă şi s-a dus la picioarele patului.

Fetiţa a ţipat disperată, agitându-se într-un sertar de lemn scos dintr-un dulap vechi. Nu erau bani pentru un pătuţ, şi asta era tot ce au găsit.

— Haide, haide, să mâncăm, a spus Makthar, ridicând-o cu grijă. Mai mult decât foame, părea mai mult un strigăt de furie, şi s-a gândit că ea era într-adevăr fiica mamei sale: Karna era adorabilă, dar când se înfuria era mai bine să stai departe de ea.

— De ce râzi? La ce te gândeşti?, a întrebat ea, uitându-se cu suspiciune la el.

Makthar i-a dat un sărut pe frunte în timp ce o lua pe fetiţă în braţe.

— Că am o familie frumoasă, a răspuns el.

Karna a zâmbit, apoi a apropiat copilul de sân. Fetiţa a atacat vorace şi a oftat, înclinându-şi capul pe spate.

Makthar îşi adora soţia dimineaţa, când era încă întunecată de somn şi abandonată în pături. La acea vreme, ea era frumoasă cu părul ei albastru deschis încadrându-i faţa palidă, pe care ochii ei transparenţi purpurii ieşeau în evidenţă chiar mai mult. Era frumoasă şi puternică, dar neajutorată. Ea şi-a pierdut întreaga familie când au fugit din Ţara Zilelor şi, deşi s-a luptat să o ascundă, Makthar ştia bine rana pe care suferinţa a săpat-o în sufletul ei. În lumina aurie a dimineţii, care abia îi aprindea obrajii, el vroia doar să o îmbrăţişeze şi să-i spună că, în ciuda tuturor lucrurilor, va fi o zi frumoasă, pentru că erau încă în viaţă, iar fetiţa era cu ei.

— Scoate această expresie tandră de pe faţă, a spus Karna cu un zâmbet sarcastic care-i plăcea atât de mult lui Makthar.

— Dar este într-adevăr imposibil pentru tine să fii un pic romantică? Sunt femei care ar plăti să aibă un bărbat ca mine, care se uită la ele adorator în fiecare dimineaţă.

— Prefer un soţ care să-mi facă micul dejun, a murmurat Karna, dându-i un mic sărut.

Makthar s-a dat jos din pat şi a ieşit în aerul îngheţat al dimineţii. Vântul avea un miros sărat, ca întotdeauna, chiar dacă el nu se obişnuise încă. Trăiau în Ţara Mării de aproape un an, dar totul părea străin pentru el. Mirosuri diferite, arome diferite de alimente, oameni diferiţi în jurul lor. Pentru că, trebuia să recunoască, oamenii de acolo nu le-au putut accepta. Le-au privit cu suspiciune de la început, în ciuda faptului că trăiau într-o tabără de refugiaţi la cinci leghe de Norrea, cel mai apropiat sat. Astfel, Makthar a dezvoltat o neîncredere naturală pentru acel loc. Nu-i plăcea nimic: nici natura sălbatică a pădurii din jurul lor, nici feţele coapte la soare ale locuitorilor. Se simţe într-o ţară străină, şi mai rău e că ştia foarte bine că nu ar fi capabil să se întoarcă în Ţara Zilelor.

S-a întins, apoi îşi adună curajul şi şi-a scos pardesiul. Aerul rece i-a înţepat pielea. A luat apa din butoiul din apropiere cu o găleată de lemn şi a aruncat-o pe el. A scos un ţipăt, ca în fiecare dimineaţă.

— Bună dimineaţa! Chiar şi în această dimineaţă, domnului nu i-ar plăcea apa caldă?

Makthar a zâmbit.

— Ştii că mă ajută să mă trezesc.

Vorbea Revrar, care locuia în coliba de lângă a lui. Avea 50 de ani şi avea părul complet alb. Cineva din tabără a spus că a devenit aşa când a fugit din Seferdiul în flăcări, unde şi-a lăsat întreaga familie. Nu mai avea pe nimeni şi şi-a consumat existenţa în singurătate. Cu toate acestea, în ciuda tuturor lucrurilor, el nu părea o persoană sătulă de viaţă: s-a angajat în munca de zi cu zi, a făcut schimb de fier vechi pentru Ţara Mării şi s-a ţinut mereu la curent cu ceea ce se întâmpla în ţara sa natală.

— Supravieţuiesc doar pentru a-l face pe porcul de Tiran un prost, spunea el mereu. Atâta timp cât chiar şi un singur jumătate elf este în picioare, el nu va fi câştigat.

S-a uitat la Makthar, care se agita puternic.

—Vii cu mine în sat azi?, a întrebat el.

— Sigur că da. Nu mai avem bani.

Revrar mormăi că e de acord.

— Ah, apropo, zise ducând o mână la frunte. A intrat în colibă şi a ieşit o scurtă perioadă de timp mai târziu, cu un pachet care aburea în aerul îngheţat al dimineţii. L-a pus în mâinile lui Makthar. Tocmai am terminat!

Tânărul a deschis uşor pachetul. Mirosul l-a lovit puternic, împreună cu o mulţime de amintiri. Miros de malnea, mirosul de acasă. Erau sandwich-uri rotunjite, cu o suprafaţă lucioasă şi o umplutură de aluat alb moale cu fructe uscate tocate, un desert tipic pentru Ţara Zilelor: adesea mama lui le pregătea dimineaţa. Nimic deosebit de elaborat, un fel de mâncare sărac, dar Makthar nu îl mai mâncase de când plecase de acasă şi nu s-a putut reţine să nu se simtă emoţionat.

— Revrar... mulţumesc, a spus el.

Celălalt a făcut un gest neglijent cu mâna.

— Glumeşti? În această ţară a barbarilor, dacă nu ne ajutăm unii pe alţii şi nu ne amintim cine suntem, vom sfârşi prin a ne pierde rădăcinile.

Makthar a devenit serios.

— E ceva nou?

Revrar avea informatori care să-i spună despre ce se întâmplă în Ţara Zilelor. A dat din cap.

— Nu am mai auzit de el de o lună. După Seferdi, toate satele din jur au fost, de asemenea, devastate. Unii spun că continuă cu noi incursiuni în ţinuturile din apropiere, pentru a lovi refugiaţii.

— Nu se va întâmpla aici, a spus Makthar, cu o convingere pe care prietenul său părea să nu i-o împărtăşească. Câţi suntem? Cel mult 50? Probabil chiar mai puţin. Şi ducem o viaţă mizerabilă. Suntem o muşcătură prea mică pentru Tiran, ar fi un efort irosit.

Revrar a oftat.

— Sper că ai dreptate. În orice caz, îi aştept.

Makthar ştia că sub tunica lui gata de utilizare, ţinea o serie de cuţite de aruncat, ţinea două pumnale în bocancii lui, şi de fiecare dată când părăsea tabăra purta mereu o sabie.

— Bine, bine. Mă pregătesc şi plecăm.

Şi-au luat rămas bun, iar Makthar s-a întors la coliba lui. A pregătit micul dejun şi l-a dus la Karna, care terminase de alăptat fetiţa şi o pusese în sertar.

— Ţi-a luat ceva timp. l-a certat ea.

Nu se prefăcea deloc şi i-a luat vasul cu lapte pe pat. Karna s-a uitat curioasă la pachetul de lângă ea şi, când l-a deschis, nu s-a putut abţine să nu explodeze într-un strigăt de bucurie.

— Dar de unde le-ai luat?

— Revrar.

Karna a rupt o malnea între degete, savurându-i parfumul.

— Oh... Mă simt ca şi cum m-aş fi întors când eram copil... murmură, şi ochii ei au scânteiat.

Makthar i-a strâns ferm mâna.

— Vei vedea că fetiţa va putea mânca o mulţime din ele într-o zi.

A zâmbit amar. Spre deosebire de soţul ei, ea nu putea avea încredere în viitor. Din moment ce părinţii săi au fost ucişi de spadasini, în Giarre, orizontul său cel mai îndepărtat a fost zorii zilei următoare. Ea şi-a permis un singur pariu pentru viitor, cel mai important, care dormea fericită la piciorele patului, sătulă şi caldă, în leagănul ei rudimentar, dar primitor. Orice altceva, ştia ea, ar putea dispărea în orice moment. Dar micuţa ei nu ştia.

Tabăra din Giarre a luat foc. Famminii care se mişcă ca demonii pe aleile inundate de fum. Sângele care udă podeaua, părinţii ei morţi şi Makthar în depărtare. În mijlocul carnagiului cuvintele se ridică la buzele ei.

«Cel puţin eu şi Makthar, te rog, Shevraar, cel puţin eu şi cu el. Dacă ne salvezi, îţi voi da orice, îţi voi da cel mai preţios lucru pe care îl am, îţi voi da copilul meu!»

Shevraar, zeul războiului. Copiii nici măcar nu ar trebui să ştie ce este războiul.

Dar creatura pe care o poartă în pântec riscă să nu vadă lumina zilei, să moară cu ea, acolo şi acum. Şi aşa îşi depune jurământul, consacrându-l pe copilul său nenăscut: Sherioth, dacă este băiat, Sheireen dacă este fată.

— Eşti bine?, a întrebat Makthar.

Karna s-a trezit singură, iar amintirea a dispărut.

— Da, a murmurat ea. Da.

— Azi ies cu Revrar.

Karna a simţit o lovitură în inimă. Îi era frică când se despărţeau. În vremuri ca astea, trebuia să rămână mereu împreună, pentru că o distanţă de câteva leghe ar putea face diferenţa între viaţă şi moarte.

— Dacă va continua aşa, nu vom avea nimic de mâncare pentru restul iernii, a adăugat Makthar, împărtăşindu-i tulburările sale.

— Avem brânzeturi de vândut, ţesăturile la care lucrez şi...

Makthar s-a uitat la ea condescendent.

— Ştii că nu e de ajuns.

Karna ura privirea asta, dar de data asta soţul ei avea dreptate. Frica, cu toate acestea, era mai puternică decât orice consideraţie logică. A înghiţit cu amărăciune.

— Bine, bine. Dar întoarce-te curând.

Makthar a zâmbit.

— Mă voi întoarce la cină, poate chiar mai devreme.

A sărutat-o pe frunte, şi împreună s-au bucurat de prăjitură în tăcere. Pentru câteva momente li s-a părut că s-au întors la zilele în care Tiranul nu era încă o ameninţare.

II

Cerul de deasupra capetelor lor era un mozaic iridescent de albastru, roz şi portocaliu. Câteva zdrenţe de nori s-au retras spre orizont, cu marginile strălucind în roşu. Un apus tipic din Ţara Mării, de care Makthar nu s-a putut bucura totuşi.

Ar fi putut fi mai bine în satul Norrea. El şi Revrar căraseră un căruţ plin cu resturi metalice şi câteva din ţesăturile Karnei. Dar fierarul cumpărase doar jumătate din marfă şi o plătise la un preţ mult sub cel obişnuit.

Makthar a început să se certe, dar celălalt a fost de neclintit.

— Asta merită, şi asta îţi dau.

Makthar a simţit că furia îi creşte.

— Nu ai fi plătit atât de puţin pentru unul de pe Pământul tău.

— Asta e scuza pe care voi, semi-elfii, o aveţi întotdeauna pregătită, nu-i aşa? Toţi sunt supăraţi pe voi, a şuierat fierarul.

— Vom vorbi despre asta când te vor alunga din casa ta şi te vor persecuta în întreaga Lume Pământeană.

În acel moment, fierarul deveni bătăios.

— Mă ameninţi? N-am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat în Ţara Zilelor. Plătim soldaţii rezistenţei să lupte cu Tiranul pe teren, în trupele Ţinuturilor Libere!

Makthar era gata să continue, dar Revrar a intrat în vorbă.

— Dă-ne banii şi opreşte-te, haide. Prietenul meu este un pic nervos azi.

Cu ţesăturile Karnei nu a fost mai bine. Se pare că toată lumea cumpărase deja de la Nasse, negustorul de haine care trecea pe lângă sat o dată pe săptămână. Revrar şi Makthar au mâncat trişti ce au adus din tabără şi apoi s-au întors acasă.

Mergeau prin pădure, încetiniţi de căruţul încă dezolant. Makthar era foarte deprimat.

— Haide, haide», l-a îndemnat Revrar. Va fi mai bine data viitoare.

— Trebuie să mă gândesc la fiica mea, a răspuns tânărul sumbru. Karna trebuie să se hrănească, altfel nici fetiţa nu mănâncă. Când eram copil, tatăl meu era capabil să ne îngrijească pe toţi. Mama mea nu avea nevoie să muncească, iar eu şi fraţii mei am devenit puternici şi sănătoşi. În casa mea fierarul aş fi fost eu, nu arogantul care voia fier degeaba!

Revrar a tăcut. Nu era nimic ce ar putea răspunde, şi Makthar avea nevoie să dea drumul la abur. El doar i-a întins o bucată de pâine tare de la masa de prânz. Makthar a luat-o fără voia lui, a pus-o în gură, şi atunci s-a întâmplat.

Au ieşit din tufişuri de parcă îi vomita pământul, înconjurându-i într-o clipă. Fammini. Îi priveau cu ochi mici, goi, ochii creaturilor generate cu scopul pur de a ucide, arătându-şi colţii lungi curbaţi în rânjete pătate. Printre ei se afla un om masiv cu o privire feroce, un soldat cu însemnele Tiranului pe armură.

Revrar a reacţionat rapid. Şi-a desfăcut poalele mantiei, şi-a dus mâinile la cuţite şi le-a tras unul după altul, repetând, cu gesturi precise şi sigure. Şase i-au lovit pe doi fammini, doborând unul şi

orbindu-l pe altul, care s-a prăbuşit la pământ pe fondul ţipetelor chinuitoare, în timp ce un şuvoi de sânge înmuia părul roşcat care creştea rar pe corpul său. Al şaptelea cuţit s-a înfipt în pieptul bărbatului, care a îngenunchеat cu un strigăt.

— Omoară-l! a avut puterea să ţipe la trupa fammin înainte de a muri. Omoară-l!

Era ca şi cum ai dezlănţui o explozie în mintea acelor creaturi abjecte. Cu un mormăit oribil, s-au lansat în atac, fluturând armele brute care erau încleştate între gheare.

Cu o mişcare rapidă, Makthar a scos sabia şi a împins-o în burta unui fammin, scoţând-o la timp pentru a para atacul unui al doilea care a apărut în spatele lui. Erau cinci în total, nu mulţi, şi el ştia că ei cu siguranţă nu străluceau în viclenie şi inteligenţă. Dar ştia, de asemenea, că ferocitatea lor în luptă i-a făcut orbi la pericol, iar devotamentul faţă de Tiran i-a făcut arme letale.

Un al patrulea fammin s-a aruncat spre el mânuind un topor, iar Makthar a evitat lovitura, coborându-se la timp pentru a nu fi decapitat, dar şi-a pierdut echilibrul şi s-a trezit la pământ, neînarmat. Famminul nu a ratat ocazia. Makthar a văzut lama toporului clipind deasupra capului său şi s-a gândit că acestea au fost ultimele momente din viaţa lui. Dar lama şi-a deviat în mod neaşteptat calea şi s-a înfipt în pământul de lângă el, în timp ce famminul a căzut cu un mormăit de durere.

Revrar stătea în spatele lui şi strângea sabia roşie de sânge.

— Repede, ridică-te, a spus el, întinzându-i mâna.

În acel moment famminul care a fost orbit stătea în faţa lor, acoperindu-şi ochiul sângerând cu o mână şi învârtind toporul cu cealaltă. Sabia lui Revrar l-a interceptat, dar famminul a dat o altă lovitură, iar lama s-a blocat în abdomenul său.

— Nu. a spus Makthar cu o voce stinsă.

Revrar a căzut la pământ.

— Sc... fugi, s-a bâlbâit. Salvează-ţi fetiţa.

Într-o furie de care nu credea că este capabil, Makthar a izbucnit în lacrimi şi înfipt lama în pieptul famminului, până la mâner.

Apoi s-a aruncat în pădure, alergând ca şi cum ar fi avut o întreagă armată pe urmele lui. Nu trebuia să se gândească decât la Karna şi Sheireen, doar la ele. Nimic nu s-ar fi pierdut dacă le-ar fi putut salva.

Nimic nu a prezis catastrofa. În tabăra de refugiaţi era o seară ca oricare alta. Karna era epuizată. A curăţat casa, a avut grijă de Sheireen, a făcut ţesături şi a îngrijit grădina. Dar toată ziua a avut un singur gând în cap: Makthar. Soarele aproape că a coborât peste pădure şi ea privea constant pe fereastră, în timp ce fierbea legume pentru supa de cină. Era pentru a nu ştiu câta oară când a văzut-o pe bătrâna Olesha fugind, cu faţa ei pământeană şi gura larg deschisă într-un ţipăt. Într-o clipă aerul s-a umplut de mormăieli. Karna era paralizată de frică. Era ca şi cum ar fi fost catapultat înapoi în timp: aceleaşi case mizerabile - deşi nu în mijlocul pădurii, ci la marginea unui oraş mare - şi mama ei luând-o de umeri şi spunându-i să se ascundă. Amintirea feţei ei, convingerea disperată cu care a trimis-o să se salveze, au adus-o înapoi în prezent. Ştia că are câteva momente, care vor depinde de supravieţuirea ei şi a fiicei ei.

A zburat la piciorele patului, a luat-o pe Sheireen în braţe. Fetiţa s-a trezit şi a început să plângă.

— Shhh, shhh! a implorat Karna. I-a dat sânii, reuşind s-o calmeze. Apoi a deschis cufărul şi a luat sabia. Nu a folosit-o niciodată, dar era sigură că, dacă va fi necesar, va putea ucide.

Ea a dat covorul la o parte şi a deschis trapa; a alunecat înăuntru, a închis podeaua deasupra ei, şi a stat acolo, nemişcată. Dincolo de capul ei, ţipete inumane, sunetul săbiilor scârţâind şi sfâşiind. La fel

ca acum un an, la fel ca în Giarre. Karna a închis ochii, s-a forţat să nu se teamă şi să nu-şi amintească.

Totul e diferit, totul va fi diferit, pentru că eu şi Shevraar avem o înţelegere, şi nu ni se va întâmpla nimic.

A început să se roage cu toată puterea sa, iar cuvintele sale au devenit în curând un apel sincer. Pentru că Shevraar şi-a amintit că era preoteasa lui, oferta pe care i-a făcut-o în schimbul salvării.

Shevraar, nu mă trăda, nu mă abandona!

Makthar s-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut la pământ. S-a ridicat instantaneu. Avea nevoie de aer, inima îi exploda în piept, dar nu a contat, trebuia să ajungă, să ajungă acolo cât mai curând posibil. Şi-a repetat că Karna era puternică, că ştia să reacţioneze în caz de pericol, şi apoi a pregătit un plan de rezervă, a încercat, nu putea eşua.

În cele din urmă a lăsat în urmă ultimii copaci, iar casele taberei au apărut în faţa ochilor săi. O tăcere nefirească l-a întâmpinat, care vorbea de moarte. Makthar a înaintat spre casa lui, încercând să nu se uite la pământ. Mirosul de sânge era revoltător, şi părea să se simtă băgăcios sub picioarele sale, pas cu pas. Drumul era plin de cadavre de toate vârstele, doborâte cu săbii, topoare, gheare. A simţit durerea rupându-i inima. Îi cunoştea pe toţi, unul câte unul, dar nu trebuia să se uite, nu putea. El nu putea ajuta, dar arunca o privire trecătoare la fata lui Omas, un fermier bătrân care zăcea pe pământ într-un lac de sânge. Famminul a avut un joc uşor cu el. Cu o gheară i-a tăiat obrazul, atât de mult încât sub rană îi putea vedea dinţii. Picioarele şi braţele i-au fost lovite de zeci de tăieturi adânci, iar una mai mare s-a deschis în mijlocul pieptului. Trebuie să se fi distrat, fiarele, să-l facă să agonizeze înainte de a-i da lovitura de graţie. Pentru că aşa s-au comportat creaturile alea. Trebuiau să se despartă, să profaneze, să rupă de durere înainte să ucidă. Asta era ura Tiranului, atât de adâncă şi de neînţeles.

Makthar şi-a simţit ochii arzând de lacrimi; s-a gândit la Revrar. *Nu te voi uita niciodată, omule.* S-a forţat să avanseze printre rămăşiţele vecinilor săi, ale tovarăşilor săi de ghinion. Mintea trebuia să fie golită de orice gând că nu ar ajunge acasă cât mai curând posibil.

A deschis uşa şi l-a întâmpinat o privelişte tristă. Toată viaţa lui era murdărită de mâinile acelor bestii oribile. Totul era cu susul în jos, nu era o piesă de mobilier la locul ei, rama soţiei sale zăcea pe pământ în bucăţi, pe podea era o întindere de cioburi. Dar când a văzut leagănul lui Sheireen zdrobit, Makthar s-a aruncat la pământ şi a strigat,

— Karna. Sunt eu.

Trapa s-a deschis, şi din întuneric a ieşit faţa soţiei sale, răvăşită de teroare. Erau în viaţă, ea şi fetiţa, dormind pe piept, prinsă de banderola în care o purta.

Makthar a îmbrăţişat-o ca niciodată înainte, atât de mult încât fetiţa s-a trezit gemând. Totul părea prea bine, trebuia să se înţeleagă că nu era un vis, că în acea dezolare, în acea oroare, amândouă erau în viaţă.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Karna într-o suflare, zdrobită de acea îmbrăţişare nesfârşită.

Makthar a luat-o de mână şi a ajutat-o să se ridice. Şi-a recuperat sabia, şi s-a uitat afară. Totul era scufundat în tăcere, ca atunci când îşi făcuse intrarea în sat.

— Drum liber, a spus el.

Au pornit repede spre pădure. Casa lor era în mijlocul câmpului, aşa că era o porţiune de drum de parcurs înainte să ajungă la copaci. Mâna Karnei, strânsă în mâna soţului ei, tremura.

S-au întors, au văzut copacii din faţa lor. Mai erau cinci leghe până la Norrea şi ar fi în siguranţă.

Makthar a avansat, şi după câteva perechi de paşi şi-a permis să se complacă în speranţă. Poate au reuşit, poate ar putea scăpa.

Dacă voi supravieţui şi de data asta, jur, voi deveni cel mai devotat credincios al tău, Shevraar, a gândit el.

Atunci a venit lovitura. Lui Makthar i s-a părut că totul se întâmpla în acelaşi timp. Famminul blocându-i drumul, omul din capul contingentului strigând,

— Să nu mai rămână niciunul! şi o durere teribilă în stomac. Famminul era înaintea lui, cu sabia scufundată în carnea lui, şi ceilalţi, peste tot în jurul. Ştia într-o clipă că s-a terminat, că nu i-a mai rămas nimic de făcut.

Simţea clar în spatele lui prezenţa soţiei şi fiicei sale. Ar fi reuşit, ar fi trebuit s-o facă. A ignorat durerea, şi-a mânuit sabia cu un ţipăt. A simţit că lama loveşte famminul. A văzut cum un fulger de neîncredere trece prin acei ochi, în general, fără expresie, înainte ca creatura să cadă la pământ cu o bufnitură.

Makthar nici măcar nu putea respira. A încercat să deschidă gura, dar nu a ieşit niciun sunet. Apoi a tras-o pe Karna în faţa lui, a lui şi a lui Sheireen, şi s-a uitat la ea mult timp, sperând că va înţelege. Trebuia să plece, pentru că cel puţin unul dintre ei trebuia să supravieţuiască.

Ochii lor s-au întâlnit. Au reuşit să-şi spună unul altuia totul, ce a fost şi nu va mai fi niciodată, anii pe care au vrut să-i petreacă împreună şi care s-au terminat acolo, în acea pădure. Apoi Karna i-a lăsat mâna, s-a întors şi a început să fugă disperată. A doua lovitură a venit din spate, iar Makthar şi-a arcuit spatele. Nici măcar nu a mai simţit durere. Deasupra lui, cerul s-a întunecat în albastrul nopţii.

Karna a fugit cât de departe a putut, îngheţându-şi sentimentele pentru mai târziu. Celor ca ea nu le era permis să plângă; trebuiau să fie puternici tot timpul, pentru ei înşişi şi pentru alţii. A văzut copacii din faţa ei ca un miraj, cu braţul încleştat în jurul legăturii lui Sheireen.

— Fuge! a spus cineva din spatele ei.

Unul dintre fammini a aruncat toporul, o lovitură precisă şi fără milă. A lovit-o între omoplaţi şi a făcut-o să-şi piardă echilibrul. Karna a rămas fără suflare, dar a avut puterea, când a căzut, să-şi pună mâna înainte, astfel încât fetiţa să nu fie rănită. A căzut în genunchi. Nu putea respira, vederea i s-a înceţoşat. S-a uitat sub ea şi a văzut faţa grăsuţă a lui Sheireen. Obrajii erau roz, ochii, ca întotdeauna, larg deschişi, vii şi lucioşi. Nu era faţa unei fiinţe rănite, nu era expresia unei creaturi muribunde. Karna a zâmbit. În ciuda tuturor lucrurilor, ceva va rămâne. În ciuda tuturor lucrurilor, ea reuşise singurul lucru care conta.

Apoi lumea s-a dizolvat, când s-a prăbuşit la pământ.

III

Soana a fost cea care a observat prima fumul. Părul negru în vânt, tunica sa de vrăjitoare ridicată deasupra gleznelor, mai palidă decât de obicei, s-a repezit în coliba şefului satului.

— Profesore! Flăcări! Flăcări în direcţia Norrea!

În colibă, aplecat peste o masă de lemn acoperită cu hărţi, era un bărbat destul de în vârstă, împovărat de ani, şi o femeie. Ea era, de asemenea, mică să fie un pitic, şi, în ciuda multor riduri groase care au început să-i desfigureze faţa, ea i-a ghicit frumuseţea, o frumuseţe care în trecut trebuia să fi fost rece şi aprinsă. Purta o tunică galben pal, care aluneca dulce peste curbele ei. S-a uitat rece la noul venit.

Soana a devenit mică, dar a încercat să-şi facă curaj.

— Profesore, cred că s-a întâmplat ceva grav. Era unul dintre primele lucruri pe care le-a învăţat în Ţara Mării, în acea zonă de graniţă populată de sate de refugiaţi jumătate elfi: fumul însemna nenorocire.

— Vrei să mă scuzi, a spus femeia adresându-se şefului satului, apoi s-a dus la eleva ei.

În ciuda diferenţei de înălţime, Soana s-a simţit ca şi cum profesoara ar fi fost deasupra capului ei.

— Iartă-mă dacă te-am deranjat, dar...

Reis a întrerupt-o cu un gest de mână şi a făcut-o să iasă. Fumul creştea negru pe cerul senin de iarnă. Vrăjitoarea l-a privit pentru câteva momente, fără a face nici un comentariu. Apoi s-a întors la colibă.

— Ai făcut bine să mă avertizezi, doar a spus ea, şi Soana a scos un oftat de uşurare. Reis îi insufla o veneraţie profundă. Era o profesoară admirabilă, dar în acei ani petrecuţi împreună ca studentă şi profesoară, ea nu era încă în stare să înţeleagă ce trecea prin mintea acelei femei. Au trăit sub acelaşi acoperiş, se confruntau cu călătorii lungi una lângă alta, nu exista nici un loc pentru ea unde să nu o urmeze, dar ele nu au vorbit despre nimic altceva decât magie şi muncă. Nu era nimic personal în conversaţiile lor, nu ştiau nimic una despre cealaltă.

Reis a plecat puţin mai târziu însoţită de un bărbat. Soana s-a înroşit. Nu pentru bărbat, un Cavaler Dragon anonim, în ciuda armurii complete a Ordinului care-l îmbrăca din cap până în picioare, ci pentru tânărul ucenic din spatele lui. Era puţin mai mare decât un adolescent, fizicul încă imatur al celor care tocmai au ieşit din pubertate. Dar în trăsăturile sale perfect cizelate putea deja să simtă omul puternic şi hotărât pe care va deveni. Părul lui şaten, care abia îi atingea gâtul, era înfăşurat în bucle voluptuoase, şi o privire îndrăzneaţă strălucea în ochii lui verzi, care arăta strălucirea unei ironii vii. Soana l-a întâlnit în acel sat, şi au schimbat doar câteva glume, dar nu s-a putut abţine să nu-l observe. Fen, a spus că îl cheamă.

Ambii bărbaţi s-au uitat la coloana de fum.

—La naiba, a exclamat Alucarth, Cavalerul. Apoi s-a întors spre Fen:

— Du-te şi pregăteşte-i pe Gaart şi Rosh. Trebuie să ajungem la acel loc cât mai curând posibil. Şi tu..., i-a spus Reis Soanei, vei veni cu noi.

Fen a făcut ce i s-a ordonat. Cele două femei au stat un moment uitându-se la acea coloană de fum din ce în ce mai gros care se ridica spre cer.

— Crezi că vom ajunge la timp?, a întrebat Soana.

— Nu ajungem *niciodată* la timp, a spus profesoara ei.

Soana şi-a strâns pumnii. Ea a văzut deja multe orori acolo, în Ţara Mării, dar nu era niciodată destul de pregătită să se confrunte cu altele noi. A ridicat capul şi a încercat să se forţeze. Ştia că oriunde ar fi dus acea urmă de fum, ar fi fost mai mult sânge şi mai multă durere.

Mirosul, înainte de orice altceva, a confirmat că Reis avea dreptate: un amestec înţepător de fum şi sânge, duhoarea morţii. Ajunseseră prea târziu.

Dintre colibele mizerabile care formau satul, tot ce a rămas erau cioturi înnegrite. Zeci de cadavre carbonizate zăceau în piaţă, în timp ce alte cadavre ferite de flăcări au scos la iveală semne de ferocitate nemaivăzută. O lucrare odioasă care purta o semnătură inconfundabilă: cea a famminului.

Soana şi-a pus o mână la gură:

— A ajuns atât de departe...

Reis s-a uitat în jur impasibilă, cu pumnii încleştaţi de robă.

—Nu se va termina niciodată, a spus ea printre dinţi.

Cavalerul Dragon şi Fen şi-au tras săbiile.

— Mai bine fac un tur de recunoaştere, a spus Alucarth, iar băiatul l-a urmat.

Soana a observat că maxilarul lui era contractat şi era uşor palid. A fost mişcată. Nu toată lumea trebuia să menţină chiar şi în război insensibilitatea la groază în faţa unui alt masacrul, deşi identic cu sute de altele. «S-ar putea să fie supravieţuitori», a spus el, privind în jur.

Reis nu s-a întors, cu privirea fixată pe satul făcut una cu pământul.

— Eu controlez aici, tu mergi în direcţia aia, şi a arătat spre un grup de case din partea de jos a pieţei. S-au despărţit.

Pentru multe dintre cadavrele întinse pe pământ nu era nevoie să controleze. Moartea provocată de fammini era atroce, şi lăsase urme chinuitoare. Adesea, însă, şi-au abandonat victimele pentru a agoniza, şi din acest motiv era întotdeauna cazul să se verifice dacă nu existau supravieţuitori. Soana a încercat să nu zăbovească pe privirile acelor oameni, pe feţele lor pietrificate de groază. Era ceva nebunesc, şi ea trebuia să rămână lucidă. Dar nu s-a putut opri să tremure. Cadavrele au devenit treptat la fel în ochii ei; moartea a anulat ceea ce era înainte, a uniformizat destinele, imprimând pe feţe aceeaşi expresie. Ceea ce era variat şi cu multiple faţete în viaţă, a devenit dezolant şi omogen acolo, pe pământul îmbibat cu sânge.

Se îndreptă încet spre marginea satului. Tăcerea era absolută, mirosul de fum îi venea pe gât. Dintr-o dată, un zgomot a făcut-o să sară. Un sunet, atât de slab încât părea născut din imaginaţie, dar... S-a întors brusc, mirosind aerul. Pentru o clipă totul a fost tăcut din nou. Apoi a auzit-o din nou.

— Profesore! a strigat ea.

— Ce este?, a răspuns vocea lui Reis de la distanţă.

Soana a avansat rapid spre sursa sunetului misterios.

— Trebuie să mai fie cineva în viaţă!

L-a auzit din nou. Era un plânset slab. Cu inima plină de speranţă, a urmat zgomotul, dar în timp ce mergea a dat peste un cadavru care a forţat-o să se oprească. Ea nu ştia de ce acel corp printre multe altele i-a atras atenţia. Poate pentru că trebuia să fie cam de vârsta ei, poate era ceva în faţa lui. El era întins pe spate, cu braţele larg deschise ca şi cum ar fi primit cerul, şi ochii lui păreau să se uite

la ea. Era ca şi cum s-ar fi întins pentru o clipă, ca şi cum ar fi căutat doar să se odihnească; pe faţă avea expresia celor care încă mai au multe de făcut şi de spus.

Soana şi-a dus mâna la gură, înăbuşind un suspin. S-a uitat mai departe şi l-a văzut. Un corp însângerat la marginea pădurii. S-a apropiat cu circumspecţie, deşi corpul nu se mişca, iar hainele erau aproape complet roşii. Era o fată. Rana era largă pe spate; Trebuie să fi fost lovită încercând să scape.

Din nou acel plânset, şi de data aceasta Soana a identificat cu certitudine sursa. S-a aplecat peste fată şi a văzut un pachet. Sub corpul femeii, pătat cu sângele ei, era ceva. Gemea şi se mişca imperceptibil. Soana a învins oroarea instinctivă şi a atins cadavrul întorcându-l de o parte. Inima a sărit o bătaie când o faţă rotundă a ieşit din legătură, care părea palidă în mijlocul acelui roşu. Dar era o faţă vie, faţa mică şi perfectă a unui nou-născut, din care apăreau două urechi mici ascuţite. O jumătate elf. Ochii Soanei i-au întâlnit pe cei ai creaturii, purpurii şi enormi. S-au uitat una la alta pentru câteva momente, apoi copilul a izbucnit într-un strigăt disperat.

Soana l-a scuturat blând.

— Nu, nu... bun... a spus.

L-a ridicat de pe pământ neîndemânatic, temându-se aproape că s-ar putea prăbuşi în mâinile ei. Nu a luat niciodată un nou-născut, nu avea nici o idee cum să se comporte cu o astfel de creatură neajutorat. S-a ridicat ţinând micul pachet detaşat de corp, cu prudenţă şi delicateţe, aşa cum ai face-o cu ceva foarte fragil şi periculos în acelaşi timp. Abia atunci şi-a dat seama că nu mai era singură.

— E rănit? Reis a ajuns la ea şi s-a uitat la nou-născut cu o expresie indescifrabilă. Copilul a continuat să ţipe şi îşi ducea cu disperare mâinile la gură.

— Arată bine, dar plânge... A spus Soana.

Reis se tot holba la copil, iar Soana a observat că faţa ei se aprindea.

— Vezi ceva?, a întrebat timid.

— Un copil viu şi nevătămat printre cadavre este un semn, a spus Reis, menţionând creatura ca pe o minune.

— Trebuie să-mi consult actele, numai atunci voi putea să mă exprim. S-a uitat în jur.

— Nu avem altceva de făcut aici. Nu trebuie să întârziem: familia ar putea fi încă prin preajmă. Acoperă copilul ca să nu se vadă. Să ne întoarcem la Consiliu.

Au ajuns la rămăşiţele unei colibe cu vedere la piaţă şi s-au reunit cu Fen şi Alucarth. Reis a explicat pe scurt cum au găsit copilul.

Fen s-a aplecat să se uite la el. Chiar dacă Soana l-a legănat, a continuat să plângă şi să-şi bage mâinile în gură.

— Îi este foame, a spus el. Semn bun: înseamnă că e încă sănătos.

— Dar nu avem nimic să-i dăm, a remarcat Soana.

— Cu dragoni ne va lua puţin să ajungem la Norrea. Putem să ne oprim acolo şi să căutăm o bonă, sau să-i dăm lapte de capră, dacă are vreunul, a propus Fen.

Soana a fost uimită de cât de repede s-a gândit la o soluţie şi la modul în care era informat despre nevoile unui copil atât de mic.

— Mi se pare cel mai bun lucru, a fost de acord Reis. Să dezlegăm dragonii şi să plecăm.

În timp ce se înălţeau spre Gaart şi Rosh, Soana a continuat să-şi facă griji pentru copil, care din acel moment i-a ocupat fiecare gând.

— Uite, e mai puţin fragil decât crezi, i-a spus Fen zâmbind.

S-a uitat curios la el.

— Ştii despre copii...

— Provin dintr-o familie numeroasă şi sunt cel mai mare. Am avut grijă de fraţii mei mult timp înainte de a alege calea armelor.

Fen a ridicat-o pe Soana pe Gaart, apoi s-a aşezat în spate.

— Ţine-l aproape de sân, aşa că... înfăşoară-l şi vei vedea că totul va fi bine, i-a spus el, punându-şi braţele în jurul ei. Ea a simţit inima că ei face o săritură.

Apoi s-au riducat şi în scurt timp au ajuns în sat.

Au fost întâmpinaţi cu curiozitate şi consternare. Au găsit imediat o bonă, care a pus imediat nounăscutul la sân. Soana a privit cum l-a hrănit şi a simţit o uşoară invidie pentru familiaritatea cu care femeia trata copilul. A mâncat mulţumit, uitându-se în ochii bonei care îl mângâia.

— Hai, iubito, hai...

— Este fată?, a întrebat Soana.

Dădaca a zâmbit.

— Da, o fetiţă frumoasă. Uimitor că oamenii ar putea să nu iubească un astfel de pufuleţ, nu? Cu toate acestea, chiar şi aici multor oameni nu le plac jumătate elfi. Pentru mine, însă, copiii sunt toţi la fel.

Soana a simţit un val de tristeţe invadându-i pieptul. Copiii ar trebui să fie toţi la fel, era adevărat, dar în acel moment, în timp ce fetiţa era alăptată de un străin şi părinţii ei zăceau morţi câteva leghe mai departe, copiii din Ţinuturile Libere, nu erau încă supuşi regulii Tiranului, duceau o viaţă normală cu familiile lor, iubiţi şi răsfăţaţi.

Când au terminat de mâncat, au pus fetiţa într-un pătuţ improvizat. A adormit aproape imediat, într-un somn liniştit şi adânc. Soana s-a aşezat lângă ea şi s-a pierdut uitându-se la ea, încântată de acel mic miracol. A văzut foarte puţini copii în viaţa ei, şi nu s-a ocupat niciodată direct de oricare dintre ei. Magia a devenit parte din viaţa ei foarte curând, şi ea şi-a dedicat sufletul şi trupul acesteia. Era o companie foarte exigent, şi a lipsit-o de multe dintre experienţele pe care fetele de vârsta ei le-au avut de obicei. Din acest motiv, ea nu a încetat niciodată să fie surprinsă de perfecţiunea acestor caracteristici mici, a acestor degete atât de minute însă atât de bine modelate.

—Deci, fetiţa flămândă a adormit?

Soana a oftat. Era Fen.

— Da, a răspuns ea pe un ton confuz. Vin la tine imediat.

— Nu e nevoie, a liniştit-o. E mai bine să rămânem aici în seara asta. Mâine ne vom întoarce în sat, dar a fost o zi grea pentru toată lumea şi trebuie să ne odihnim. S-a aplecat spre pătuţ, s-a uitat la fetiţă şi a zâmbit. E foarte frumoasă.

Soana a dat din cap.

— Ce crezi că se va întâmpla cu ea acum?

Fen a devenit serios.

— Este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le discutăm. Ştii, jumătate elfii nu sunt bine văzuţi în acest ţinut, aşa că va fi dificil pentru oricine să-l ia cu el.

— Pentru zei, e doar o fetiţă! Lasă Soana să-i scape cu mai multă ură decât şi-a dorit.

— Sunt de acord cu tine, a spus Fen cu înţelegere. Dar acestea sunt vremuri grele, nu putem uita.

Soana s-a uitat la fetiţă.

—Dacă nimeni n-o vrea, o voi lua eu, a spus ea dintr-un impuls. S-a înroşit instantaneu, realizând ce angajament îşi luase.

Fen i-a zâmbit, i-a pus mâna pe umăr şi a strâns încet. Soana s-a simţit încălzită de acel contact.

— Eşti o fată bună, Soana, ar fi nevoie de mai multe ca tine în această lume, i-a şoptit el.

Fetiţa abia se mişca, iar Soana a văzut o sclipire sub pătura în care era învelită. A profitat de asta pentru a scăpa de contactul care i-a dat foc. S-a apropiat de pătuţ şi a văzut că fetiţa purta un lănţişor de piele, de care atârna o placă metalică. A luat-o în mână uşor; pe o parte era un simbol ciudat, o flacără pe care stătea o sabie, în timp ce pe cealaltă parte era ceva scris, într-un alfabet runic obscur.

— Nu cunosc această limbă, a spus ea. Mai bine i-aş arăta-o lui Reis.

Atât de moale ca să nu o trezească, a scos medalionul de la gâtul fetiţei nou-născute.

— Fen! a şoptit ea. S-a uitat la ea cu un aer interogator. Vreau ca această fetiţă să fie fericită, să aibă viaţa senină pe care o merită. Eu sunt responsabilă pentru soarta ei, ştii? Am găsit-o, am salvat-o, iar acum depinde de mine. Vrei să mă ajuţi?

Băiatul a rămas tăcut. Știa că ceea ce-i cerea Soana ar putea fi un obstacol în calea ordinelor pe care trebuia să le respecte cu preţul propriei vieţi. Dar în rugămintea pe care a citit-o în acea privire a văzut o dragoste atât de pură încât nu a putut rezista.

— Ce ar trebui să fac?

— Mă vei ajuta să duc copilul într-un loc sigur.

— Vom vorbi despre asta mâine. Acum toţi dorm, a spus el. Şi poate ar trebui să dormi şi tu. A luat-o de mână şi i-a pus un sărut delicat pe spate. Noapte bună, a murmurat şi a ieşit din cameră.

Soana stătea nemişcată lângă pătuţ. Apoi s-a aşezat, pentru că îi tremurau picioarele. S-a uitat la mâna ei, a gustat pentru câteva momente senzaţia buzelor moi de pe piele. S-a rezemat cu spatele de perete şi a privit colierul. Era instinctiv să-l poarte, şi atunci şi-a dat seama că, printr-o alchimie ciudată ea era pentru totdeauna legată de fetita. Ea a salvat-o, şi a simţit că destinele lor vor rămâne unite pentru totdeauna. I-a implorat pe zei să-i dea puterea să protejeze acea creatură.

Nu voi permite să i se întâmple ceva rău din nou, o voi compensa pentru tot ce a pierdut.

A decis să stea cu ea toată noaptea. Ea a mângâiat palma pufoasă a uneia dintre mâinile ei mici cu un deget, iar fetiţa şi-a strâns imediat palma. Soana a zâmbit şi a rămas aşa, cu degetul ei încleştat în acea prindere dulce. A alunecat încet în somnul ei, lângă ea.

Soana i-a arătat colierul lui Reis imediat ce s-a trezit în dimineaţa următoare. Era convinsă că înseamnă ceva, şi ceva foarte important.

Reistul vrăjitoarea a luat medalionul şi l-a întors între degete. În cele din urmă i l-a dat lui Soana pe partea simbolului.

— Aceasta este emblema lui Shevraar, o zeitate elven. El este zeul războiului şi al distrugerii. Aici, pe de altă parte, şi a întors placa există o inscripţie elven. Mulţi jumătate elfi încă o folosesc ca limbă curentă, cel puţin pentru documente oficiale. Scrie Sheireen. Înseamnă "Consacrat".

Soana era confuză.

— Ce înseamnă, profesore?

— Că acesta nu este un copil obişnuit. Numele ei este legat de un zeu, şi a fost găsită în mod miraculos în viaţă printre cadavrele semenilor ei. Nu crezi că e ciudat că a supravieţuit?

Nu aşa ar numi Soana evenimentul. Pentru prima dată de când a cunoscut-o, ochii lui Reis păreau să fie aprinşi, ca şi cum vălul îngheţat care i-a umbrit perpetuu a început să se topească. Povestea era în inima ei, o citea în faţă.

— Crezi că nu a fost o coincidenţă?

Reis a dat din cap.

— Deloc. Şi trebuie să înţelegem de ce. A tăcut mult timp, gânditoare.

Dar Soana avea o altă întrebare pe buze, ceva care părea mai important pentru ea decât să înţeleagş cine ers copilul şi de ce purta acel colier.

— Ce se va întâmpla cu ea? a spus în cele din urmă cu voce joasă.

Reis a pufnit uşor, parcă ruptă de la alte reflecţii.

— Trebuie să avem grijă de ea, a spus ea. Acum este clar că atacul Tiranului asupra jumătate elfilor nu este o operaţiune de cucerire. Este o exterminare pur şi simplu. Chestiunea trebuie înaintată Consiliului şi trebuie să facem presiuni pentru mai multe măsuri de precauţie pentru satele cu jumătate elfi împrăştiate în Ţinuturile Libere.

— Da, dar... copilul?

— Ar trebui dus într-un loc protejat.

— Intenţionezi s-o duci la Consiliul Vrăjitorilor?

— Nu. Cu cât mai puţini oameni ştiu despre existenţa ei, cu atât va fi mai sigur. Nu va trebui să vorbim cu nimeni despre asta, e clar? Soana s-a grăbit să dea din cap din nou. În orice caz, trebuie să mergem la Lamar, la Consiliu. În timpul călătoriei, mă voi gândi ce să fac cu ea. Bineînţeles că nu poate sta aici.

— Dar are nevoie de o bonă, a obiectat Soana.

— E destul de mare pentru înţărcare. Reis îşi privi elevul cu o privire pătrunzătoare. De ce îţi pasă atât de mult de soarta nou-născutului?

Soana s-a uitat în altă parte. Ea simţea că profesorul său nu ar înţelege se simţea.

— Sentimentele ne orbesc, a spus vrăjitoarea sec, aplecându-se uite spre Soana şi continuând să se uite la ea cu acei ochi care mergeau dintr-o parte în alta. Sentimentele ne împiedică să gândim lucid şi ne induc în eroare. Un Consilier nu-şi poate permite luxul de a avea milă sau compasiune. Vieţile noastre sunt în slujba acestei lumi, suntem doar instrumente pentru realizarea păcii şi a binelui. Lasă aceste necazuru oamenilor obişnuiţi, care nu cunosc magia şi nu ştiu care sunt puterile reale care guvernează soarta oamenilor. Nu trebuie să te ataşezi prea mult de fetiţă, e clar?

Soana şi-a muşcat buzele.

— Da, profesore, a murmurat ea, dar nu era deloc de acord. O putere fără sentimente era ca un râu fără ţărm, nu putea decât să se revărseze, aducând doliu şi tragedie. Din compasiune a decis să devină ucenic consilier, şi de dragul Lumii Pământene şi al creaturilor care o populau, a renunţat la tinereţe.

— Profesore, a spus es. Ştiu un loc unde fetiţa ar putea fi în siguranţă. Un loc unde nimeni n-o va găsi.

Un fulger de mânie a trecut prin privirea lui Reis.

— Şi care ar fi ăsta?, a întrebat ea, holbându-se cu asprime la ea.

Soana a înghiţit, neliniştită.

— Dacă cineva o urmăreşte, trebuie s-o ascundem într-un loc unde nimeni nu s-ar gândi s-o caute.

— Acea fetiţă ar putea fi crucială pentru războiul împotriva Tiranului, a spus Reis, recuperând tonul imperios cu care obişnuia să apeleze la student. Eu sunt profesorul tău, şi voi decide, când şi unde să-l ascund.

Soana a avut instinctul de a renunţa, dar pentru prima dată de când a cunoscut-o a găsit curajul de a susţine privirea vrăjitoarei. Pentru că de data asta era diferit, de data aceasta ceva era în joc, care merita să lupţi pentru el până la sfârşit.

— Profesore, îţi garantez că e un loc sigur. Un loc unde trăieşte un om cinstit, puternic, care ar putea avea grijă de ea şi să-i dea afecţiunea de care are nevoie pentru a creşte sănătoasă şi gata să facă faţă pericolelor pe care le va întâlni în calea ei. Casa lui Livon, fratele meu.

Soana era pregătită să primească o respingere; în schimb, destul de neaşteptat, Reis părea să cântărească propunerea. S-a uitat la ea cu interes. N-a văzut-o niciodată atât de hotărâtă.

— Soana, ai fost studenta mea pentru atât de mulţi ani, şi ştiu că pot conta pe tine. A spus ea în cele din urmă. Asigură-te că are tot ce-i trebuie pentru o viaţă sănătoasă şi senină.

Soana nu şi-a crezut urechile.

— Este un moment foarte bun. Nu-mi pot exprima recunoştinţa faţă de tine. N-o să regreţi. O să-i controlez creşterea direct, n-o s-o pierd din vedere nicio secundă. Ai cuvântul meu.

Reis părea să aibă îndoieli pentru o clipă. Dar în cele din urmă, a capitulat.

— Du-te, înainte de a mă răzgândi, şi vezi să nu trădezi încrederea mea.

— Nu o voi face, nici dacă voi muri, a spus Soana în grabă.

— Vei avea nevoie de un cavaler care să te însoţească, a adăugat Reis. Îi voi spune lui Fen să se asigure că călătoria ta este rapidă şi sigură. Grăbeşte-te, o mă ocup să-i justific lui Alucarth.

Soana a dat din cap cu convingere, apoi a plecat, nu înainte de a-i fi întors un zâmbet recunoscător profesoarei ei.

Au plecat în zori a doua zi pe spatele unui dragon. Au zburat deasupra Ţării Mării, deasupra pădurilor presărate cu incendii. Au devenit din ce în ce mai numeroase dincolo de linia frontului, unde războiul deja făcea ravagii, iar regula Tiranului devora ţinut după ţinut, de neoprit. Focurile care au izbucnit în sate păreau răni pe suprafaţa luxuriantă şi armonioasă a ţinuturilor pe care Soana le iubea atât de mult, un martiriu lent care le va distruge în curând pentru totdeauna.

Călătoria a decurs ca într-un vis. Era prima dată când Soana s-a mişcat fără profesoara ei, înfruntând singură necunoscutele pe care această aventură le-ar putea prezenta. Dar cu ea era Fen, şi nici măcar în cele mai sălbatice vise nu s-ar fi putut gândi să-şi petreacă tot timpul singură cu el. El s-a dovedit a fi un tovarăş de călătorie de încredere şi în condiţii de siguranţă; În plus, el ştia întotdeauna ce să facă cu fetiţa. A învăţat-o s-o hrănească în absenţa unei bone. El a luat din piaţă un fel de sticlă de apă cu un gât îngust şi o gaură mică de la care cel mic putea suge lapte. El era cel care l-a pregătit de fiecare dată, fierbându-l în apă fierbinte. Îi arăta mereu cum s-o schimbe, iar ea se uita la el cu admiraţie.

— Fără tine, nu aş fi putut niciodată să am grijă de ea, a spus în timp ce se odihneau într-un mic luminiş, stând lângă foc şi cu Gaart în spatele lor.

— Oricum ai fi găsit o cale. În cele din urmă, e doar instinct. Provin dintr-o familie numeroasă şi o ştiu.

— Ţi-e dor de ea?

Fen a început să animeze focul.

— Sigur că da. Dar nu e vorba doar de familie. Lumea mea e acolo, şi lumea aia o ia razna. Sora mea a fost ucisă de fammini. Ea a lucrat ca servitor într-o casă de jumătate elfi bogaţi, şi a fost măcelărită odată cu ei.

Soana a regretat imediat întrebarea.

— Iartă-mă.

— De ce?, a răspuns el. Crezi că mi-e ruşine? Crezi că vreau să uit? Am ales această cale să-mi amintesc de ea în fiecare zi, să am faţa ei prezentă, în faţa mea, în fiecare moment al vieţii mele. N-am putut s-o salvez, dar toţi ceilalţi puteau. Când am început, am vrut doar să-mi protejez familia. Apoi, încet, numărul de oamenilor de apărat a crescut: cu fiecare om nevinovat pe care l-am văzut murind, pentru fiecare familie distrusă, pentru fiecare grup de refugiaţi pe care i-am văzut părăsindu-şi pământurile în lacrimi, mi-am spus: "Niciodată din nou". Şi iată-mă aici. Acum te am pe tine şi pe cea mică de protejat.

— Ca şi cum am fi familia ta, a lăsat Soana să scape.

— Da, a zâmbit. Şi tu? De ce ai devenit magiciană?

Soana privea cerul nopţii, la fel de întunecat ca amintirile ei îndepărtate.

— Părinţii mei au murit când eram copil; Am crescut cu fratele meu, care este mult mai în vârstă decât mine. Când aveam cinci ani, vorbeam cu animalele şi ştiam să generez foc din mâinile mele. Fratele meu m-a trimis să studiez la un magician, şi de acolo totul a fost scris. Nu am ales nimic. Chiar şi mergând la Reis, încercând să devin consilier... era inevitabil pentru un vrăjitor cu abilităţile mele. S-a uitat la flăcări cu o privire tristă. Nu există nici un ideal mare care să mă anime.

Fen a tăcut o clipă.

— Dar te-ai decis să o salvezi pe fetiţă, chiar şi împotriva sfatului profesorului tău, a spus el atunci. N-ai părăsit-o nicio clipă de când ai găsit-o. Şi-a coborât ochii pe fetiţa care-i dormea în braţe. Ele au dormit aşa în toate nopţile călătoriei, şi nu a observat. Să vrei să salvezi o viaţă e cel mai mare ideal.

Soana s-a uitat la el şi s-a simţit înţeleasă. Trebuie să fi observat, pentru că s-a aplecat şi i-a mângâiat obrazul, ridicându-i o lacrimă pe palmă care coborâse la bărbie.

Poate că era căldura focului, sau cuvintele lui, dar Soana s-a simţit aprinsă. S-a aplecat spre Fen şi l-a sărutat. El nu s-a ferit de sărut, din contră, i-a plăcut şi şi-a deschis delicat buzele, în timp ce îi ţinea faţa în mâini.

Soana s-a retras din sărutul cald şi confuz. Fen a tras-o spre el. Umărul ei a găsit potrivirea perfectă sub braţul lui puternic. Stăteau în faţa focului, cu spatele pe burta uriaşă a dragonului, cu fetiţa în braţe, şi treptat s-au liniştit.

Marele turn al oraşului stătea în faţa lor negru în faţa unui apus de sânge: Salazar, locul unde Soana s-a născut şi a crescut.

Când au ajuns la etajul potrivit, s-au oprit. Coridorul gol se desfăşura în faţa lor.

Soana a strâns copilul de piept. Ea nu şi-a mai văzut fratele de mai bine de un an, relaţia lor s-a răcit şi pentru o clipă s-a surprins temându-se că nu era fericit să o întâlnească. A simţit braţele lui Fen înfăşurându-i umerii.

—O să fie bine, o să vezi. Soana a respirat adânc şi a avansat hotărâtă.

Magazinul era exact cum şi-a amintit. Uşa de lemn uzată, confuzia extremă, armele de toate felurile aruncate peste tot şi mirosul de oţel. A auzit loviturile obişnuite venind din spate.

Au ajuns la laborator, iar el era acolo. Un om robust, acoperit de funingine. Părea complet negru, de la vârful părului, ridurile naturale, până la cizmele de piele. El nu împărtăşea cu sora lui caracteristicile delicate, el nu avea frumuseţea ei dureroasă şi moale, dar aveau aceleaşi culori, şi aceeaşi decizie în ochi.

În ciuda zgomotului, bărbatul le-a observat imediat prezenţa şi s-a întors. Ochii lui, clar, ieşeau în evidenţă pe faţa lui murdară şi cu caracteristici dure.

— Livon... a spus Soana încet.

Stătea cu ciocanul în mână, uşurat. S-a uitat la sora sa cu răceală, apoi privirea i s-a schimbat când privirea i s-a îndreptat să-l cerceteze pe Fen şi i-a devenit şi mai severă. Dar apoi un scâncet a umplut camera, şi Livon a amuţit. Un cap albastru şi o pereche de urechi ascuţite au apărut din legătură şi îi imbrăţişau gâtul încleştat al Soanei.

— Este un moment foarte bun. a spus el.

— Livon... Trebuie să vorbesc cu tine.

IV

Toţi trei s-au aşezat la masă, după ce Livon a mutat uneltele care l-au încurcat. Bărbatul a luat dintr-un dulap trei căni, pe care le umplu cu o bere neagră, cu spumă groasă, de chihlimbar. El a înghiţit una din câteva înghiţituri, şi imediat a turnat o alt. Soana, între timp, începuse să povestească.

Când a terminat, Livon s-a uitat la ea mult timp. Ei nu petrecuseră un pic de timp împreună de ani de zile, dar Soana ştia să sutprindă dintr-o privire ceea ce-i trecea prin cap fratelui ei. Şi printre ridurile care i-au ondulat fruntea a citit surpriza şi îngrijorarea, dar şi o mustrare tacită adresată ei, sora care plecase de acasă pentru a învăţa artele magice, şi care acum s-a întors cu o cerere imposibilă.

După o lungă tăcere, Livon l-a arătat pe Fen cu cana lui.

— Cine este el?

— Numele meu este Fen, un elev al Cavalerului Dragon din Alucarth, a răspuns tânărul cu amabilitate.

Livon l-a ignorat şi şi-a păstrat privirea fixată pe Soana.

— Cavalerul este cel care m-a ajutat să ajung aici, a explicat ea, roşind uşor. După cum vezi, profesorul nu e cu mine.

— De ce? A decis doamna de zăpadă că eşti destul de mare să o duci singură la bun sfârşit?, a spus Livon cu un zâmbet sarcastic.

— Nu-i spune aşa.

— Şi cum altfel ar trebui să o numesc pe femeia aia de gheaţă? Ultima dată când ne-am întâlnit, nici măcar nu m-a salutat.

Soana s-a uitat în jos.

— Livon, ştii că studiul artelor magice necesită dăruire totală. Uneori, acest lucru ne face îndepărtaţi şi incapabili să ne raportăm la oameni.

— Întotdeauna găseşti o justificare pentru vrăjitoarea aia. Livon a mai băut o înghiţitură de bere, imitată de Fen, care a încercat să mascheze jena. Doar Soana, prea tensionată pentru cererea pe care urma să o facă, nu s-a atins de cană.

— Spune-mi de ce ai venit, i-a tăiat-o Livon scurt.

Soana ştia că fratele ei a ghicit motivul vizitei sale exact în momentul în care a pus piciorul în cameră. Cu toate acestea, a vrut ca ea să pună în mod deschis întrebarea.

— Am nevoie de tine, Livon,a spus Soana în cele din urmă, luându-şi curaj.

— Tu eşti persoana în care am cea mai mare încredere din lume. Numai tu poţi avea grijă de ea ca... un tată.

Ultimul cuvânt a căzut printre ei ca un satâr.

— Apari aici după atâta timp şi îmi ceri ceva de genul ăsta? a erupt Livon. S-a ridicat de la masă şi a început să măsoare camera cu pasul.

— Ştiu, ai dreptate, a spus Soana, încercând să-l înblânzească. Dar dacă nu mă ajuţi, fetiţa asta va muri.

Livon s-a uitat la fetiţă. Şi-a întins mâinile spre nişte bucăţi de fier lăsate pe masă, care probabil în ochii ei arătau ca nişte comori nepreţuite.

— În primul rând, scoate-l pe tipul ăsta de aici, a spus el.

Soana era pe cale să protesteze, dar Fen s-a ridicat şi i-a pus mâna pe umăr.

— Nu-i nimic. E o chestie între voi, ar fi bine să vorbiţi despre asta fără străini.

S-a uitat la Livon, a dat din cap şi a ieşit. Abia când a trecut pragul, Livon s-a aşezat din nou. Cu un oftat, el a şi-a trecut o mână peste faţă.

— Bineînţeles că ai mult curaj. De când eşti pe urmele vrăjitoarei, ai dispărut literalmente. Apoi într-o zi vii aici şi-mi spui că trebuie să-ţi cresc o fetiţă.

— Eu...

— Tu nimic. Îţi aminteşti de mine doar când ai nevoie de mine.

— Nu e aşa.

— Ah, nu? Îţi aminteşti ultima dată când ne-am întâlnit? Eu nu.

— A fost cu un an în urmă, în Laodamea, a spus Soana. Ne-am întâlnit la târgul Ţinutului Apei, aveai propriul cort, iar eu călătoream cu Reis, la una din primele mele şedinţe ale Consiliului. Nu mi-ai spus prea multe, ai vorbit despre afaceri. Nu că ar fi o problemă. La urma urmei, ţi-am spus doar despre studiile mele.

Livon a rămas fără cuvinte. După câteva secunde, a bătut cu mână pe masă.

— Deci, dacă îţi aminteşti, de ce nu încerci să faci ceva pentru a schimba lucrurile? Suntem o familie sau nu?

Fetiţa era speriată de lovitură şi acum plângea. Soana a trebuit să se ridice şi s-o legene.

— Putem să stăm aici şi să ne certăm la nesfârşit despre cum s-a schimbat relaţia dintre noi. Nu ai acceptat niciodată că am fost plecată, şi am pus magia înaintea tuturor, şi da, sufăr de lipsa ta, sufăr de pierderea a ceea ce am fost şi de atâţia ani cât nu am fost împreună. Vrei să-ţi spun asta? Ţi-am spus, dar permite-mi să spun, de asemenea, că aceste lucruri ar trebui să le ştii deja, dacă mă iubeşti cu adevărat.

Livon a golit cana, apoi a îndreptat doi ochi de foc spre ea.

— De ce, dacă îţi pasă atât de mult de această fetiţă, nu te întorci la tine acasă să ai grijă de ea?

Soana părea rănită de aceste cuvinte.

— Vorbeşti despre viaţa mea ca şi cum nu ai şti de ce am îmbrăţişat artele magice. Lumea Pământeană are nevoie de magie, e una din puţinele arme rămase împotriva Tiranului. Nu-mi pot abandona misiunea.

— Aşa că îmi încredinţezi copilul mie, care sunt atât de umil, un armurier.

— Da, Livon. Aşa este, a spus Soana cu simplitate. Îţi petreci cea mai mare parte a timpului în magazin, îi poţi da o casă. Misiunea ta ar fi la fel de importantă: acesta nu este un copil obişnuit. Trebuie să trăiască într-un loc sigur unde nimeni nu o poate găsi şi răni. Nu vrei să-ţi asumi o responsabilitate atât de mare, asta e problema?

Livon a încercat să păstreze o atitudine rece, dar din când în când el arunca priviri trecătoare la fetiţă, care a reuşit aproape să ajungă la o bucată de fier şi s-a uitat la el cu ochii adoratori, ca şi cum să-l bage în gură era singurul său vis.

— Haide, nu-l mânca! a spus Soana, luându-l din mâinile ei.

Îmbufnarea de pe faţa fetiţei i-a smuls zâmbetul lui Livon.

— Stai jos, i-a spus surorii lui.

Ea s-a supus şi el s-a apropiat mai mult din ea.

— Ştiu că nu e fiica ta, dar erai aşa la vârsta ei. La fel, a murmurat el.

Soana s-a uitat în jos, ascunzând un zâmbet. Fetiţa s-a calmat, iar acum îşi sugea placid degetul mare.

— Bine, o vom ţine aici.

Soana era aproape să plângă de emoţie, dar faţa fratelui ei a devenit serioasă.

— Dar există o condiţie, a spus el, ridicând un deget. Chiar dacă vei continua să te dedici magiei, va trebui să o creşti cu mine. Nu-ţi spun să renunţi la misiune. Dar trebuie să fii aici pentru ea. I-ai salvat viaţa şi ai responsabilităţi faţă de ea.

Aceste cuvinte au lovit-o profund pe Soana, pentru că asta se intâmplase de când ochii ei i-au întâlnit pe ai fetiţei. I-a aruncat fratele său o privire fermă.

— Cum doreşti. Reis este consilier pe Tărâmul Vântului, la urma urmei, voi propune să mă ocup de problemele locale în absenţa ei. Dar nu pot fi mereu aicio.

— Va trebui să fii aici de câte ori poţi, a spus Livon.

Soana a dat din cap.

— O voi face.

— Dă-mi-l aici, haide. Lasă-mă să-l văd pe noul căutător în căutarea unei case, a adăugat el, ţinând-o în braţe pe fetiţă.

Soana s-a gândit că această situaţie trebuie să-i amintească de moartea părinţilor lor, când s-a trezit crescând o soră mai mică singură.

Mâinile lui bătătorite s-au dovedit incredibil de experte în manipularea fetiţei. Fetiţa s-a întins cu bucurie în braţele alea mari şi a fulgerat un zâmbet care l-a luminat pe Livon.

— E foarte drăguţă! a spus el.

Soana şi-a pus mâna pe braţul lui şi şi-a dat seama că a trecut mult timp de când s-au atins unul pe altul. Ea a fost bucuroasă să simtă sub palmă rugozitatea pielii sale.

— Mulţumesc, Livon, a murmurat ea.

— Acum are nevoie de un nume, a spus el, începând să o legene. Sheireen, fata Consacrată are ceva... provocator, nu crezi? Şi i-a aruncat Lui Soana o privire complice. Şi dacă vrem să-i oferim o viaţă senină, să începem cu lucruri simple. Cred că o să-i spun Nihal. Ce zici de asta?

Nihal. Un nume neobişnuit pentru o fetiţă. Soana s-a uitat la ea: fetiţa a apucat degetul lui Livon şi l-a supt cu lăcomie.

— Şi Nihal să fie, a spus el cu un zâmbet.

INTERLUDIU

Menestrelul lasă ultimele note să se răspândească prin aer, dulce şi sfâşietor. Apoi şi-a tras degetele înapoi de pe tastatura lăutei şi a tăcut, faţa i s-a înclinat.

Pentru câteva momente tăcerea a umplut camera groasă cu fum şi mirosul de mâncare. Melna, în colţ, ţinea tava strânsă de piept, ca şi cum ar fi fost imobilizată de o vrajă. Străinul s-a uitat la ea şi a devenit convinsă că îi zâmbea.

— Aş putea prmi nişte bere? Multumesc.

Melna a dat din cap şi a fugit la tejghea. Vraja a fost ruptă, şi clienţii au început să vorbească din nou, aducând hanul la viaţă cu un zumzet scăzut. Ei nu mai discutau despre afacerile lor, ci despre ceea ce tocmai auziseră.

— Nihal... oamenii aproape că au uitat-o, a spus unul dintre cei mai apropiaţi de scenă.

— Dar ce vrei să spui? Există încă o placă cu numele ei în magazinul lui Livon, şi am găsit flori dedesubt în această dimineaţă, a spus un altul.

Între timp, menestrelul îşi primise cana şi bea cu nerăbdare. Cântecul fusese lung, trebuie să-l fi obosit. Melna a încercat să-i ghicească expresia, sub glugă şi în spatele măştii. Era mişcat de ceea ce a spus? Şi de unde ştia atâtea detalii despre povestea asta? Au trecut mai mult de o sută de ani şi era adevărat, legenda lui Nihal aproape s-a stins, mai ales acum că pacea s-a întors. Dar faţa străinului a rămas un mister, la fel şi sentimentele pe care le-a ascuns.

La fel ca Reis despre care a cântat, s-a trezit ea gânditoare.

Povestitorul terminase de băut şi îşi pusese cana jos. Degetele s-au întors la lăută; a acordat-o din nou. Între timp, discuţia dintre cei prezenţi a continuat.

— Zilele trecute, un băieţel nu mi-a putut spune cine era statuia în piaţa Soarelui. O uită, îţi spun eu.

— Uiţi, că nu înţelegi nimic şi eşti o capră ignorantă. Cum pot oamenii să uite de Bătălia de Iarnă? Toţi copiii au auzit-o povestită cel puţin o dată, de către părinţii sau profesorii lor. A fost sfârşitul Tiranului, acolo s-a născut lumea în care trăim astăzi!

— Nihal sau nu, a spus un tip de jos, îţi place jocul usor, nu-i asa, străinule? Toată lumea tăcea. Este nevoie de puţin pentru a mişca oameni cu poveşti despre copii şi război, mai ales dacă acei copii au fost eroi celebraţi în toate Pământurile pentru mai mult de o sută de ani.

Menestrelul şi-a oprit degetele, lăuta era tăcută.

— Mi-ai cerut o poveste de război, şi ţi-am dat-o.

— Da, dar o poveste cu un final fericit, la urma urmei. Ştim cu toţii că fetiţa va fi o eroină grozavă şi va salva lumea. E uşor să vorbeşti despre succesele lui Nihal.

Cântăreţul reluat ciupitul lăutei. Acum era perfect reglată şi muzica se ridică veselă în cameră.

— Nu te înşeli, a spus el. Toată lumea ştie despre Bătălia de la Iarnă şi Tiran. E o poveste cunoscută, nu-i aşa? Studiem, aşa a spus prietenul nostru în adâncul sufletului nostru. Cineva a ridicat cana. Dar lasă-mă să continui. Un om mare, cu mulţi ani în urmă, a spus că viaţa este un cerc etern, în care apoteoza şi căderea alternează. Ceea ce a fost în partea de sus ieri va fi în partea de jos mâine. Şi apoi lasă-mă să cânt chiar şi orele întunecate, disperarea, durerea.

Muzica a devenit din ce în ce mai întunecată şi mai lentă. Din nou, tăcerea a coborât peste cameră.

Privirea străinului a călătorit prin cameră, indescifrabilă.

— V-am spus despre început; este timpul pentru a sărbători şi sfârşitul.

A DOUA STROFĂ

SFÂRŞITUL EPOCII DE AUR

Pacea s-a terminat, războiul s-a terminat.
eroina noastră fericită este viaţa.
Fără sânge, fără morţi, fără săbii de mânuit,
doar căldura unei familii, şi a unei vetre.
Dar în linişte se ascunde inamicul,
în bucurie este relevată tragedia.

Nihal era singură. Mâinile legate la spate, prinse de lanţuri, gleznele în butuci, zăceau pe pământ. Lanţurile au fost fixate într-un inel mare de metal ferm ancorat la podea, în centrul celulei.

Camera era înghesuită şi umedă, pătrunsă de un miros intens de sare. Tavanul era atât de jos încât ar fi fost suficient pentru ea să se aşeze în genunchi să-l atingă cu capul. Pe un perete se deschidea o fereastră mică cu bare care dădea direct spre mare, şi era atât de aproape de suprafaţa apei că din când în când câţiva stropi au venit înăuntru.

Nihal a încercat să se ridice, dar efortul i-a provocat o durere ascuţită în picior, forţând-o să renunţe. A observat că bandajul din jurul coapsei era pătat cu sânge. Nu era un semn bun: ultima ei amintire era vrăjitorul elf care i-a impus magie vindecătoare, iar rana trebuie să se fi vindecat deja. Apoi a încercat să cheme o vrajă de vindecare, fără succes. Nu era uimită: unele celule inhibau puterile magice, tocmai cu scopul de a face prizonieri inofensivi.

A încercat să se târască până la uşă ignorând durerea, dar lanţurile au ţinut-o aţintită pe podea. A strigat, a plâns, a cerut ajutor. A primit răspuns doar chicoteala mării, murmurul etern al valurilor. În cele din urmă, copleşită de frustrare şi durere, ea s-a ghemuit pe pământ şi a rămas tăcută.

A distrus totul. Atât de mult timp s-a temut să piardă ceea ce a cucerit cu migală, şi tocmai când i s-a părut că viaţa ei era minunată, i-a alunecat printre degete. Epoca de aur se terminase, sau poate, pur şi simplu, nu era destinată fericirii. Tot ce trebuia să facă era să mulţumească zeilor pentru acei ani de linişte care i s-au dat, dar acum era timpul să plătească factura.

Ea a bătut cu fruntea de podea şi s-a întrebat când a început totul să se năruie, care dintre nesfârşitele evenimente care au condus-o în acea celulă a fost veriga slabă, prima greşeală pe care trebuia să o plătească în întuneric şi în singurătate. Şi şi-a amintit de frică.

I

Dincolo de ferestre, după-amiaza s-a topit încet în seară, iar Nihal a simţit că totul era perfect. Nu era doar sentimentul unui moment, care uneori a prins-o când Tarik s-a întors de la plimbare cu Sennar şi i-a adus o floare, sau când s-a întins pe iarba umedă. Toată viaţa ei era perfectă. Dacă şi-ar fi putut pune o dorinţă, ar fi cerut acele momente să se dilate la nesfârşit; vroia să locuiască în acel prezent pentru eternitate, vroia ca totul să fie identic pentru totdeauna.

Afară, în lunca care despărţea modesta casă de lemn de imensa pădure care se întindea pe o mare parte din Ţinuturile Necunoscute, Tarik se ghemuia în faţa unui stejar. Nihal a zâmbit. Ers cel puţin o oră de când cel mic stătea nemişcat în faţa copacului, aşteptând. Cu o zi înainte îi arătase o crisalidă atârnând de una dintre cele mai joase ramuri. Ea i-a explicat că omizile, la un moment dat în viaţa lor, doresc să se schimbe: apoi construiesc o căsuţă, se strecoară în ea şi, în întuneric şi cald, se transformă încet. Tarik era fascinat şi a jurat că va fi acolo când fluturele va ieşi.

Cu un deget, Nihal a urmat contururile pandantivului care cobora pe pieptul său: o amuletă circulară, cu un ochi gravat în centru şi opt pietre strălucitoare stabilite în tot atâtea goluri. Talismanul Puterii, bijuteria de care nu s-a putut despărţi niciodată. Viaţa ei era strâns legată de acel obiect magic: în interior, spiriduşul Phos a infuzat toată puterea Tatălui Pădurii, ultimul dar care i-a permis să trăiască, dar care a distrus pentru totdeauna pădurea de la sud de Salazar. Dacă l-ar da jos, sau s-ar rupe, ar fi moartă. O conştientizare care pentru o lungă perioadă de timp i-a tulburat somnul şi le-a insuflat o nelinişte eternă, dar mai ales lui Sennar. Acum, după atâta timp, amândoi au învăţat să accepte acea umbră ca parte a vieţii lor, iar Nihal a considerat Talismanul o componentă a propriului său corp, un organ precum inima.

Tarik a sărit, îndreptându-se spre fereastră.

— Mamă, mamă! a strigat el.

Nihal a zâmbit şi a ieşit. S-a alăturat fiul său, s-a aplecat lângă el şi a văzut că fluturele ieşea din cocon. Abia şi-a mişcat aripile, şase petale subţiri, care tremurau, se deschideau şi se închideau nesigur, încă mototolite. Totuşi, erau deja minunate. Nu aveau culorile de maturitate, dar chiar şi acum au strălucit cu un roşu deschis, un galben care se transforma în aur şi un albastru pal, care a sugerat un albastru strălucitor pe care l-ar fi aprins doar câteva zile mai târziu.

Tarik a vrut să întindă un deget şi să atingă fluturele, dar Nihal l-a oprit.

—Nu încă, lasă-l să-şi întindă puţin aripile.

Copilul a dat din cap cu sârguinţă şi şi-a băgat mâinile în spatele genunchilor, ca nu cumva să încerce să îl atingă. Fluturele şi-a întins aripile de câteva ori şi, în cele din urmă, a zburat, lăsând în urmă o carcasă deschisă, uscată.

Tarik s-a ridicat în picioare.

— Dar am vrut să-l ating! a protestat el, întorcându-se spre mama lui.

Nihal s-a ridicat.

— Dacă l-ai fi atins, i-ai fi făcut rău. Ţi-am explicat deja: dacă îi atingi aripile, fluturele nu mai zboară.

Tarik a pufnit dezamăgit.

— Dar eu... şi s-a îmbufnat, la care Nihal nu a putut rezista, şi care întotdeauna o emoţiona până la lacrimi.

”Am născut un mic actor”, a spus ea. Şi-a aplecat buzele şi a scos un sunet, prefăcându-se că plânge. Tarik a încercat să rămână serios şi să continue să se păstreze neclintit, dar a trebuit să capituleze rapid. Dacă era amuzant pentru el să facă pe nebunul, mama lui era cea care-l sâcâia. A izbucnit în râs, râsul acela pe care doar copiii îl au.

Nihal l-a luat în braţe.

— Dar tu... Dar tu... A cântat. Dar trebuie să faci ce-ţi spune mama, care ştie mai multe decât tine.

— Nu este adevărat, a protestat el. Nu ştii să construieşti o catapultă cu o lingură.

Nihal şi-a frecat vârful nasului de al lui, apoi i-a ştampilat un sărut pe obraz. Apoi s-a uitat la cer. Soarele se ascunsese deja în spatele copacilor.

— Să intrăm, e ora cinei, a spus ea, punându-l jos.

— Dar vreau să mă joc cu săbiile!

Nihal a dat din cap.

— Nu începe, hai, şi l-a împins pe spate. Dacă nu faci scandal, ne luptăm mâine.

Tarik a intrat neconsolat, cu braţele atârnând inert de-a lungul corpului, şi Nihal a trebuit să sufoce un râs.

Casa era o mică clădire din lemn şi piatră, făcută de ea şi de Sennar. Cu siguranţă nu era o fantezie, dar asta e bine pentru ei. Până la urmă, unul dintre motivele pentru care au părăsit Lumea Pământeană era de a scăpa de toate acele onoruri şi cadouri care le-au fost oferite, inclusiv reşedinţa într-un palat somptuos acordat de guvernul Ţării Vântului. Nu, mult mai bine frugalitatea acelei mici case la care ştiau fiecare scândură şi fiecare piatră, atât de mare era grija cu care le-au ales.

Nihal a prins o sclipire. O lamă de lumină s-a odihnit pe sabia ei de cristal negru, atârnată de perete. O lua în fiecare zi în zori, când Sennar şi Tarik încă dormeau, şi exersa. Calea armelor a căpătat un nou înţeles de când s-a retras în Ţinuturile Necunoscute. Aşa cum Sennar s-a dedicat magiei, ea a studiat arta războiului, din pură plăcere, ca şi cum ar fi o provocare pentru corpul şi mintea ei. Sabia nu mai era un instrument al morţii, ci un mijloc de afirmare de sine, de realizare a perfecţiunii mişcărilor, o celebrare a ceea ce fusese şi a ceea ce devenise.

Nihal s-a aplecat în atelierul lui Sennar, trăgând înapoi perdeaua care îl separa de restul casei, iar mirosul de ierburi şi fum a înecat-o.

— Dacă nu deschizi fereastra din când în când, te vei sufoca.

— Eh?, a spus magicianul, ridicând capul, surprins. În ultima vreme, el era din ce în ce mai cufundat în studiile sale, şi să-l smulgă din acea cameră a devenit o aventură.

— Vino, cina e gata.

De îndată ce toţi trei au fost aşezaţi la masa din bucătărie mică, Tarik a plecat să-i spună lui Sennar despre omida transformată în fluture, şi pentru o vreme Nihal s-a bucurat de acea vorbărie ascuţită şi irezistibilă. În zilele în care încă trăiau în Lumea Pământeană, în timpul şi după război, şi înainte de asta, când a participat la Academie pentru a deveni Cavaler Dragon, ea nu şi-a imaginat niciodată că dimensiunea ei ar putea fi aceea: o familie, o viaţă umilă şi retrasă, bucuria lucrurilor esenţiale. Ca o tânără fată ea a visat la un viitor complet diferit, un destin de glorie şi luptă, dar când a descoperit preţul real pe care războiul l-a cerut, a înţeles că cele mai mari realizări ale vieţii ei au fost cele mai simple, la îndemâna tuturor: un soţ şi un fiu, pentru a putea să se bucure de natură şi fructele sale, frumuseţea soarelui care a răsărit şi a apus aprinzând partea de sus a pădurii.

Sennar a ajutat-o să strângă lucrurile când au terminat de mâncat, iar Tarik, nu fără să producă mai întâi o serie de plângeri, s-a resemnat în cele din urmă să meargă la culcare. O jumătate de oră mai târziu, dormea liniştit.

— Această poveste a omidei şi fluturelui l-a emoţionat cu adevărat, a observat Nihal.

— Cred! Încă mă încântă şi astăzi... a răspuns Sennar.

— Ce este, asta face parte din a fi magicieni? Rămâneţi copii pentru totdeauna?

— Glumeşti, dar acesta este adevărul: magicianul studiază natura şi o studiază tocmai pentru că o iubeşte şi continuă să fie uimit de ea, chiar şi la venerabila mea vârstă. Care e şi a ta, bătrâna mea.

El a atras-o spre el şi ia dat un sărut lung, la care ea a răspuns cu plăcere. S-a simţit liniştită şi fericită. Apoi Sennar s-a uitat răutăcios la ea, a luat-o de mâini şi a condus-o în dormitor. Nu s-a lăsat rugată şi l-a urmat.

Era în toiul nopţii, în timp ce de afară venea un aer care purta deja câteva note de toamnă, când o neliniște întunecată s-a întors pentru a-şi face drum în inima lui Nihal. Nu era un oaspete neașteptat: o cunoştea bine, era ascunsă în pieptul ei, bine ascunsă, aproape întotdeauna. Era acolo, simţea asta. Apoi, din când în când, când se aştepta mai puţin, se întorcea la suprafaţă.

Sennar s-a mişcat prin cameră adunând haine. El ieşea în acea noapte. Nihal l-a privit pregătindu-se, şi trebuia să-i fi simţit privirea pe spate, pentru că s-a oprit.

— Este totul în regulă?, a întrebat-o, întorcându-se.

Faţa lui, luminată de lumina lunii, părea mai frumoasă ca niciodată. Ochii foarte clari, părul roşu mat, umbra unei bărbi de pe obraji. Iubea totul la el, într-un mod aproape dureros. Şi-a pus braţul peste ochi, pentru că dintr-o dată i-a venit să plângă.

— Da, e în regulă.

L-a auzit pe Sennar şchiopătând în sus. Şchiopătatul lui i-a amintit mereu de evadarea în care a fost rănit, cu ani în urmă, şi de prima dată când au făcut dragoste.

— Ai prefera să stau aici?

Nihal a dat din cap.

— Nu vreau să fiu o povară, a spus ea. I-a simţit mâna pe braţ.

— Dar cum ai putea fi? Haide, rămân.

S-a ridicat în picioare.

— Nu. Ştiu că a merge la cascadă este important pentru tine, şi este corect să-ţi continui studiile despre magia acestui loc.

Era obsesia lui de când trăiau în Ţinuturile Necunoscute. Acele locuri i s-au părut cufundate într-o magie a unui semn diferit de cel care plutea în Lumea Pământeană, iar Sennar vroia să o studieze şi să găsească cheia. Formele pe care le-a văzut se profilau fantomatic pe fundalul pădurii, migrând din copac în copac, i-au pus întrebări pe care nu le putea evita. Ceea ce a citit în textele elfilor l-a invitat să-şi continue cercetările.

— Nihal. a început, conciliator.

L-a întrerupt imediat.

— Mi-e teamă din nou, bine?, a mărturisit ea. Era un subiect cu care au mai avut de-a face, şi pentru asta ea era reticentă să-l dezvăluie încă, dar nu existau secrete între ei. Întotdeauna mi-e frică, pentru că acum sunt atât de... şi am atât de multe, atât de multe de pierdut. Nu e ca atunci când viaţa mea mi-a aparţinut doar mie şi nu am simţit că am un viitor. Acum am o lume întreagă care depinde şi de mine. Şi uneori mi-e frică să nu abandonez totul, să mă întorc.

Sennar a început să-i mângâie capul.

— E în regulă, Nihal, i-a spus el. Din când în când, e în regulă să-ţi fie frică. Te înţeleg, te înţeleg. Am văzut prea multe orori pentru a nu avea nici o teamă, se întâmplă şi cu mine. Cel mai important lucru este să trecem peste asta, sau vom fi paralizaţi. Nu există creştere şi nu există viaţă în care temerile sunt mai puternice decât orice altceva. Şi în schimb te mişti, Nihal, te schimbi, şi mergi mai departe.

— Uneori nu sunt atât de convinsă de asta."

— Crede-mă, aşa e, a zâmbit el. Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc, ai fost şi vei fi mereu.

A îmbrăţişat-o strâns, apoi a sărutat-o pasional. Pentru o clipă, nodul pe care Nihal l-a simţit în piept părea să se desfacă.

— Odihneste-te, a şoptit Sennar.

— Nu, a insistat ea. Ai dreptate, trebuie să merg dincolo de temerile mele. Du-te şi nu-ţi face griji, sunt mai bine acum. El a zâmbit. Ea trebuia să se împace cu aceste sentimente, şi era o luptă, încă una, în care ea trebuia să lupte singură. Poţi căuta confortul, dar nu poate fi înlocuit atunci când vine vorba de luptă.

I-a dat lui Sennar rucsacul cu cărţile, filtrele şi tot ce avea nevoie şi l-a însoţit până la uşă.

Ea l-a privit plecând spre poiana unde stătea Oarf şi l-a văzut întorcându-se de mai multe ori spre ea. S-a forţat să nu plângă, să fie mai puternică decât temerile ei, dar, în adâncul inimii ei, o bestie îi tot şoptea că nu va dura, că într-o zi totul se va nărui.

II

Sennar s-a întors spre fereastra casei. În acea seară stelele erau foarte clare, iar faţa lui Nihal, la acea distanţă, părea încadrată de un halou albastru strălucitor. Până când era Cavaler Dragon, i-a crescut părul un pic, şi ea nu mai purta claia zbârlită pe care a avut-o în război. S-a uitat la ea pentru ultima dată: părea calmă, şi în sfârşit a decis să plece.

Cu greu a îndrăznit să-l călărească singur pe Oarf. Nu a vrut să se bage între el şi Nihal; relaţia lor era o relaţie unică şi exclusivă, pe care el a simţit că trebuia s-o respecte. Şi apoi a preferat ca, atunci când nu era acolo, să rămână la dispoziţia lui Nihal şi Tarik. De data aceasta, cu toate acestea, el nu se putea descurca fără dragon: cascada era la o jumătate de zi de mers pe jos, şi el vroia să stea departe cât mai puţin posibil. Mai mult decât atât, el nu vroia să obosească prea mult cu vrăji istovitoare, cum ar fi cea pentru zbor: avea nevoie de toată energia pentru studiile sale.

Oarf s-a trezit înainte ca Sennar să vorbească cu el. El era ghemuit într-o mică poiană nu departe de casă, corpul său puternic verde profund decolorat în galben pe piept, şi-a ridicat capul de îndată ce l-a văzut. Se uita la el cu ochii lui roşii şi pătrunzători. Pentru o clipă i s-a părut o privire de interogatoriu.

— În seara asta tu şi cu mine mergem singuri, murmură Sennar.

Oarf a tresărit şi a adulmecat, iar magicianul şi-a dat seama că era un semn de aprobare.

Şi-a pus hamurile pe el, l-a montat pe spate, apoi a tras frâiele. În tăcere, dragonul s-a ridicat în cer. Singurul zgomot care a rupt liniştea nopţii a fost cel al aripilor sale imense biciuind aerul, făcând frunzişul să freamăte.

Nu a durat mult să ajungă la destinaţie. În ochii lui Sennar, Cascada Spiritului, cum îi spunea el şi Nihal, se arăta. Prekotar Aniré, cum îi spuneau Huyé, creaturile jumătate pitici şi jumătate elfi care i-au condus prima dată în acel loc.

Era o mică cascadă, cam douăzeci de braţe înălţime, care se scufunda într-un iaz cu apele de un albastru intens.

Apa se năpustea în jos prin şapte jeturi minore care curgeau din ramurile copacilor şi, deşi săritura era considerabilă, nu producea o bubuitură, ci un clipocit discret, care inducea calm. Uneori Nihal mergea acolo să se antreneze, pentru că spunea că locul ăla era favorabil concentrării. Sennar, pe de altă parte, a petrecut ore foarte lungi acolo în meditaţie, când a avut nevoie să recâştige contactul cu puterile sale.

Dar cel mai interesant aspect al locului era natura sa magică: Huyé susţinea că era o poartă către viaţa de apoi şi sărbătorea ritualurile funerare acolo. Pe malurile iazului au aranjat rugurile pentru cei decedaţi şi apoi au împrăştiat cenuşa pe pământ, recitând formule propice. De fapt, la cascada nu era mai puţin obişnuit să întâlneşti spirite - nimfe, în cea mai mare parte, dar, de asemenea, entităţi necunoscute în Lumea Pământeană - şi Huyé jurau că erau sufletele morţilor.

Sennar a investigat mult timp natura acestor fenomene, iar interesul său s-a concentrat asupra unui anumit tip de floare care creştea luxuriant pe aceste maluri. Corola arăta ca un potir auriu, cu pliuri roşii în interior, unde se ridica un pistil lung negru, care se înfăşura de mai multe ori înainte de a deveni, în final, foarte subţire. Era acoperit cu un strat impalpabil de polen roşu, cu o consistenţă aproape minerală. Sennar era convins că apa cascadei interacţiona cu polenul şi permitea evocarea spiritelor. Tocmai această teorie era cea pe care vroia să o dovedească în acea noapte.

O lună frumoasă şi gigantică lumina cerul, iar cascada, luminată de lumina ei, arăta argintie. Sennar s-a aşezat pe marginea micului lac şi a început cu un scurt exerciţiu de concentrare. De când trăia în Ţinuturile Necunoscute, el şi-a început întotdeauna sesiunile de studiu aşa. În acele locuri existau prezenţe cărora el nu le-a înţeles pe deplin natura, şi pe care a simţit că trebuia să le mulţumească înainte de a trece la analiza lor. Acea pauză l-a infuzat cu un calm profund, care l-a pregătit să-şi continue ancheta.

El a scos fiolele şi notele, împreună cu instrumente mici pentru examinarea plantelor. Cu o racletă de lemn a luat polenul şi a început să distileze. Totul era învăluit într-un calm supranatural, şi avea impresia că s-a întors în timp, când era încă copil şi şi-a încercat mâna la primele experimente de magie. Aceasta era frumuseţea acelor ţinuturi în care au decis să trăiască: totul era nou şi neobişnuit, gata să fie explorat. După sfârşitul războiului, el era convins că nimic nu-l mai poate surprinde; era sigur că nu va mai găsi niciodată acele palpitaţii care l-au făcut să tremure când era copil, când magia era încă o lume necunoscută, aproape interzisă. În schimb, el a redescoperit plăcerea primelor revelaţii, emoţia de a vedea elementele transformându-se în mâinile sale.

Polenul distilat emitea vapori roşiatici denşi, care dansau în aer în volute mari. Sennar l-a văzut plutind pe suprafaţa apei, înfăşurându-se în jurul ramurilor copacilor până când s-a urcat pe cer intacte, dar din ce în ce mai fragile. A notat totul în jurnalul său, uimit şi captivat de această minune. A adăugat un ingredient nou, un filtru pe care l-a obţinut cu câteva luni mai devreme din sucul unui fruct de vară. A înregistrat modificări în textura şi culoarea fumului, a încercat efectele filtrului asupra florilor, închise în odihna de noapte. Atunci spiritele au început să apară.

Imagini decolorate au apărut din apele lacului, atât de multe încât pentru câteva momente Sennar a crezut că erau rodul imaginaţiei sale. Apoi le-a văzut devenind mai consecvente, zburând deasupra lacului, plonjând şi apoi ridicându-se la suprafaţă. A rămas uimitt înaintea dansului spiritelor şi nu a îndrăznit să se mişte, pentru a nu întrerupe vraja acelei apariţii. Deci era adevărat, magia s-a născut din flori, dar în acel moment nu conta. Ceea ce conta era frumuseţea simplă şi pură a acelei scene. Apoi s-ar gândi, acasă, să pună ordine în note şi cum să folosească toate acea minunăţie pentru scopuri magice.

În cele din urmă s-a ridicat şi a avansat încet spre spirite. A întins mâna, iar una dintre apariţii l-a imitat. Arăta ca o fată, semăna mult cu nimfele Lumii Pământene, dar Sennar a simţit că era ceva diferit. Când degetele i-au atins esenţa, a simţit un fior. Fata părea să se uite la el aşteptând, ca şi cum ar fi aşteptat ceva de la el. Ochii, din faţa lui, erau singurul lucru concret, înzestrat cu substanţă. Erau albaştri, iar Sennar şi-a amintit de Nihal. Figura s-a retras şi a urmărit-o, într-o stare de semiconştienţă. Picioarele lui au atins apa, şi un fior lung i-a străbătut spatele: un frig îngheţat. Dar nu s-a oprit. S-a scufundat până la talie, şi un fulger de energie l-a zguduit. În mintea lui era o explozie de imagini: o fetiţă care aleargă într-o pajişte, un bărbat şi o femeie îmbrăţişându-se reciproc, bucuria tinereţii. Apoi, dintr-o dată, totul s-a transformat în roşul sângelui. Faţa fetiţei s-a transformat într-un rânjet, îmbrăţişările au devenit letale, cerul s-a rupt într-o mie de crăpături şi şi-a pierdut culoarea. Un ţipăt îngrozitor a crescut, ce părea să-i străbată capul dintr-o parte în alta, şi apoi durerea, durerea nesfârşită şi moartea.

Sennar a simţit teroarea posedării, pe măsură ce conştiinţa de sine s-a stins, ca şi cum ar fi fost aspirată de apă. S-a agăţat cu toată puterea lui până la ultima licărire de conştiinţa care i-a rămas. A ţipat, iar vocea lui a avut puterea să-l trezească. A ieşit din apă şi s-a aruncat la pământ: a simţit, foarte vie, iarba udă de rouă sub obraz. A deschis ochii cu dificultate şi s-a concentrat în faţa fiolei de la care a început viziunea şi din care fumul roşu încă apărea. A astupat-o cu o mână, apoi a luat-o şi a

aruncat-o în iaz. Strigătul care l-a asurzit a tăcut şi spiritele, care până în acel moment dansau în aer, au dispărut, absorbite de apă. Era tăcere din nou.

Sennar zăcea pe pământ, cu inima galopându-i în piept. Era ud din cap până în picioare, cine ştie cât şi-a ţinut capul sub apă.

Când părea să se fi calmat, s-a târât pe iarbă, îndepărtându-se cât mai mult posibil de iaz, şi s-a aşezat. Totul era la fel ca înainte: luna gigantică de deasupra lui, apa argintie, tăcerea. Un mormăit în spatele lui l-a făcut să se întoarcă, îngrozit. A scos un oftat de uşurare: era Oarf. S-a uitat la el îngrijorat şi şi-a aşezat vârful botului pe mâna întinsă pe pământ, inertă, cu palma în sus.

— E în regulă, a murmurat Sennar, adresându-se mai mult lui decât lui Oarf. Dragonul i-a dat o pereche de atingeri pe spate. Sennar i-a simţit anxietatea, şi el trebuie să fi simţit ceva. Orice ar fi fost, cu toate acestea, acum era plecat.

S-a uitat la micul lac. Nu mai părea la fel de inofensiv şi frumos ca atunci când a sosit. Deci ceea ce s-a întâmplat avea o legătură cu polenul de flori, dar şi cu acea apă. Ce era, ceea ce a văzut? Amintiri, probabil, ale cuiva. Acum, că se gândea la asta, totul era confuz, şi nu se putea concentra nici măcar pe personajele pe care le-a văzut în timpul viziunii.

A dat din cap, încă s-a simţit ameţit.

Mâine, când îi voi spune, Nihal va fi furioasă, s-a gândit el, iar concretitatea acelui gând l-a adus înapoi la realitate. Soţia lui, acasă, aşteptându-l, şi Tarik, şi viaţa lui. S-a ridicat, şi-a luat lucrurile şi a pornit să facă faţă călătoriei de întoarcere.

— Haide, omule, nu mai e nimic de făcut aici, şi am nevoie să mă odihnesc, a spus el, sărind pe spatele lui Oarf. Dragonul îl tot privea suspicios. E în regulă, ţi-am spus, l-a liniştit. Apoi a bătut din călcâie pe şoldurile animalului, şi împreună s-au ridicat în cer.

În timpul călătoriei, Sennar a decis să nu-i spună nimic lui Nihal. În cele din urmă, era o prostie: o experienţă neplăcută, desigur, dar una care ar aduce cu siguranţă noi descoperiri. Dar ea nu ar lua-o în acest fel: ea ar fi speriată şi poate i-ar fi frică să-l lase să-şi continue studiile. Nu, era mai bine să păstreze secretul pentru sine.

Au ajuns acasă când zorii începuseră deja să coloreze cerul. Sennar pierduse noţiunea timpului la cascadă: se pare că a fost reţinut ore în şir, şi nici măcar una nu trecuse de la începutul experimentului până în momentul în care s-a trezit.

Va trebui să găsesc o explicaţie şi pentru asta, s-a gândit el, lăsându-şi fruntea să fie mângâiată de vânt, ca şi cum şi-ar putea netezi gândurile confuze. Oricum, el era foarte obosit, poate un pic de odihnă l-ar pune înapoi pe picioare.

Din fericire, Nihal încă dormea, la fel şi Tarik.

Sennar s-a aruncat pe pat şi a adormit aproape instantaneu. Numai că, la limita dintre veghe şi somn, un indiciu de teroare l-a prins de gât, dar a dispărut imediat. Acel sentiment de nelinişte l-a însoţit în odihna profundă.

III

Nihal s-a trezit alarmată de strigătele lui Sennar. Mâna s-a dus într-o parte, în căutarea sabiei, un reflex pe care nici măcar zece ani de pace nu au reuşit să-l şteargă. Sennar zăcea nemişcat lângă ea, întins pe pat, dar din gura lui larg deschisă ieşes un ţipăt care nu avea nimic uman.

— Sennar, Sennar! l-a strigat, scuturându-l.

Şi-a deschis ochii larg, confuz.

— Ce este? a întrebat el ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Tu trebuie să-mi spui asta: te-ai trezit ţipând ca un nebun, a spus Nihal, arătând îngrijorată. Un plâns subtil s-a ridicat din cealaltă cameră. Nihal s-a dat jos din pat şi a fugit la Tarik.

— Iată-mă, sunt aici, e în regulă, l-a liniştit ea.

Sennar s-a uitat în jur. Era în camera lui, acasă, totul părea la fel ca întotdeauna. Nu-şi aminteşte nimic despre coşmarul care l-a făcut să ţipe aşa. Şi-a scanat memoria în căutarea unei imagini, dar spaţiul dintre momentul în care s-a aruncat pe pat şi momentul în care Nihal l-a trezit era o pată confuză. Trebuie să fi dormit foarte adânc.

— Te simţi mai bine?, a întrebat ea când s-a întors în cameră.

Sennar s-a simţit teribil de vinovat.

— Da, a fost doar un coşmar, a spus el cu un zâmbet, care probabil i-a ieşit cam chinuit, pentru că Nihal şi-a asumat imediat o expresie suspicioasă.

— Nu-mi spui totul, a răspuns ea.

Sennar a prins un fulger de îngrijorare în ochii ei, şi a decis să deţină pentru el. Nu trebuia să-i spună despre spiritele cascadei; la urma urmei, nu s-a întâmplat nimic grav, nu exista nici un motiv pentru a o face neliniştită.

— Te asigur că a fost doar un coşmar. Se mai întâmplă, a spus el.

— Are de-a face cu cascada? Ieri nu mi-ai spus nimic despre ultima ta călătorie, a spus Nihal. Ce ai descoperit?

Nu s-a întors.

— A fost foarte... instructiv. Am adunat multe informaţii.

— Sennar... uită-te la mine. Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Nu mă minţi, a spus Nihal, luându-l de mână.

În sfârşit s-a întors şi i-a zâmbit.

— A fost doar o noapte dificilă, crede-mă. Haide, să ne întoarcem la culcare, şi a sărutat-o.

Nihal s-a întins lângă el, ţinându-l de mână, iar Sennar a simţit-o rigidă în strânsoarea lui până când a adormit. Somnul însă întârzia să coboare asupra lui. Şi-a minţit soţia, indiferent dacă e pentru un scop bun, iar ideea nu l-a făcut să se simtă confortabil.

A doua zi s-a dedicat activităţilor zilnice cu angajament, în speranţa că revenirea la normalitate ar putea spăla senzaţiile chinuitoare din acea noapte. Cu toate acestea, trebuia să înţeleagă ce s-a întâmplat, era curiozitatea lui şi natura lui de magician i-au impus-o. Cu un sentiment de profanare a extras din pungă unul din flacoanele în care luase o mostră din apa lacului.

De îndată ce l-a luat în mână, o viziune l-a lovit cu forţa unui pumn: spiritul s-a materializat în mintea lui, în toate detaliile, ca şi cum l-ar fi avut înapoi în faţa lui. Îngrozit, a pus jos fiola şi s-a holbat la ea.

E doar o amintire, şi-a spus să mă calmez. *Doar o amintire.* A luat-o din nou şi nu s-a întâmplat nimic. *Ai văzut? Eşti doar puţin zdruncinat.* Şi totuşi, în ciuda liniştii restabilite, pentru acea zi a preferat să nu atingă acel flacon şi să se concentreze pe studiul unui arbust cu proprietăţi vindecătoare pe care-l descoperise recent în pădure.

Seara a încetat să mai lucreze mai devreme decât de obicei şi şi-a permis ceva timp cu Nihal şi Tarik. S-au dus să adune ciuperci, iar el l-a învăţat pe fiul său primul truc magic adevărat, acelaşi cu care îşi începuse cariera de magician: să cheme un mic foc în palma lui. Tarik a reuşit să producă doar câteva scântei slabe, dar Nihal şi Sennar au fost la fel de mândri de el. Era bine să aibă un copil, pentru că era ca şi cum ar fi avut o a doua şansă în viaţă: prin el şi-au retrăit copilăria, iar prin ochii lui puteau observa existenţa dintr-un alt punct de vedere.

De a doua zi, totul a început să se schimbe. Sennar a început să aibă o adevărată obsesie pentru flacoanele cu apa lacului; dacă la început le studia aproape fără voia sa, pe măsură ce zilele au trecut le-a dedicat tot timpul petrecut în laborator. Adesea Nihal trebuia să-l cheme de mai multe ori ca să-l recupereze. Ea i-a pus mai multe întrebări despre noaptea de la cascadă, dar a continuat să nege, şi chiar a început să-şi manifeste supărarea faţă de curiozitatea soţiei sale.

— Nu mă mai cicăli cu aceste întrebări. De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu s-a întâmplat nimic cu cascada aia!

— Poate ar trebui să arunci flacoanele alea, a spus ea cu o amărăciune profundă care i-a cuprins inima.

Sennar a ridicat din umeri. În acele zile s-a simţit ciudat. Era mereu obosit, dar în acelaşi timp lucra cu o intensitate pe care nu o folosea niciodată. În timp ce corpul său părea să se descompună, iar faţa lui devenea tot mai palidă zi de zi, mintea lui se învârtea cu o viteză nebună, fiind mereu ocupat să studieze şi să formuleze ipoteze. Munca zilnică frenetică era întreruptă din când în când de viziuni despre ceea ce s-a întâmplat la lac. Imaginile explodau brusc, fără niciun motiv. Au durat un moment, apoi au dispărut.

Nihal a început să-şi facă griji serios. Somnul lui Sennar a devenit foarte uşor, iar coşmarurile care-l trezeau în miezul nopţii, în mijlocul ţipetelor şi halucinaţiilor, erau aproape zilnice.

Într-o zi, în timpul prânzului, Tarik a pus o întrebare cu vocea lui stridentă:

— Tată, mă ajuţi cu magia flăcărilor? Nu-mi iese atât de bine.

Sennar a tăcut.

— Sennar? a îndemnat Nihal.

S-a uitat la el enervat.

— Nu am timp.

— Te rog, tată... a insistat Tarik.

Sennar a lovit masa tare cu mânerul lingurii. S-a înroşit la faţă şi s-a uitat la fiul său cu ochii turbaţi.

— Ţi-am spus că nu am timp, la naiba! a strigat el.

Tarik era paralizat în timp ce plânsul îi făcea bărbia să tremure, înainte de a exploda în suspine disperate.

Nihal a rămas fără cuvinte. Şi-a luat fiul în braţe, l-a consolat.

— Haide, tata e doar un pic obosit, dragă. Imediat îşi va cere scuze faţă de tine, a spus ea, mângâindu-i capul.

— Trebuie să înveţe că eu nu sunt la dispoziţia lui, şopti Sennar rece, reluându-şi masa.

— Cere-i scuze, şuieră Nihal.

Sennar abia s-a uitat la ea, apoi s-a uitat destul la cel mic.

— Îmi pare rău, a murmurat.

Plânsul copilului a dispărut, dar Nihal a simţit că greutatea unui bolovan devine din ce în ce mai mare, şi nu a vrut să-şi vadă soţul pentru restul zilei.

În acea noapte nu a putut dormi. Sennar, lângă ea, era cufundat într-un somn agitat. Se mişca în pusee, murmura cuvinte de neînţeles, şi totuşi nu s-a trezit. Deja în timpul zilei Nihal a observat la el un tic ciudat: de multe ori a scuturat capul, ca şi cum ceva îl deranja tot timpul.

Copleşită de insomnie, s-a aşezat pe pat şi şi-a privit soţul. Era palid, şi un văl de sudoare îi marginea fruntea. *Ce se întâmplă cu tine, dragostea mea*? l-a întrebat în tăcere, deşi era încă iritată de modul în care el i s-a adresat lui Tarik. Ea şi copilul veneau întotdeauna înainte de orice pentru el, niciodată nu ar reacţiona în acest fel.

A ezitat o clipă. Ştia că ceea ce cugetase zile întregi va rupe un echilibru pentru totdeauna. A strâns cearşafurile între pumni, apoi s-a decis.

S-a dus direct la laborator, în camera în care nu a intrat când el nu era acolo. Îi aparţinea doar lui Sennar, era locul lui secret, şi nu vroia să-l încalce. Dar acum era diferit: acel loc a devenit o peşteră în în care ceva era ascuns, ceva care îl consuma pe soţul ei, şi ea trebuia să afle ce era.

A găsit fiolele aproape imediat. Avea imaginea lor sculptată în minte, clară şi limpede. Acestea erau cauza a tot, nu exista nici o altă explicaţie. S-a întâmplat la Cascada Spiritului, deşi Sennar a persistat să nege. Ceva s-a întâmplat şi ceva a intrat în casa lor. A luat fiolele în mână şi le-a examinat. Păreau să nu conţină nimic, doar apă, în cantităţi mici de acum, pentru că Sennar folosise deja o mulţime din ea pentru studiile sale.

— Pune-le jos.

Vocea lui a surprins-o la fel de ascuţită ca o lamă. Nihal s-a întors. Ceea ce era în prag nu era Sennar. Prea multă ură în privirea lui, prea multă tensiune în postura lui ameninţătoare.

— Nu eşti tu, a spus ea.

— Tu nu înţelegi nimic. Pune-le jos.

— După cum doreşti, a spus Nihal, şi a aruncat flacoanele la pământ, spărgându-le instantaneu.

Sennar a ţipat şi s-a aruncat la podea, încercând să ridice fragmentele. Îl dureau mâinile pe marginile cioburilor, dar nu-i păsa.

Nihal s-a aplecat şi a încercat să-l facă să gândească.

— Opreşte-te, te răneşti singur!

A împins-o violent, trimiţând-o să se prăbuşească într-un raft. Tot felul de flacoane, cărţi şi pergamente au căzut, dar Lui Sennar nu i-a păsat. A sărit la gâtul soţiei sale şi a încercat să o lovească. Instinctele războinicului s-au aprins instantaneu: Nihal a profitat de căldura acelor lovituri şi l-a forţat pe Sennar să-şi lipească abdomenul de pământ, cu un braţ în mâini, pentru a-l imobiliza. A încercat să se zvârcolească, să dea cu piciorul şi să-şi scrâşnească dinţii.

— Nu înţelegi nimic! Tu şi rasa blestemată din care aţi venit, elfii ucigaşi care m-au ucis! a strigat cu ură.

— Nu eşti tu! Ce s-a întâmplat la cascadă? Ce?, a strigat Nihal, dar Sennar a continuat să se zvârcolească sub mâna ei. Un val de compasiune a făcut-o să-şi slăbească strânsoarea. Cu o lovitură în rinichi, Sennar a reuşit să se elibereze şi a sărit pe fereastră, dispărând în noapte. Nihal s-a grăbit după el, i-a strigat numele, dar deja dispăruse. Tarik a strigat-o, alarmat de agitaţie.

A fugit la el, l-a îmbrăţişat, a încercat să-l calmeze. Nu l-a putut lua cu ea, dar trebuia să-l urmărească pe Sennar.

Ceva oribil s-a întâmplat în acea noapte. A decis într-o clipă. S-a întors la laborator cu Tarik în braţe, a scotocit cu mâinile tremurând în haosul luptei şi a găsit sticla. Era un filtru dulce, dar ar funcţiona oricum.

— Bea, vei fi mai bine, a spus ea, şi i-a dat lui Tarik sticla.

Copilul s-a supus şi a adormit într-un timp scurt. Vraja de somn, una dintre cele mai simple vrăji.

Nihal a luat sabia şi a fugit. Oarf se trezise deja. Sensibilitatea lui acută l-a făcut să înţeleagă că se întâmplă ceva grav. Părea să înţeleagă instantaneu, pentru că s-a ridicat şi s-a pregătit să fie înşeuat. Nihal l-a legat pe Tarik pe spatele dragonului, apoi s-a urcat şi ea.

I-a lovit şoldurile dragonului şi au zburau.

Ştia care era destinaţia. Sennar ar fi putut merge doar acolo unde a început totul, la cascada unde nu ar fi trebuit să meargă. Ar fi trebuit să-l reţină în acea noapte, acceptând să-l lase să stea lângă ea ca să o consoleze. Şi în schimb...

Cascada s-a arătat la scurt timp după aceea, apele argintii care acum nu mai inspirau calm, ci străluceau sinistru în lumina lunii.

Nihal l-a lăsat puţin în urmă pe Oarf şi i l-a încredinţat pe Tarik, punându-l cu grijă pe şa şi legându-l cu o bucată lungă de pânză ca să nu cadă. L-a mângâiat pe frunte, l-a sărutat pe obraz. Dormea profund. S-a uitat la Oarf implorând, iar ochii hotărâţi ai dragonului i-au spus că nu are de ce să se teamă, că fiul ei va fi mai mult decât în siguranţă.

Nihal a fugit la cascadă şi s-a oprit pe malul iazului. Calmul era absolut. Apa clipoci uşor, suprafaţa era ondulată doar de mici valuri concentrice. Nu părea să fie nimeni acolo, iar Nihal statea în aşteptare. L-ar fi blocat pe Sennar când ar ajunge şi l-ar aduce cu forţa acasă. Apoi s-ar gândi cum să-l ducă înapoi la ea. Când s-a aşezat a observat o figură în lumina slabă, nu departe de cascadă. Stătea pe mal, cu picioarele scufundate în apă până la genunchi, nemişcată şi palidă ca o statuie de ceară. În jur, o suită de figuri diafane şi spectrale pluteau, înconjurând-o şi părea aproape să o învăluie.

— Sennar! a strigat Nihal, cu sabia în mână. Trebuie să fi folosit vraja de zbor ca să ajungă acolo primul. Spiritele s-au întors brusc spre ea şi s-au aruncat asupra ei. Prin corpurile lor eterice, Nihal l-a văzut pe Sennar alunecând uşor în apă şi dispărând sub suprafaţa lacului.

Ea a mânuit sabia, dar nu era de nici un folos: oricâte lovituri a dat, lama trecea prin aceste organisme inconsistente, fără a le zgâria. Cu toate acestea, deşi cristalul negru nu le-a putut penetra, a fost capabil să blocheze mişcările lor, ca şi cum le-ar înfăşura în fire foarte subţiri, rezistente dincolo de orice cuvânt. Lumea din jurul ei a început să se dizolve şi s-a simţit copleşită de viziuni şi amintiri care nu îi aparţineau. Copii care se joacă, bătrâni care mor, tineri ucişi în floarea vârstei, femei plângând. O mulţime de spirite i-au invadat mintea. Pentru o clipă şi-a pierdut controlul, copleşită de acea magmă a durerii. I s-a părut că timpul petrecut în Ţinuturile Necunoscute nu a existat niciodată, şi s-a trezit consternată în mijlocul unei câmpii însângerate, în ţara care a fost odată a strămoşilor ei, capul care răsuna de ţipetele tuturor jumătate elfilor pe care Tiranul i-a măcelărit, întreaga sa descendenţă.

Totul e ca atunci, totul ca atunci! A auzit o voce ţipând, şi s-a întrebat dacă viaţa ei liniştită nu a fost doar un vis, încă o iluzie de-a lui Thoolan, Gardianul Altarului Ţării Zilelor, care i-a promis o viaţă fericită.

Apoi, aproape din neatenţie, degetele ei au atins Talismanul. Nihal l-a strâns cu toată puterea. Era concret, adevărat, i-a spus despre tot ce s-a întâmplat din timpul războiului până în acea zi. Nu era nici un vis, nici o iluzie, ers făcut din metal şi materie minerală, şi mai presus de toate a ascuns toată durerea pe care a trebuit s-o sufere pentru a ajunge unde era, şi sacrificiul Tatălui Pădurii. Pietrele

strălucesc, inundând micul luminiş cu lumină. Creaturile s-au dizolvat, mintea lui Nihal era din nou liberă. A căzut la pământ, epuizată. Pacea şi tăcerea i-au revenit în cap, pe malul micului lac. S-a dprijinit pe sabie ca să se ridice şi s-a uitat la apele întunecate.

S-a scufundat fără ezitare, cu Talismanul încă încleştat între degete. Apa îngheţată a salutat-o şi s-a închis peste ea cu un clipocit. Întunericul era adânc, luminat de lumina pietrelor Talismanului. Cu toate acestea, apa părea incredibil de clară. Nihal s-a uitat în jur, disperată. Lacul, care i s-a părut întotdeauna o întindere mică de apă din exterior, părea acum să se fi dilatat pentru a deveni o întindere neagră uriaşă. Chiar şi în timpul zilei, ea şi Sennar nu s-au scăldat niciodată acolo: acel loc era sacru pentru Huyé, locul de odihnă al morţilor lor, şi din acest motiv nu au îndrăznit niciodată să-l profaneze.

Din întuneric, figurile eterice au început să apară din nou. Păreau deranjaţi de lumina Talismanului şi s-au retras repede la vederea lui. Nihal s-a întors la suprafaţă, fără suflare, a inspirat mult şi s-a întors sub apă, căutându-l pe Sennar. A început să înoate la suprafaţa apei, cu ochii uitându-se în jos, cu mâna ţinând Talismanul întins în faţă pentru a lumina apa. Lumina ei a pătruns cinci braţe sub ea, apoi era înghiţită de întuneric. În cele din urmă a văzut ceva mişcându-se, o figură care nu avea nici viteza, nici inconsistenţa prezenţelor care pluteau acolo, ceva care avea carne şi sânge. Ea a înotat până la fund cât de repede a putut, până când a văzut o mână inertă, cu faţa în sus, scufundându-se încet în abisuri în care nu ar fi putut-o ajunge. A dat o ultimă lovitură disperată de picior şi a reuşit să o prindă. S-a oprit pentru o clipă, suficient cât să ajungă la corpul abandonat al lui Sennar, aşa că l-a strâns cu forţa la piept. A reluat înotul, dar totul părea inutil. Era ca şi cum ar fi înotat împotriva curentului, şi cu cât se mişca mai mult simţea că stă nemişcată. A insistat, şi-a simţit picioarele în bucăţi şi plămânii în flăcări. Avea nevoie disperată de aer, dar suprafaţa era invizibilă şi părea mereu prea departe, de neatins.

Gâtul o durea, esimţea nevoia incontrolabilă de a deschide gura, dar ştia că, dacă ar fi făcut-o, acesta ar fi sfârşitul. S-a străduit, din nou şi din nou. Apoi, când a crezut că nu mai poate veni, dintr-o dată apa s-a deschis deasupra ei. Inspirarea aerului în plămâni era la fel de frumoasă şi dureroasă ca prima suflare a unui nou-născut. A alunecat pe ţărm şi a aşezat corpul lui Sennar pe pământ. A stat lângă el, epuizată, pentru câteva momente. De îndată ce a putut să se mişte, s-a ridicat pe braţe şi s-a uitat la el. Pieptul lui nu se ridica şi nu cobora. Era absolut nemişcat.

Nihal nu a lăsat loc fricii şi disperării. A început să-i sufle aer în gură, în timp ce cu o mână se sprijinea pe inima lui evocând o vraja rapida de vindecare. A continuat timp de câteva secunde nesfârşite, până când l-a auzit tuşind încet şi a văzut apa curgând de pe părţile laterale ale gurii.

Abia atunci a căzut pe iarbă, cu braţele deschise şi cu faţa întoarsă spre cer.

E în viaţă. E în viaţă! şi-a spus, cu bucurie.

Era în viaţă, da, dar nu era în siguranţă. Ceea ce s-a întâmplat sub lac i-a agravat starea. Trebuia să-l ducă acasă: acolo era laboratorul, cu toate informaţiile şi instrumentele pentru a încerca să-l vindece, şi trebuia să ajungă cât mai curând posibil.

L-a târât pe Sennar departe de lac, dar era aproape complet neputincioasă, şi a reuşit să-l mute doar cu câteva braţe. L-a chemat pe Oarf, care a ajuns repede cu Tarik în şa, încă adormit: nu se mutase din poziţia în care îl lăsase. Nihal l-a ridicat pe Sennar, şi a reuşit în sfârşit să se lase pe spatele dragonului. Ritmul puternic al respiraţiei lui a calmat-o. Dar în acest moment frica a copleşit-o. Până atunci, nu a avut timp să reflecteze, ca întotdeauna atunci când era în luptă. După toţi aceşti ani, şi schimbările care au avut loc în ea şi viaţa ei, lupta a continuat să reprezinte un mare spaţiu alb care s-a deschis în existenţa ei. Era acţiunea pură a corpului, fără nici un gând, dispariţia a tot ceea ce era altceva decât muşchii şi oţel în acţiune. Dar acum, că nu a mai trebuit să lupte, că zbura acasă, a

înţeles în mod clar măsura a ceea ce sa întâmplat. Mai devreme, la cascadă, Sennar intrase în contact cu unul dintre acele spirite şi fusese posedat de el. Şi în acea noapte era în pericol de moarte.

Cele mai mari temeri ale sale au devenit realitate. Tot ce a cucerit în acei ani era în pericol.

Nihal a aşteptat. La intervale neregulate i-au adus un castron cu ceva alimente, întotdeauna resturile de fructe abia comestibile, coji de fructe frământate cu un terci incolor. Seara, un paznic şi un tânăr magician au venit să-i verifice rana de la picior. Nu au vindecat-o niciodată complet, au făcut durerea să o chinuie, păstrându-i trupul şi mintea într-o stare de tensiune perpetuă. Şi au tăcut, o tăcere de neclintit care nu făcea decât să-i adâncească temerile, scufundând-o într-un abis de frustrare.

"Lasă-mă să-mi văd fiul! Vreau să ştiu unde este soţul meu!", a strigat ea neîncetat, de când au intrat răpitorii ei până când au ieşit, chiar dacă nu a ajutat. Pentru că răspunsul era doar ecoul vocii ei, şi acele ţipete, intermitente, provenind de cine ştie unde.

Soarele a răsărit şi a apus de cinci ori înainte s-o scoată din închisoare. Dimineaţa a aprins celula cu o strălucire roz când uşa s-a deschis şi trei paznici au intrat, aplecându-se, câţi erau în acea cămăruţă. Păr verde, piele diafană şi corpuri subţiri, primii doi elfi l-au luat de subsuori, în timp ce un al treilea bătea în bolţul fixat în podea, eliberând-o din lanţuri.

Au târât-o afară, într-un coridor lung, întunecat, mucegăit, iar Nihal a observat că picioarele ei nu răspundeau. În celulă nici măcar nu le putea întinde, iar imobilitatea lungă, împreună cu rana, le slăbise. Era imposibil să lupte în aceste condiţii, chiar dacă avea sabia lângă ea, aşa că s-a resemnat să fie sprijinită de gardieni, poticnindu-se de-a lungul drumului.

Ei au mers prin pasaje subterane lungi pe care au deschis uşi mici din lemn. Erau celule, iar Nihal se întreba unde sunt soţul şi fiul ei.

"Tarik este doar un copil, nu are nimic de-a face cu această poveste", a spus ea printre dinţi, dar elfii au continuat s-o târască fără să vorbească.

Când au ieşit în aer liber, lumina a orbit-o pentru câteva momente. Deşi a văzut marea şi o felie de cer din închisoare, ea a avut cinci zile în care n-a văzut soarele, şi a trebuit să clipească de câteva ori înainte de a se concentra pe zona portuară din Nelor. S-a întors în acel oraş bledtemat, din teritoriile elfilor, unde a început totul. Erau pe un drum spre centru. Pe laterale, aripile mulţimii se holbau la ea cu dispreţ, cineva a strigat insulte, altcineva a aruncat coji putrede spre ea. A simţit ura acelor oameni ca otrava, şi ers o ură pe care o ştia, pe care-a văzut-o reflectată pe prea multe feţe în Lumea Pământeană. S-a întors în timp, viaţa ei s-a întors la începuturi. Ultimele cuvinte ale Cronicilor Lumii Pământene i-au venit în minte.

> În curând voi pleca şi voi lăsa în urmă o lume care se bazează pe un echilibru fragil; Ştiu că mai devreme sau mai târziu se va rupe şi va ceda din nou războiului. Ştiu, de asemenea, totuşi, că pacea şi speranţa se vor întoarce, şi apoi din nou întuneric şi disperare. Nu în acest cerc etern se află sensul vieţii noastre?

Sennar era cel care a scris aceste cuvinte, şi au rezonat la fel de profetic ca niciodată. În mod ironic, era doar ceea ce se întâmpla cu ea, cu ei. Răul a aşteptat în întuneric, s-a maturizat în zile fericite, a întins o ambuscadă unui pacient, ghemuit în faldurile vieţii sale senine, şi a explodat în cele din urmă.

Au condus-o lângă o clădire mare din lemn, cu vitralii mari, înconjurate de turle subţiri, înalte, atât de fin cizelate că părea imposibil să fie produsul priceperii mâinilor muritoare.

Au intrat şi au fost învăluiţi de lumina colorată care filtra din exterior. Era una din acele zile reci şi senine de toamnă, luminată de un soare nemilos în faţa căruia nimic nu se putea ascunde. Picioarele ei s-au târât de-a lungul unei scări de sticlă care duce la un amfiteatru imens din lemn, cu standuri pline cu oameni. Trebuie să fi fost mii de oameni acolo, şi mulţi alţii au fost lăsaţi afară. Erau cu toţii acolo pentru ea, o aşteptau.

Deasupra standurilor, un capac de vitralii subţiri filtra lumina spre public într-un mozaic colorat delicat, în timp ce spaţiul central era deschis. În mijlocul amfiteatrului era o cuşcă, unde au închis-o. Nihal s-a agăţat de bare. Încerca să ascundă tremurul din picioare, nu voia să fie slabă cu acei oameni, voia să-i privească în ochi, nu să le dea satisfacţia de a o doborâ.

În mijlocul tribunelor era o scenă, pe care stăteau cei care urmau să fie cei mai mari. Erau cinci în total, îmbrăcaţi în tunica simplă de fildeş, cu margini colorate: verde pentru cei patru care stăteau afară – doi bărbaţi şi două femei – şi roşu mărginit de aur pentru cel din mijloc, cel mai în vârstă, care purta o coafură înaltă de aceeaşi culoare; Trebuia să fie judecătorul.

De fapt, el era cel care a ridicat un braţ, şi o tăcere de mormânt coborât pe audienţă.

"Nihal din Ţara Vântului, jumătate elf. Ştii de ce eşti în faţa acestei adunări?"

Nihal şi-a scrâşnit dinţii. "Nu am făcut nimic greşit, sunt nevinovată", a spus ea.

Judecătorul s-a uitat la ea în tăcere. Faţa lui era indescifrabilă, imposibil de stabilit exact vârsta lui; avea ovalul alungit, ochii purpurii foarte luminoşi şi păr aproape alb.

"Eşti acuzată de încălcarea interdicţiei exilului, de răpirea unui vrăjitor elf, de atacarea şi rănirea a trei gardieni şi de uciderea a şase dintre ei acum câteva zile."

"Ai intrat în casa mea, mi-ai atacat fiul, dragonul, mă apăram!"

Publicul a răcnit, dar judecătorul a ordonat tăcerea ridicându-şi braţul.

"Acest lucru nu te-a autorizat să efectuezi carnagiul pentru care eşti responsabilă."

Nihal a simţit cum furia fierbea în pieptul ei. A simţit ostilitatea acelor oameni şi setea lor de răzbunare, o sete care nu va fi stinsă până când nu vor vedea sângele. Era vinovată că nu era elf.

Şi-a strâns mâinile mai strâns în jurul gratiilor.

"Bine, m-am apărat şi am ucis şase elfi. Bine, am încălcat exilul, dar lasă-mă să-ţi explic. Eram disperată, soţul meu era pe moarte."

"Deci, îţi recunoşti vina!" a spus judecătorul triumfător.

"Eram disperată", a repetat ea. "Lasă-mă să explic!" a adăugat imediat, în timp ce publicul începea să urle.

Judecătorul a ridicat din nou braţul şi, în tăcerea care a urmat, părea să cântărească cererea sa. În cele din urmă, el a făcut un gest fără echivoc pentru ea: că va vorbi.

Nihal a închis ochii, şi-a adunat ideile, apoi a ridicat capul şi a povestit lupta.

IV

Nihal a căutat prin notiţele lui Sennar, i-a răsfoit frenetic cărţile, s-a străduit să-şi amintească tot ce ştia despre pregătirea magică scurtă şi incompletă la care a fost supusă în trecut. A încercat fiecare vrajă pe care şi-a amintit-o, a încercat totul. Zadarnic. Sennar a continuat să stea întins în pat, palid printre pături, mai tras la faţă cu fiecare minut care trecea, cu respiraţia din ce în ce mai slabă. Şi alături de el, Tarik răvăşit, care întreba insistent ce s-a întâmplat, ce avea tata, şi cine l-ar vindeca dacă ar fi bolnav, din moment ce magicianul era el. Nihal a rămas fără cuvinte pentru a-l consola şi nu şi-a mai putut reţine disperarea. Aşa că a decis.

A pregătit totul înainte să răsară soarele. A pregătit o targă improvizată care ar putea fi asigurată pe hamurile lui Oarf, astfel încât să-l transporte pe Sennar confortabil. A luat ce era necesar pentru călătorie şi l-a trezit pe Tarik. L-a pus să mănânce repede, l-a îmbrăcat şi l-a pregătit. Era foarte devreme, iar cel mic căsca şi-şi freca ochii.

— Unde mergem?

— La Huyé, a spus Nihal cu un zâmbet, şi el instantaneu s-a înveselit. Era o veste care-l bucura mereu. Mergeau destul de des în satul Huyé, care a fost întotdeauna amabil şi de ajutor, şi, de asemenea, avea cunoştinţe vechi despre elfii la care Sennar ţinea foarte mult. El mergea frecvent să-i interogheze, şi cumpărase de la ei tomuri antice care îi erau de folos pentru cercetările sale. Tarik îi iubea. Uneori vizitau satul doar ca să se joace cu câţiva Huyé mici; viaţa pe care au dus-o în casa lor a fost liniştită şi senină, dar cu siguranţă prea singură pentru un copil de vârsta lui Tarik. Copiii Huyé erau plini de viaţă şi curioşi, un pic prea sălbatici pentru gusturile lui Nihal, care, în ciuda faptului că fusese un îndrăzneţ adevărat în copilărie, ca mamă era destul de îngrijorată. Dar una peste alta, nu s-a întâmplat nimic grav, chiar şi în cele mai sălbatice raiduri.

A sărit cu Tarik pe spatele lui Oarf şi au plecat. Călătoria era lungă, iar pe spatele Kagua, dragonii de pământ care populau Ţinuturile Necunoscute, ar dura trei zile. Cu Oarf, ar putea dura o zi, dar era vorba despre a-l forţa la maxim. În orice caz, nu aveau de ales: trebuiau să ajungă cât mai curând posibil.

Nihal ura fiecare moment al călătoriei. Cerul era umflat de nori, iar promisiunea ploii a venit la miezul după-amiezii. Ea l-a acoperit pe Tarik cu o pelerină din lână pe care o impermeabilizase cu răşina unei plante care creştea în Ţinuturile Necunoscute, cu o consistenţă deosebit de uleioasă, dar nu părea suficientă. Era prima ploaie de toamnă a acelui an, subţire şi rece, şi le-a înţepat faţa, căutând fiecare fâşie de piele descoperită să se strecoare în haine. Dar chiar mai mult decât ploaia, ers preocuparea care-a devorat-o pe Nihal, şi acea boală antică care a fost întotdeauna condamnarea ei: intoleranţa la inacţiune. De fiecare dată când corpul s-a oprit, mintea a început să galopeze. Îi ers foame de acţiune, trebuia mereu să aibă ceva de făcut, mai ales în momente dramatice de genul asta. A încercat să se calmeze, repetând că trebuia doar să aibă răbdare şi că în curând vor ajunge, dar între timp fantomele din trecut s-au întors să o viziteze: teama de a fi singură, de suferinţă, gândul că asta era în cele din urmă plata pentru toată durerea pe care a cauzat-o.

Au ajuns noaptea târziu. Ploua puternic şi satul, cocoţat pe o creastă stâncoasă, abia ieşea în evidenţă în lumina lunii. Colibele de lemn, atârnând aproape miraculos de stâncă şi unite de scări şi ascensoare, arătau ca nişte pete negre pe piatră. Oarf a scos un răcnet, apoi s-a cocoţat pe creastă, nu departe de o scară care ducea la case mai mari. Primul care a sosit a fost paznicul de serviciu în acea noapte. Huyé nu aveau o relaţie bună cu elfii, şi de aceea exista întotdeauna cineva de pază. A urcat

repede pe scară, apuncându-o de mână. Purta o pelerină mare din piele, cu o gaură pentru cap şi o glugă mare. Era la fel de înalt ca un pitic, dar corpul era subţire şi agil ca al unui elf, precum şi urechile ascuţite, în timp ce părul era de un albastru foarte închis. A recunoscut-o aproape instantaneu.

— Nihal!

— Bună, Lak, a răspuns ea.

Huyé vorbeau un dialect elven pe care Nihal îl învăţase în aceşti ani. La început, ea a învăţat-o apatică: ea nu a iubit nimic despre elfi, dar Huyé i-au plăcut, şi, în orice caz, era limba oficială în Ţinuturile Necunoscute, şi astfel ea s-a resemnat s-o folosească.

— Suntem întotdeauna bucuroşi să te vedem, dar este un pic neobişnuit. Cum se face că eşti... Întrebarea a murit între buzele lui Lak imediat ce a văzut targa pe care se afla Sennar. El a ajutat-o pe Nihal să o dezlege şi împreună au dus-o într-un loc ferit de ploaie.

În partea de sus era coliba lui Jat, şeful satului, şi acolo a fost condus, nu înainte să fie anunţată de Lak. Un bătrân a apărut la uşă; Nihal l-a văzut mereu purtând însemnele puterii, îmbrăcat într-o manieră adecvată rangului său, dar acum purta o cămaşă mototolită, sub o pătură grea de lână, iar expresia lui era aceea a celor care tocmai au fost scoşi din pat. Barba şi părul lung, cu dungi albe, au căzut dezordonat peste umeri, şi cu acele haine aruncate pe el arăta chiar mai osos decât era. În spatele lui, Nihal i-a zărit familia.

— Nihal. Te rog să intri, a spus el.

— Sennar e afară, s-a grăbit să spună, în timp ce Lophe, soţia şefului satului, l-a preluat pe Tarik şi l-a adus înaintea focului.

Jat a dat din cap.

— Vom avea grijă de tot, nu îţi face griji. Intră şi explică-ne totul.

I-au dat o pătură şi o ceaşcă de lakhre, băutura fierbinte puternică care era obţinută din infuzia anumitor frunze care au crescut de-a lungul stâncii şi pe care Huyés le consumau pentru a se reîmprospăta în cazul oboselii. Au pus-o să stea în faţa focului, în timp ce Lophe îl dusese deja pe Tarik într-o altă cameră ca să se poată odihni. Coliba a fost rapid populată de alte prezenţe: preoţi cu cranii rase, administratori, cunoştinţe simple. Nihal nu s-a putut abţine să nu se simtă mângâiată în faţa celui de-al doilea spectacol de prietenie: s-a năpustit acolo în mijlocul nopţii, i-a trezit cu un urlet de dragon, dar ei au salutat-o şi au încălzit-o şi erau gata să o ajute.

— Sennar s-a scufundat în apele lui Prekotar Aniré, a spus ea într-o singură suflare. Ceva teribil trebuie să i se fi întâmplat.

Faţa lui Jat s-a întunecat brusc. El a aruncat o privire îngrijorat la Lurh, în spatele lui: era un Huyé un pic mai înalt decât ceilalţi, cu membre lungi şi o faţă sinistră, cu capul complet ras şi un tatuaj pe piept, abia vizibil deasupra gâtului tunicii, care-l califica ca Preot Suprem al satului. A făcut un pas în faţă cu o expresie gravă.

— Spune-mi totul, fiecare detaliu.

Nihal o făcu, în timp ce faţa lui Lurh trăda o preocupare extremă, vizibilă în cutele contractate ale gurii sale. Era un individ foarte greu de descifrat; Nihal nu l-a văzut niciodată râzând şi nici să stea în compania altora în afară de elevii săi, care i-au sorbit de pe buze. I s-a părut întotdeauna un tip singuratic, izolat de comunitate, un om care era complet dedicat studiilor, şi poate că acesta era motivul pentru care s-a împrietenit cu Sennar.

Când Nihal a încetat să mai vorbească, Lurh şi-a plecat capul şi a rămas tăcut câteva momente. Apoi a ridicat asupra ei o privire dură.

— Ştii că Prekotar Aniré este un loc sacru pentru noi. Math Sennar a fost întotdeauna fascinat de ea, a spus el pe un ton serios. El a folosit titlul onorific pentru Sennar, care era rezervat doar pentru vrăjitori. Am discutat pe larg acest lucru, iar el mi-a exprimat, de asemenea, intenţia de a studia cascada şi proprietăţile sale magice. Ştiu sigur că nu s-ar scufunda niciodată de bunăvoie, pentru că întotdeauna a avut respect pentru ceea ce avem considerare. Cu toate acestea, ceea ce s-a întâmplat este extrem de grav, n-o ascund. Nihal şi-a strâns mâinile în jurul paharului. Prekotar Aniré este un loc sacru de mii şi mii de ani. Este, de asemenea, valabil pentru elfi, care timp de secole l-au venerat ca Menorath Karva. Spiritele locuiesc acolo încă de la începuturile timpurilor, iar multe nu au găsit încă calea către pacea veşnică. Sunt spiritele pe care le-ai văzut rătăcind sub suprafaţa lacului. Lacul este calea lor, Nihal, contactul lor cu lumea celor vii."

— Este unul dintre ei, nu-i aşa? a întrebat ea cu vocea tremurândă.

Lurh a dat din cap.

— Ai reuşit să te scufunzi fără să te temi, pentru că ai avut protecţie, şi a arătat Talismanul. Math Sennar nu-l avea. Unul dintre aceste spirite pare să-i fi penetrat corpul şi să-i fi otrăvit sufletul. Math Sennar este un magician, şi unul foarte puternic; acest lucru îl face mai sensibil la influenţa unor astfel de spirite, pentru că este mai aproape de ele.

— Cum îl putem ajuta?, a întrebat Nihal nerăbdătoare. S-a mai întâmplat şi înainte, a adăugat ea.

— Nu, nimeni nu a îndrăznit vreodată să se scufunde în aceste ape, a spus Lurh, înclinând din nou din cap, cu grijă.

— Da, dar trebuie să existe o cale. Am citit în cărţile lui Sennar că există multe formule pentru a anula posesia spiritelor. Dar nu am suficiente puteri pentru a face acest lucru şi nu cunosc natura spiritului care locuieşte în corpul său. Dacă ai acea putere, şi informaţiile de care ai nevoie, sunt sigură...

Lurh şi-a pus mâna pe umărul ei.

— Vom face tot ce ne stă în putere. Dar înainte să vorbesc, trebuie să-l vizitez.

Nihal a forţat nodul care îi venea din stomac în gât.

— Ţi-l încredinţez complet ţie, a spus ea cu o rugăciune în ochi.

Nici atunci Lurh nu şi-a permis să zâmbească.

— Îi purtăm o mare stimă lui Math Sennar, iar el este prietenul meu: voi face imposibilul pentru el.

Orele care au urmat au fost pline de suferinţă pentru Nihal. Experienţa bolii – a bolii reale, mortale – lipsea din viaţa ei. Ea a văzut multe decese violente, dar nu ştia se simţi atunci când viaţa celui pe care îl iubeşti este consumată de altceva decât sabie. Nu cunoştea aşteptarea neliniştitoare, timpul suspendat – care uneori pare să curgă prea încet, uneori inexorabil de repede – şi sentimentul de neputinţă al celor care nu pot face altceva decât să aştepte. În faţa ferestrei camerei care i-a fost atribuită ei şi lui Tarik continua să plouă neîncetat, o pătură de apă care prefigura sosirea toamnei. Acasă a era timpul de prăjit castane, timp pentru a aduna lemn şi a adormi pentru prima dată în faţa şemineu aprins. Totuşi, din coliba mică suspendată peste abis, acele plăceri simple şi de zi cu zi păreau îndepărtate, de neatins, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Chiar înainte de răsărit, în sfârşit, Lurh a bătut la uşă. Nihal l-a lăsat să intre. De pe faţa lui Huyé a încercat să obţină răspunsurile pe care le căuta; dar, ca întotdeauna, era o mască indescifrabilă.

— Am făcut ceea ce era în puterea mea, şi am încetinit acţiunea spiritului. Nihal nu s-a putut bucura. Din contră, un atac de panică şi-a făcut drum în inima ei. Încetinirea nu însemna oprirea. Spiritul care a intrat în posesia minţii şi trupului lui Math Sennar încearcă să-l ia cu el în abis. Nu înţeleg de ce, dar Sennar seamănă din ce în ce mai mult cu el. Asta e boala lui.

— Ce se poate face?, a insistat Nihal.

— Ceea ce am făcut. Lurh a tăcut un moment, a oftat, şi Nihal părea să trăiască într-un coşmar. Înainte să deschidă gura, îşi dăduse deja seama ce avea de gând să spună. Suntem mari vindecători, Nihal, ştii, aceasta este arta în care excelăm. Mi-am aplicat toate cunoştinţele despre asta, cu soţul tău, dar a lui nu e o boală, nu e o rană. E o vrajă, e magie în cea mai pură formă. Şi e elven.

Nihal şi-a strâns pumnii şi s-a uitat afară, unde ploaia nu a încetat să cadă, nepăsătoare. Între timp, lumea ei se destrama şi viaţa sa, cucerită cu preţul unor mari sacrificii, s-a prăbuşit. Prekotar Aniré este atât de îmbibată cu magie elven că nu putem face nimic pentru a elimina vraja, a adăugat preotul.

Nihal şi-a încleştat maxilarul. Nu putea renunţa.

— Deci, trebuie să mă întorc la elfi, a spus ea uscat.

Pentru prima dată de când l-a cunoscut, l-a văzut pe Lurh interzis. Ea nu a ştiut niciodată în mod clar ce s-a întâmplat între Huyé şi elfi, dar trebuia să fie un trecut oribil.

— Nu te vor ajuta niciodată.

— Nu asta ţi-am cerut să faci.

— Nu-ţi aminteşti cum te-au tratat când te-ai dus la ei? Elfii urăsc toate celelalte rase, ei le consideră responsabile pentru expulzarea lor din Lumea Pământeană. Şi deja ai uitat exilul pe care ţi l-au impus? Ei sunt plini de ură.

— S-a întâmplat în Orva. Poate voi avea mai mult noroc în alt oraş.

— Sunt oraşe-stat, dar împărtăşesc aceleaşi legi. Ai fost alungată din Ţinuturile Elfice, nu te poţi întoarce, a insistat Lurh.

— Nu asta mă interesează: magia lor îl poate salva?

Lurh a tăcut pentru o vreme care i s-a părut nesfârşită. Răspunde, l-a presat ea.

— Da, a spus el în cele din urmă.

Nihal nu a pierdut nicio clipă: a luat sabia pe care o odihnea pe pat şi a strecurat-o în centură.

— Nu are sens, este sinucidere curată, a spus Lurh. Gândeşte-te la fiul tău.

— Crezi că e mai bine pentru el să crească fără tată? Pentru el o fac de asemenea, pentru Tarik.

— Te vor ucide, iar copilul tău va rămâne fără mamă.

Nihal s-a uitat furioasă la el.

— Sennar m-a salvat în toate felurile în care aş putea fi salvată. Ani de zile a fost tot ce am avut, singurul lucru pentru care merita să merg. Nu-l pot lăsa în seama sorţii, nu pot trăi fără el.

Faţa preotului era extrem de tristă.

— Se va termina prost, Nihal, o simt...

— Nu-l voi lăsa să moară. Voi găsi un leac pentru el, indiferent cât ar costa.

S-a grăbit să iasă din cameră, iar Lurh stătea nemişcat în mijlocul colibei. Percepţia a ceea ce urma să vină l-a lovit cu claritatea unui fulger: cumva ştia, văzuse. Dar nu a putut face nimic s-o oprească.

V

Elfii au abandonat Lumea Pământeană, în care s-au stabilit primii, când au fost forţaţi să o împartă cu celelalte rase care începuseră să o populeze. Ei s-au stabilit apoi în Ţinuturile Necunoscute şi s-au retras de-a lungul coastei, unde au creat patru mari oraşe-state, independente unele de altele, dar confederate într-o adunare generală care deliberează pe probleme comune. Interdicţia lui Nihal şi Sennar a fost una dintre ele. Nihal a decis să meargă la Nelor, cel mai nordic oraş elven. Ea şi Sennar l-au vizitat în trecere înainte de a fi capturaţi în Orva, şi ea păstra doar o amintire vagă a acestuia. Ştia că e destul de populat, şi poate că ar fi găsit mai uşor magician.

Huyé i-a furnizat provizii abundente pentru călătorie şi i-au dat nişte machiaj cu care să se deghizeze: un colorant pentru păr şi hainele unui elf care trecuse cu mult timp prin sat. Mai presus de toate, au promis să aibă grijă de Tarik. Să-şi ia rămas bun era mai greu decât a crezut. Faţa lui a fost ultima imagine pe care a vrut să o imprime în minte după ce l-a înşeuat pe Oarf, care o aştepta gata de plecare.

— Vei sta departe atât de mult? a întrebat-o copilul.

— Voi încerca să mă întorc cât mai curând posibil.

— Nu vreau să pleci.

— Tarik, te rog, încearcă să înţelegi... este pentru a-l vindeca pe tata.

— Atunci voi veni cu tine.

Nihal zâmbea în timp ce-i mângâia părul. Era un amestec perfect de personaje al ambilor, Tarik: roşul părului tatălui său, violetul ochilor mamei sale, şi acele urechi uşor ascuţite, nici ca om, nici ca jumătate elf. Avea dreptul la tatăl său, iar ea i-l va aduce înapoi cu orice preţ.

— Este o călătorie lungă, dar vei vedea că timpul va trece mai repede decât îţi imaginezi. Mereu mi-ai spus că-ţi place aici, sunt toţi prietenii tăi. Dă-mi mâna, hai, a spus ea, iar Tarik şi-a întins palma deschisă. Nihal a pus o pietricică aurie, care aminteşte de silueta capului unui dragon. Copilul a deschis ochii larg, mândru de această comoară. Pietrele erau pasiunea lui, şi el a concurat de multe ori cu copii Huyé la cine găsea formele cele mai originale.

— Acesta este angajamentul meu. Promit că mă întorc în curând. Ţine-o cu tine şi mă voi simţi aproape de tine.

Tarik a strâns pietricica cu forţă şi a dat din cap, mândru de misiunea mamei sale. Nihal l-a sărutat în cap şi a plecat, cu greu ţinându-şi lacrimile.

I-a luat cinci zile să ajungă la mare. Ea se rostogolea în faţa ei plată şi strălucitoare, luminată de prima lună plină a toamnei. I-a amintit imediat de Ţara Mării, locul din care venea Sennar. Era acelaşi ocean misterios pe care soţul ei a navigat în trecut, în acea călătorie disperată pentru ajutor la Zalenia, în Lumea Scufundată, pe care nimeni nu a explorat-o încă. Coasta abia putea fi văzută şi, pe ea, luminile tremurătoare ale Lumii Elfilor. Ajunsese.

Când, cu ani în urmă, ea şi Sennar au decis să meargă acolo, au făcut-o cu multă speranţă. Era încântată să întâlnească oameni care îşi împărţeau o parte din sângele cu ea, se bucura că nu mai era singură. În schimb, a aflat că elfii erau închişi pentru străini şi pentru orice altă rasă era o dezamăgire arzătoare pentru ea, una dintre cele mai rele din viaţa ei. Ei au fost întâmpinaţi cu ostilitate, atât de multă încât au fost aruncaţi în celule şi eliberaţi doar cu condiţia să nu mai treacă graniţele acelui teritoriu, sau vor fi pedeapsiţi cu moartea.

Dar ăsta era trecutul. Avea nevoie de ei acum, şi nu trebuia să fie loc de resentimente. S-a întors într-o misiune, la fel ca acum mulţi ani, doar asta conta.

Şi-a vopsit părul cu calm şi a purtat hainele pe care i le-au dat Huyé, lăsându-le pe ale ei în custodia lui Oarf.

— Nu poţi veni, ştii, nu-i aşa? i-a spus dragonului, mângâindu-l pe bot. El a rostit un mormăit de nemulţumire, dar Nihal a simţit că a înţeles.

S-a întins lângă el şi a încercat să se relaxeze. Avea nevoie de odihnă, pentru că călătoria o obosise, iar a doua zi va fi o zi dificilă. Apoi, legănată de murmurul lui Oarf, ea a alunecat în somn.

Nelor era la marginea unui golf larg, cu ţărmuri moi şi nisipoase. Elfii care-l populau au venit din Ţara Mării şi a Soarelui şi au încercat să reproducă în acel loc amintirile pământului pierdut. Deşi exodul a fost voluntar, ei au continuat să simtă nostalgia pentru Lumea Pământeană, care în poveştile lor era colorată cu trăsături mitice. Era un pământ ideal, în care puteau doar trăi fericiţi şi în armonie cu creaţia. Nihal s-a îndoit puternic, cunoscându-i, dar a înţeles şi acel sentiment: în cele din urmă, şi ea era nostalgică pentru rasa ei şi simţea durere că fusese exterminată.

Oraşul s-a prezentat ca un conglomerat mare întins de-a lungul semilunii golfului. Profilul său era plin de turle şi acoperişuri ascuţite şi era înconjurat de ziduri înalte frumos sculptate. Elfii lui Nelor, de fapt, erau renumiţi pentru abilităţile lor extraordinare de tâmplari. Era destul lemn, pentru că în spatele oraşului era o pădure uriaşă, unde au desenat materialul pentru construcţiile lor. Nihal a făcut o pauză pentru un moment pentru a contempla panourile sculptate din lemn care căptuşeau pereţii. Şi-a amintit că prima dată au uimit-o atât pe ea, cât şi pe Sennar. Spuneau povestea exodului acelor oameni din Lumea Pământeană şi construirea unei case noi, acolo pe mare, în Ţinuturile Necunoscute. Se desfăşurau cale de mii de braţe, întrerupte doar de patru uşi, acoperite cu plăci de cupru forjat.

La acea oră a dimineţii uşile erau larg deschise, dar pentru a le păzi erau doi gardieni înarmaţi cu sulițe, care-i interogau pe călători şi încasau taxa pentru intrarea în oraş. Din fericire, Lurh s-a gândit şi la asta şi i-a dat o pungă cu monede din Nelor.

Nihal şi-a coborât gluga mai mult pe faţă şi a avansat. Nu văzuse elfi de ani de zile, şi efectul celor doi gardieni asupra ei era ciudat. Atât de subţiri şi zvelţi, aveau urechi lungi ascuţite, părul drept de diferite nuanţe de verde şi ochi violet de gheaţă. Pe de o parte era ceva în ei pe care ea l-a recunoscut, pe care îl cunoştea despre poporul său pierdut. Pe de altă parte, ea nu a putut uita tratamentul pe care l-au rezervat pentru ea şi Sennar.

Cei doi gardieni şi-au coborât sulițele, blocându-i drumul, aşa cum au făcut cu toată lumea.

— Shekta, negustor, a declarat Nihal. A scos o monedă şi a aruncat-o spre unul din cei doi, care a luat-o din zbor. Amândoi erau destul de plictisiţi şi distraşi, iar Nihal nu avea nicio problemă să intre pe uşă. Şi apoi probabil au simţit ceva familiar în ea. În cele din urmă, jumătate elfii s-au născut din unirea elfilor şi a oamenilor.

Oraşul a lovit-o imediat cu eleganţa lui. Străzile erau atent aşezate, drepte şi aerisite, urmate fără confuzie de către o mulţime de oameni ocupaţi în treburile de zi cu zi. Clădirile erau în mare parte de formă subţire şi semănau cu copacii unei păduri. Totul era făcut din lemn, se părea că nu era nimic pe care constructorii din acel oraş nu-l putea realiza: aceştia ar putea recrea chiar textura de piatră şi marmură, precum şi orice material preţios. Pentru a întrerupe continuitatea lemnului, din când în când ferestre mari se deschideau, fiind împodobite cu decoratiuni de o graţie extraordinară. Era un triumf al frumuseţii, în toate formele sale; elfii s-au înconjurat şi au sărbătorit-o cu artele lor, ca şi cum ar compensa distanţa faţă de patria lor.

Nihal s-a scufundat în bâzâitul oraşului. Uitase cum era să te mişti într-un conglomerat de mărimea asta. Mulţimea părea copleşitoare, obişnuită cu mărimea satului Huyé sau cu singurătatea casei ei din pădure. Cu toate acestea, în zâmbetele acelor oameni, în felul lor binevoitor şi politicos, s-a luptat să redescopere ura şi frica pe care le văzuse în elfi când ea şi Sennar i-au întâlnit. Acest cadru al păcii oraşului era incompatibilă cu natura rasistă şi agresivă a oamenilor pe care îi cunoscuse. Aceşti oameni erau un puzzle pe care nu-l putea rezolva. Dar, până la urmă, dacă exista un lucru pe care războiul din Lumea Pământeană a învăţat-o, era că rasele care au locuit-o erau un nod inexplicabil de contradicţii, şi că nu era posibil să separe în mod clar binele de rău. Erau nopţi când încă se întreba dacă într-adevăr Aster, Tiranul, nu a păcătuit din prea multă dragoste, dacă chiar şi în ideal nebun în care el credea nu exista nici un strop de adevăr.

S-a mişcat pe străzi ameţită, încercând să prindă ritmul acelui loc. În aer era mirosul de sare, un miros inseparabil de memoria lui Sennar. S-a strecurat într-un han, a comandat o supă şi a observat decorul. Nu era foarte diferit de hanurile cu care era obişnuită în Lumea Pământeană: era un salon mare din lemn, cu plafonul împărţit în arcade zvelte, susţinut de coloane subţiri. Fiecare masă adăpostea aproximativ zece persoane, şi era un blat pe care erau aşezate vasele gata de servit.

Nihal i-a studiat pe clienţi, pretinzând că ia masa. N-a vrut să folosească forţa. Spera să găsească un magician care să o urmeze spontan, lăsându-se convins de oferta ei de bani. L-a oprit pe unul dintre servitorii hanului, un elf care arăta puţin mai mult decât un copil.

— Ştii unde pot găsi un magician în oraş?, a întrebat ea.

Părea uimit de această întrebare.

— Unde sunt toţi magicienii, a răspuns el nedumerit.

— Sunt străin aici, a spus Nihal, Nu ştiu dacă funcţionează ca în Orva.

Faţa băiatului s-a calmat.

— Magicienii se adună în adunare într-o după-amiază da şi într-una nu, în piaţa Mării, a explicat el. Îi poţi recunoaşte pentru că îşi poartă simbolul în jurul gâtului: este un pandantiv cu o incizie care reprezintă un val lovit de o rază de lumină.

— Mulţumesc, a spus Nihal şi s-a înclinat.

Acela a plecat şi a lăsat-o la supa ei. Ceva, sau mai degrabă cineva, a scos-o din gândurile sale. Un tânăr elf stătea în faţa ei. Spre deosebire de mulţi dintre colegii săi, el avea păr creţ, scurt, de un verde frumos profund. Faţa era a unui băiat obraznic, pătată de pistrui în jurul nasului, mic şi în vânt. Avea ochi neobişnuit de întunecoşi şi vicleni. S-a uitat la ea zâmbind şi a aşteptat-o să se uite la el.

Nihal zâmbea, confuză.

— Ai nevoie de ceva?

— Dimpotrivă. Cred că tu ai nevoie de ceva.

Nihal a luat o înghiţitură de supă.

— Ai tras cu urechea, din întâmplare?

— Era o conversaţie privată?

A dat din cap.

— Poţi să mă duci la un magician?

Băiatul i-a arătat pandantivul mare de pe piept: era un cerc metalic, în interiorul căruia intra un val şi o rază de lumină. Inima lui Nihal a făcut o tumbă. Dar entuziasmul său a murit atunci când s-a uitat mai bine la cel din faţa ei: elful nu ar fi trebuit să fie mai mult de şaisprezece ani, şi el a zâmbit cu bravada tipică vrăjitorilor tineri şi fără experienţă, care tocmai au descoperit puterea şi sunt convinşi că au lumea în mâinile lor. Văzuse mulţi dintre ei în Lumea Pământeană, şi toţi acestia îşi supraestimau foarte mult abilităţile. Cei norocoşi au reuşit să nu-şi piardă penele.

— Iartă-mă, dar problema pe care o am de rezolvat este foarte delicată; Am nevoie de un magician experimentat.

— Şi cine spune că nu sunt?

— Faptul că nu ai nici măcar o urmă de barbă.

Băiatul îşi trecu o mână peste obraji.

— De când puterea e măsurată în trecerea anilor?

— Puterea nu, experienţa da.

— Spune-mi ce este, şi vom vedea dacă sunt în stare.

Nihal a terminat de mâncat.

— Nu aici.

Au ieşit şi au pornit pe străzile oraşului. Băiatul a ales direcţia.

— Am nevoie de un loc liniştit, a spus Nihal.

Magicianul zâmbea cu încredere.

— Şi acolo te duc.

S-au îndreptat spre port. În acea zonă, calea dreaptă a străzilor făcea loc unui amestec de alei întortocheate, iar casele elegante şi luminoase din centru au fost înlocuite de clădiri înalte încastrate unele în altele, mult mai puţin impunătoare şi cu aspect instabil. Chiar şi oamenii de acolo erau mult mai gălăgioşi şi rustici. Era un rând de tarabe colorate cu vânzătorii strigând meritele mărfurilor lor, femei care mergeau pe jos în grabă, încărcate cu mărfuri proaspăt achiziţionate, un elf tinăr în picioare pe o ladă de lemn efectuând un joc de prestigiu.

Dintr-o dată au ieşit pe docuri, pline de nave de toate formele şi mărimile. Oraşele Ţinuturilor Elven comunicau între ele în principal pe mare, iar traficul era foarte intens. Băiatul, însă, nu s-a oprit şi a continuat să meargă de-a lungul pavajului de piatră, până când picioarele lor au început să calce pe nisip. Era negru, de o textură ciudată aproape uleioasă, fină şi grea în acelaşi timp. Zgomotele din port au rămas încet în spatele lor.

Nihal începea să-şi facă griji. Voia puţină liniște sufletească, sigură, dar erau izolaţi de restul oraşului. Nu că acel băiat părea un potenţial pericol pentru ea, pentru cineva ca ea, dar în orice caz nu vroia să se angajeze într-o luptă inutilă împotriva oricărui hoţ mărunt.

Când au ajuns pe o plajă pustie, elful s-a oprit în cele din urmă. Stătea în faţa ţărmului şi privea mişcarea valurilor. Marea era foarte dură, iar valurile urlau atât de tare încât a trebuit să vorbească cu voce tare pentru a fi auzit.

— Crezi că sunt începător, nu?, a spus el, fără să se oprească din zâmbit. Ei bine, ai grijă.

Şi-a întins mâinile spre apă şi s-a concentrat. Nihal s-a uitat în stare de şoc la ce s-a întâmplat în faţa ochilor săi. Mişcarea valurilor a încetinit mai întâi uşor, apoi s-a oprit, până când marea a devenit o întindere plată vastă. O placă transparentă desprinsă de la suprafaţă a apărut în faţa lor pe verticală, ca o piatră funerară din apă. O picătură de sudoare a coborât pe tâmpla elfului, dar el a continuat să zâmbească, sigur. Şi-a mişcat degetele, iar placa s-a ondulat, şi-a schimbat forma ca lutul, şi a început să deseneze o figură din ce în ce mai asemănătoare cu ceva familiar. Fiinţa de apă desprinsă de peretele lichid care o generase, avansa spre ei, iar Nihal se afla în faţa propriei dubluri, o creatură translucidă exact ca imaginea sa. Ea a întins mâna, uimită, iar figura a imitat-o ca într-o oglindă. Nihal a avut timp pentru să simtă apa udându-i degetele: de îndată ce degetele lor s-au atins reciproc, fiinţa s-a topit brusc, prăbuşindu-se pe ţărm. Marea a înghiţit-o şi apoi s-a întors să se balanseze ca atunci când au ajuns.

Tânărul magician s-a întors spre Nihal cu zâmbetul său îndrăzneţ.

— Ce spui? Sunt bun?

S-a uitat la el cu interes. Puterea era acolo, nu putea nega. Dar existau şi cunoştinţe? N-a avut prea mult timp să afle. A trebuit să decidă instantaneu, bazându-se doar pe propriile instincte.

— Vino, a spus ea. Trebuie să vorbim.

VI

Ei stăteau departe de ţărm, unde nisipul începea să fie presărat cu primele dune cu iarbă. Băiatul s-a prezentat ca Klarath şi a explicat că şi-a terminat ucenicia în anul precedent.

— De ce nu ai continuat?, a întrebat Nihal cu suspiciune.

A ridicat din umeri.

— Nu sunt făcut pentru studiu, a spus el. Vreau să experimentez în domeniu, să-mi testez puterile în viaţa reală. Cred că pot învăţa mai multe de genul asta prin furnizarea serviciilor mele pentru cei care ştiu să mă plătească bine, şi a privit-o în mod semnificativ mai degrabă decât închiderea mea în Consiliu încearcând să subminez alţi vrăjitori. Acest tip de putere nu mă interesează, caut altceva, a conchis el, deschizându-şi şi închizându-şi pumnul încet.

Nihal credea că e un tip periculos; ambiţia lui l-ar putea distruge sau să-l ducă departe, şi în acest caz să-i distrugă pe alţii. Dar ea avea nevoie tocmai de această putere. Şi poate că cineva ca el ar fi ajutat-o fără să pună prea multe întrebări.

— Este o chestiune de posesie, a spus ea într-o singură suflare. I-a explicat totul, evitând să menţioneze numele cascadei şi omiţând orice referire la popoarele implicate. Nu ştia dacă toţi elfii împărtăşeau aceeaşi atitudine ostilă faţă de alte rase, dar cu siguranţă acest mod de gândire era destul de răspândit şi era convenabil pentru ea să o omită. În rest, a încercat să fie cât mai precisă posibil.

Klarath s-a gândit puţin la asta.

— Trebuie să văd locul unde s-a întâmplat incidentul. Dacă nu cunosc natura, nu voi putea înţelege ce fel de spirit îl posedă pe prietenul tău.

— Dar vei putea să-l eliberezi, nu?

Magicianul a ridicat din umeri, un gest de nepăsare pe care părea să-l facă adesea. Odată am eliberat o fetiţă, dar spiritul unei femei a bântuit coliba în care locuia. Va trebui să-ţi studiez cazul.

— Sunt un străin. Locul unde a avut loc posesia este departe de aici, a adăugat Nihal, cu prudenţă.

— Va trebui să aduc câteva cărţi cu mine, a spus Klarath fără ezitare. E un moment bun. Şi s-a uitat la ea chiorâş, este un lucru de durată, te va costa.

Nihal a scos geanta pe care i-a dat-o Lurh.

— Acestea sunt ai tăi, acum. Mai am şi alţii acasă.

În anii pe care i-au petrecut în Lumea Pământeană, după Marea Bătălie de Iarnă, ea şi Sennar au strâns o anumită bogăţie, parţial onoruri care le-au fost oferite, parţial rezultatul muncii lor. Din momentul în care au plecat, economiile au rămas neatinse, pentru că printre huyés era în uz trocul, şi tot ceea ce era nevoie produceau în mod independent. Nihal era gata să-i dea tipului ăluia tot ce avea.

— Despre ce cifre vorbim?, a întrebat Klarath, numărând monedele din geantă.

— O mie de argathi. S-a uitat direct la ea.

— Glumeşti.

Nihal nu a răspuns, dar l-a făcut să înţeleagă din ochi că nu glumea deloc.

Băiatul a chicotit.

— Îţi e foarte drag acest prieten.

Asta e tot ce am, s-a gândit Nihal. Apoi s-a ridicat.

— Trebuie să plecăm azi.

— Dar mai întâi trebuie să merg acasă să-mi iau cărţile.

— Vom merge acolo, vom lua ceea ce ai nevoie, şi vom pleca.

Tânărul magician şi-a legat geanta cu monede la centură.

— Gata, a spus el cu un zâmbet.

Klarath locuia într-o casă foarte modestă, lângă port. Era la ultimul etaj al uneia dintre acele clădiri care păreau a fi clădirea tipică din acea zonă a oraşului. Tavanul era jos şi înclinat, iar înăuntru era doar spaţiu pentru un pat şi un birou, în faţa unei ferestre mici care dădea spre o întindere de acoperişuri. Aerul mirosea a închis, iar mediul părea şi mai sufocant, plin cum era de cărţi, pergamente şi flacoane de toate felurile. Podeaua era practic acoperită, la fel ca şi pereţii, îngroşaţi cu rafturi care puteau cuprinde cu greu tomuri îngrămădite pe mai multe rânduri.

Klarath s-a mişcat rapid şi sigur în această confuzie. Nici măcar nu trebuia să caute; a mers fără greş şi a luat tot ce avea nevoie. Nihal credea că băiatul ăla e ciudat. El ar fi putut urca în rândurile magicienilori foarte repede, şi în schimb a preferat să urmărească un scop în sine. Trebuie să fi fost un risc să fii magician, deoarece Sennar era în starea sa actuală tocmai din cauza dorinţei sale insaţiabile de a şti. O durere i se încleştată în piept. Cine ştie cum era, cine ştie dacă s-a înrăutăţit sau dacă Lurh a reuşit să găsească o cale de a încetini posesia.

— Putem merge, a spus Klarath, cu un sac plin pe umăr.

Nihal a observat că, de când au intrat în clădire, el şi-a pierdut aerul îngâmfat şi părea într-adevăr îngrijorat. Se putea vedea dintr-o privire că era nerăbdător să iasă de acolo.

Ei au coborât scările înguste în spirală care duceau la etajele inferioare şi s-au trezit în stradă. Atunci Nihal a înţeles motivul acelei schimbări bruşte de atitudine. În faţa uşii era un elf bătrân cu un zâmbet rău intenţionat imprimat pe faţă. Lângă el, un paznic. Nihal a transpirat rece.

— Te-am avertizat, Klarath, a spus bătrânul.

Băiatul s-a uitat la amândoi, neliniştit.

— Plec pentru o slujbă, de îndată ce mă întorc vei avea toţi banii pe care ţi-i datorez.

Bătrânul a chicotit.

— Am mai auzit povestea asta şi n-am mai văzut o jumătate de monedă străpunsă. S-a terminat.

Paznicul a înaintat.

— Klarath, eşti arestat pentru fraudă, a declarat el solemn.

— El e nemernicul! Tânărul l-a împins, dar paznicul era deja pe cale să-l prindă.

Nihal a trebuit să decidă repede. Fără să se gândească la asta, şi-a scos sabia şi l-a alungat pe soldat.

— Ce naiba? a spus că, dar ea l-au împins instantaneu. Nu s-a mai luptat de foarte mult timp. În toţi aceşti ani ea s-a păstrat în formă antrenându-se cu Huyés, dar era întotdeauna doar de antrenament. De când a părăsit Lumea Pământeană nu a încrucişat sabia cu cineva cu intenţia de a lovi.

Zgomotul lamelor care se ciocneau, emoţia care curgea prin vene, precizia absolută a gesturilor, concentrarea. A fost ca şi cum ai bea de la o sursă de apă pură după o lungă perioadă de secetă. Plăcerea pe care i-au dat-o acele câteva lovituri de sabie a fost atât de profundă, atât de strâns legată de ceea ce era şi o definea, încât i-a dat ameţeli. Paradă, atac, rundă, fandare. Şi-a forţat rapid adversarul spre perete, şi-a trecut lama peste a lui, a blocat-o, şi-a întors sabia şi l-a dezarmat. Într-o mişcare, i-a pus lama pe gât.

— Lasă-ne să plecăm şi nimeni nu va fi rănit, a soptit ea. Ochii paznicului erau plini de teroare.

În spatele ei, Nihal a auzit o voce îngrozită bâlbâială:

— Ea este... Ea... bătrânul elf a arătat cu degetul spre ea. Şi apoi, acel cuvânt: Jumătate elf...

I-a luat un moment să înţeleagă. Sabia. S-a gândit să se deghizeze, dar nu s-a gândit la faptul că sabia ei, unică în lume, ţipa la toţi cine era cu adevărat. Nihal i-a dat soldatului un genunchi în burtă, apoi l-a lovit în cap cu teaca sabiei, făcându-l să cadă la pământ. L-a lovit pe bătrân, care a căzut la pământ lovindu-se la cap, apoi l-a prins pe Klarath. Fiecare urmă de aroganţă i-a dispărut de pe faţă; s-a uitat la ea, fără să înţeleagă.

— Dar tu...

— Tu şi cu mine plecăm, i-a tăiat-o Nihal scurt, ţinându-l ferm de o încheietură. Şi-a pus sabia la loc, dar mâna îi alergă repede spre pumnalul pe care-l ţinea în cizmă, iar acum i-l îndrepta spre burtă.

— Noi plecăm şi tu nu faci scandal, bine?

Klarath a dat din cap frenetic.

Între timp, o mulţime mică s-a adunat deja în jurul gărzii şi a bătrânului, care începea să-şi revină.

Nihal şi Klarath au fugit, încâlcindu-se în încurcătura aleilor din port. Ei au fugit in zig-zag pentru a-și dezorienta urmăritorii, și Nihal încă simţi emoţia; mai presus de toate, ea a simţit că ea nu s-a eliberat complet. Lupta a durat prea puţin: avea nevoie de mult mai mult, după atâţia ani de inactivitate. A dat din cap violent.

Nu e momentul să ai astfel de gânduri. Trebuie să pleci făcând cât mai puţine stricăciuni posibil.

Dar deja doi paznici erau pe urmele ei. S-a întors, înarmată doar cu un pumnal. Cei doi au ieşit în faţă. Nihal l-a doborât pe primul cu un şut şi s-a năpustit asupra celui de-al doilea. El avea o sabie, ea avea un pumnal şi braţul lui Klarath prins într-o mână. Nu a contat. Corpul a găsit toate gesturile trecutului, iar mintea ei furia care atât de mulţi ani înainte a animat-o. S-a mişcat cu precizie, evitând lovitura cu agilitate, apoi s-a aplecat şi l-a lovit la coapsă. Soldatul a căzut la pământ ţipând, dar celălalt era gata să atace. Nihal a abandonat pumnalul şi şi-a luat sabia din nou. L-a scos din joc pe Klarath cu o lovitură, s-a rostogolit într-o parte, apoi s-a scufundat. A simţit acel sentiment vechi pe care jurase să nu-l mai experimenteze niciodată: lama care pătrunde în carne, care plânge şi ucide. S-a oprit înainte ca rana să se adâncească prea mult. Nu a vrut să se scufunde înapoi în care vârtej, ştia că nu ar avea puterea de a mai ieşi din el. Al doilea paznic a căzut, de asemenea, la pământ ţipând. Nihal şi-a răsucit sabia; picăturile de sânge au trasat un arc în aer. S-a întors la timp să-i facă o surpriză lui Klarath, care alerga câteva braţe în faţa ei. A fost lângă el într-o clipă şi i-a pus sabia la gât.

—Acum plecăm. Împreună, a şoptit ea. Pe unde?

A ridicat un deget tremurând.

Nihal a ascuns sabia sub mantie şi s-a dus în direcţia aia.

Când au traversat cartierele elegante, ea a încetinit ritmul pentru a nu atrage atenţia, dar nu și prinsoare asupra Klarath, care până acum sărea ca un cățeluș sub stăpânirea ei.

— Stai calm, am nevoie de tine în viaţă, a spus ea.

Gardienii nu au avut timp să se organizeze, vestea că jumătate elful s-a întors şi a încălcat exilul nu a fost încă răspândită.

Ar putea scăpa.

Într-un ritm susţinut, dar fără să fugă, şi-au făcut drum spre porţile oraşului. Nihal şi-a băgat mâna în geantă cu monedele pe care i le-a dat lui Klarath.

Mă vei ierta, dar am nevoie de un împrumut; acasă vei avea tot aurul pe care ţi-l doreşti, chiar dacă nu-l meriţi, i-a şoptit ea l ureche.

În timp ce treceau de porţi, ea aruncă monedele la gardieni, care se aplecau să ia acel pot neaşteptat, lăsându-le timp să dispară. De îndată ce nu mai erau la vedere, au fugit.

VII

— Nu-mi vine să cred."

Nihal îl lega pe Klarath fără să spună un cuvânt. Alături de ei, Oarf a sforăit amenințător.

— Dar cu ce am greșit ca să merit toate astea?, s-a plâns băiatul.

— Oprește-te, a ordonat Nihal, sec.

— Nu te ajut, înțelegi?, a spus Klarath, înfoindu-se. Nu voi fi complicele unei proaste cu sânge amestecat care a atacat și trei gardieni.

— Se întâmplă ca unul dintre acei gardieni să vrea să te arunce în închisoare, iar eu am evitat-o, a răspuns Nihal, strângând ultimele noduri. Nu se schimbă nimic în înțelegerea noastră, vei avea toți banii pe care ți i-am promis. Dacă nu vrei să mă ajuți, o să mori. Simplu și clar.

Klarath s-a uitat la ea tulburată.

— Dar cine e tipul ăsta pentru care îți riști gâtul?

— Persoana de care depinde viața mea, a răspuns Nihal. Apoi a zvâgnit și l-a ridicat-o pe spatele lui Oarf.

Au ajuns în patru zile. Prin magie, Nihal i-a trimis un mesaj lui Lurh, spunându-i să-l lase pe Sennar în pădure, la jumătatea distanței dintre sat și casa lor, pe vârful unui mic deal care era cunoscut de amândoi.

Nu vreau să te implic în povestea asta, a scris ea. Elfii ar putea veni să ne caute.

Lurh nu a răspuns, dar era prezent când Nihal a aterizat pe deal.

— Ți-am spus să nu participi! l-a atacat imediat ce a coborât de pe dragon. Înțelegi că am făcut-o lată? Ei știu, Lurh, ei știu ce am făcut.

Preotul s-a uitat la Klarath, legat de spatele lui Oarf, care-i arunca priviri între furie și dezgust. Nu era impresionat.

— Math Sennar e prietenul meu, nu-l puteam lăsa în pace.

Nihal a îngenuncheat lângă soțul ei și l-a luat o mână, diafană și înghețată. Părea din ce în ce mai mult un spectru, chiar și trăsăturile sale erau transfigurate, ca și cum ar aparține deja celeilalte lumi.

S-a ridicat și s-a dus să-l elibereze pe Klarath.

— Mișcă-te.

— Eu nu fac nimic, a răspuns el.

Nihal l-a luat de guler, l-a târât pe targa în care se afla Sennar.

— Ți-am spus să te miști! a strigat ea, iar băiatul a rânjit.

— Nu-i ajut pe cei care ne-au alungat de pe pământurile noastre!, a spus el.

Nihal s-a aplecat până la înălțimea lui, l-a privit fix în ochi.

— Oprește aceste spirite elven. Ai vrut putere? O ai. Astea sunt provocările pe care le cauți? Sunt aici. Și aur, mai mult aur decât ai văzut vreodată. La ce altceva te aștepți? Am respectat înțelegerea, nu ți-am rănit nici un fir de păr. Acum fă ce te-am adus să faci aici.

Klarath continua să dea din cap.

— Nu te pricepi la mine, nimic altceva decât rahat..."

Nihal l-a lovit cu un rucsac care i-a făcut capul să se rotească.

— Taci! În venele mele curge propriul tău sânge blestemat, și el este făcut din carne și oase ca tine, și valorează mult mai mult decât o șoarece ca tine. Vindecă-l!

Klarath s-a uitat la Lurh, dar Huyé-ul era la fel de impasibil ca o statuie. Și-a îndreptat privirea spre Nihal: în ochii ei era o determinare înghețată. A înțeles că l-ar ucide cu adevărat dacă nu ar face

ce i-a cerut. A înghiţit amarnic, a încercat să uite toate poveştile pe care le auzise despre Nihal şi Sennar, şi înainte de asta despre jumătate elfi. S-a târât suspinând spre targă şi a început să-l analizeze pe Sennar.

Nihal şi-a ţinut respiraţia. Micul magician i-a stârnit repulsia, cu laşitatea lui şi prostiile rasiste de care avea capul plin. Dar viaţa lui Sennar depindea de el.

Timpul necesar lui Klarath pentru a-şi face cercetările i s-a părut fără sfârşit. În sfârşit s-a întors spre ea.

— Nu e prea târziu. Posesia e foarte avansată, dar încă mai pot face ceva. Dar trebuie să mă duci în locul unde a început totul.

— Vom avea nevoie de Oarf, a spus Nihal, şi se îndreaptă spre dragon, urmată de Klarath.

— Vin cu tine, a anunţat Lurh. Nihal doar a dat din cap.

A asigurat targa lui Sennar pe harnaşamentul lui Oarf. Apoi toţi i s-au urcat pe spate şi au plecat.

Înainte de a merge la cascadă, l-au dus pe Sennar acasă. Era pe moarte, şi chiar mai vulnerabil în faţa entităţilor care trăiau în apele lacului.

În timp ce Nihal îl punea în pat, Klarath se îndrepta spre laborator. De îndată ce a observat, ea a ajuns la el într-o clipă. L-a găsit analizând sticlele sparte de pe podea, deschizând cărţi şi pergamente.

L-a luat violent de guler.

— Ce faci? a urlat ea.

— Investighez, i-a răspuns băiatul, cu vocea sufocându-se.

Nihal a renunţat şi el şi-a atins gâtul, căutând aerul.

— Eşti nebună? M-ai adus aici să-ţi salvez soţul, şi asta fac!

Nihal şi-a strâns pumnii încercând să se controleze.

— Ei bine?, a întrebat ea.

Klarath s-a uitat la ea cu un aer acuzator, apoi s-a aplecat şi a reluat examinarea obiectelor împrăştiate în toată camera. El s-a concentrat în principal pe unele flacoane care conţineau o pulbere roşie, iar altele cu un lichid de aceeaşi culoare. În cele din urmă s-a ridicat.

— Cred că înţeleg ce s-a întâmplat. Acum trebuie să mergem la cascadă.

Au călătorit pe dragon şi au ajuns într-un timp scurt. Cascada avea aspectul placid din toate timpurile, dar din momentul în care Sennar s-a îmbolnăvit, i se părea lui Nihal mai ameninţătoare decât o vrajă rea.

Klarath, la rândul său, a privit în jur atent. El a observat câteva flori mari crescând lângă malul lacului, a colectat o cantitate mică de polen, a gustat-o doar cu vârful limbii. A comparat-o cu sticla pe care o adusese cu el, şi cu lichidul roşu luat din laboratorul lui Sennar. În cele din urmă, cu mare prudenţă, el a început să se apropie de malurile iazului. El le contempla cu un aer absorbit şi tulburat.

— Să fii gata să intervii, i-a spus el lui Nihal, apoi s-a uitat la Lurh. Nu îndrăzni să faci nimic. Apoi şi-a întins degetele spre apă.

Lurh a sărit înainte, dar Nihal l-a oprit şi, încet, a scos sabia.

Klarath şi-a udat degetele. A închis ochii, corpul lii a înţepenit, iar Nihal i-a văzut din nou. Zeci de prezenţe eterice, frumoase, dar stranii, ridicându-se din apă ca fantomele de fum. Era ca în acea seară, când ea s-a scufundat pentru a-l salva pe Sennar; era ca în trecut, când nebunia morţilor poporului ei, care a persecutat-o până la Bătălia de Iarnă, a riscat să-i devoreze sufletul.

Klarath a stat nemişcat pe malurile lacului din ce în ce mai palid până când Nihal i-a văzut corpul îndoindu-se în faţă şi alunecând docil spre ape. Într-o clipă, ea s-a repezut înainte şi a măturat aerul cu sabia, ţinându-se departe de ţărm, cu picioarele ancorate pe pământ. Prezenţele s-au dizolvat pentru un moment şi imediat s-au recompus în forma lor originală. Nihal, însă, a reuşit să-l ia pe

Klarath de braţ şi să-l scoată. Talismanul Puterii, de pe pieptul ei, strălucea cu o lumină caldă care îi proteja.

— Klarath! a strigat ea, luându-l la mici lovituri pe faţă. Era palid, dar culoarea îi reveni în obraji. A deschis ochii.

— Sunt bine, sunt bine. a spus când s-a aşezat. S-a uitat la micul lac din spatele lui, apoi s-a uitat spre Nihal. Acum totul este clar pentru mine, putem merge, s-a ridicat, în grabă, îndepărtându-se de cascadă, ca şi cum i-ar fi frică de ea.

— Poţi să-l salvezi?, a întrebat Nihal.

Lurh, între timp, îl urmase.

— Ceea ce ai făcut este un sacrilegiu. Vei plăti preţul în faţa poporului meu.

Klarath s-a întors.

— Opreşte-te!

Amândoi tăceau, şi băiatul s-a întors la Nihal.

— Spune-i partenerului tău că nu am vrut să simt ceea ce am simţit când am pus mâna în apă, dar că m-ai forţat s-o fac. A tăcut o clipă, apoi s-a calmat. Da, cred că-l pot salva, dar trebuie să plecăm de aici, şi cât mai repede.

Nihal s-a supus şi au mers până la Oarf.

Când au ajuns acasă, l-au găsit pe Sennar din ce în ce mai palid şi mai suferind.

Lurh a anunţat că se va întoarce în sat.

— Salută-l pe Tarik din partea mea, şi spune-i că voi veni în curând să-l iau şi totul va fi ca înainte, a spus Nihal cu ochii voalaţi. Simţea o nostalgie amară pentru fiul său. Când s-a mişcat pe străzile din Nelor, a simţit că s-a întors în timp, când nu avea familie şi trebuia să răspundă doar în faţa ei pentru viaţa ei. Dar acum că emoţia a dispărut, acum că s-a întors acasă şi la amintirile ei, Tarik i-a lipsit foarte mult. Dar nu-şi putea permite să-l îmbrăţişeze din nou până când totul nu se termina, iar Sennar era salvat.

Lăsată singură cu Klarath, ea s-a aşezat şi a stat în faţa lui, plantând o privire intimidantă în ochii lui.

— Deci?

— Cascada este o poartă către lumea de dincolo, nu ştiu dacă Sennar a înţeles. Acesta era un loc sacru pentru mulţi ani, atât pentru elfi cât şi pentru Huyé. Acolo s-au adunat multe spirite care nu au reuşit să traverseze trecerea dintre cele două lumi. Se întâmplă de obicei celor care mor înainte de a-şi îndeplini destinul, poate la o vârstă fragedă sau de o moarte violentă. Sunt entităţi disperate şi lacome de carne. Analizând laboratorul lui Sennar, am găsit câteva lucruri interesante: cred că a identificat o modalitate de a chema spirite. E o descoperire importantă, e foarte bun cu magia. Numai că el nu a putut să se protejeze de foamea acestor prezenţe, iar una dintre ele l-a posedat.

— Ştii cum să-l eliberezi?

— Cred că da. El a găsit o cale de a-i chema; ar trebui să existe o cale de a-i aduce înapoi de unde au venit.

— Vrei să spui că nu eşti sigur?

— Deloc. Trebuie să mă uit la notiţele lui, trebuie să mă adâncesc în studiile pe care le-a făcut asupra proprietăţilor alormathului.

— Mi-ai spus că-l poţi salva.

— Ştiu formule pentru a elibera oamenii de posesia spiritelor, dar nu am avut niciodată cazul cuiva care a fost în contact cu un loc ca Menorath Karva... Este o posesiune mai profundă şi mai devastatoare.

Nihal şi-a scrâşnit dinţii.

— Deci?

— Pot să-l salvez, da, s-a grăbit Klarath să spună, iar Nihal a observat că privirea lui era luminată de o scânteie de curiozitate şi pasiune, aceeaşi privire pe care o avea Sennar când a descoperit ceva nou, când i-a spus despre magie. Lichidul conţinut în sticle este un distilat de polen de alormath, şi tocmai asta a evocat aceste prezenţe. Folosind aceeaşi substanţă, sunt sigur că pot forţa spiritul să-l părăsească pe Sennar şi să-l închid cu o vrajă. Dar trebuie să-i verific notiţele.

Nihal s-a uitat la el. A scos sabia şi a odihnit-o în genunchi, între ei.

— Dacă Sennar moare, mori şi tu, a spus ea simplu.

Băiatul a devenit palid.

— Acestea sunt întotdeauna formule cu un anumit grad de risc. Nu pot garanta că totul va fi bine.

— Atunci speră că nu se va întâmpla nimic. Nihal şi-a băgat sabia în lemnul podelei, făcându-l să tremure.

— Treci la treabă acum, şi vezi dacă te poţi grăbi.

VIII

Klarath s-a încuiat în laborator în timp ce Nihal îl supraveghea pe Sennar, stând pe marginea patului. Ea s-a despărţit de el doar pentru a pregăti cina, nu pentru ea, ci pentru oaspetele său, care atrebuia să-şi păstreze puterea în timpul lucrului. Când a intrat în atelier cu farfuria aburindă, pentru o clipă imaginea spatelui tânărului magician s-a suprapus cu cea a soţului ei. A trebuit să-l strige de câteva ori înainte să se întoarcă, aşa cum a făcut şi Sennar. Klarath avea aceeaşi privire nebună în timp ce studia ceva care îl absorbea complet. Ochii lui erau pierduţi în altă lume, pierdută în realitate, departe de concretitatea prezentului.

— Cina, a spus Nihal, punând farfuria pe masă cu o cană plină cu apă alături, apoi a ieşit fără a adăuga nimic altceva. Klarath privit la conţinutul vasului, o supă cu aspect apetisant în care plutea o bucată mare de carne. Nu era o masă de prizonier.

A dat din cap. El nu trebuia să fie păcălit: aceştia erau oameni trădători pe care îi ajuta doar pentru că era forţat să o facă, nimic altceva. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, el nu a putut nega că problema posesiei l-a interesat. Reprezenta o provocare pentru abilităţile sale ca magician, o modalitate de a-şi dovedi măreţia pentru el însuşi. Şi apoi, odată ce ieşea din acea casă, îi va raporta imediat pe cei doi autorităţilor, astfel încât conştiinţa lui să fie împăcată. A terminat supa fără să-şi dea seama, fusese atât de flămând, şi s-a întors imediat la muncă.

Noaptea târziu, Nihal a apărut înapoi în laborator. Klarath a ridicat doi ochi încercănaţi şi obosiţi spre ea.

— În cazul în care ai nevoie să te odihneşti, am pregătit un pat în bucătărie, a spus ea într-un ton sec. Apoi a zâmbit ambiguu. Nu îţi face griji: sunt epuizată, dar nu sunt proastă. Voi sta alături, voi auzi fiecare zgomot, şi nu uita că sabia mea este întotdeauna dornică să guste sânge de elf. Şi în caz că vrei să evadezi, vei găsi leghe şi leghe de pădure în toate direcţiile, iar prietenul meu Oarf te aşteaptă. Te sfătuiesc să te odihneşti, cu o minte proaspătă lucrezi mai bine."

Klarath nu a ascultat-o până când s-a simţit foarte epuizat şi a observat că capul lui atârna deasupra pergamentelor lui Sennar. El s-a scufundat complet în ele, pentru că erau pline de observaţii edificatoare; el auzise că magia oamenilor era diferită de cea a elfilor, mai tehnică şi abstractă, mai puţin împletită cu spiritele şi natura. Şi, din ceea ce citea, acestea nu erau credinţe nefondate. Cu toate acestea, profunzimea şi acuitatea cu care un om era capabil să înţeleagă magia elfilor erau surprinzătoare. Combinând informaţii din cărţi vechi şi prin experimente de primă mână, Sennar a reuşit să înţeleagă elementele fondatoare ale unei magii departe de cea a rasei sale. În plus, el a descoperit unele secrete despre natura acelor locuri care nu erau cunoscute nici măcar pentru el, de care s-a ocupat încă de când era copil. El a început să aibă o admiraţie sinceră pentru acea creatură inferioară, dar atât de inteligentă şi luminată. Nu corespundea imaginii oamenilor care i-a fost transmisă de semenii săi.

Când a simţit că poate lua o scurtă pauză, Klarath a intrat în bucătărie şi a găsit acolo un pat confortabil: paie proaspete, cearşafuri curate, jar fierbinte în vatră. Totul era foarte frugal, dar confortabil.

S-a uitat în camera alăturată. Nihal era întinsă pe pat lângă Sennar, iar ochii ei erau închişi. El s-a oprit. Ar fi putut să-i taie gâtul şi să plece, nu înainte să ia prada pe care o merita. Casa era mică, el nu s-ar fi chinuit să o găsească. Şi apoi ştia bine magia acelor locuri: putea înfrunta dragonul, iar stelele îl ajutau să se orienteze în pădure. Era indecis pentru un moment, mâinile sale încep să se deschidă şi să se închidă, tremurând. Dar ceva l-a reţinut. Braţele i-au căzut inerte pe lângă şolduri, a

oftat adânc şi s-a întors în bucătărie. Ar putea fi faptul că ceva a crăpat în ura pe care a avut-o întotdeauna pentru oameni şi jumătate elfi? Ar putea respectul pentru acel om şi setea de cunoaştere să câştige în faţa instinctului de libertate? Vroia să ajungă la sfârşitul acestei poveşti, era mai puternic decât el. În plus, la urma urmei, el nu a ucis încă niciodată pe nimeni. Ar fi putut să o facă?

Cu inima neliniştită şi mintea chinuită de îndoieli, el s-a întins în pat şi a adormit încet, holbându-se la jarul muribund în tăcerea nopţii.

A doua zi, Klarath şi-a reluat activitatea la primele ore ale dimineţii şi a ieşit din laborator abia după-amiaza târziu.

— Sunt gata, a anunţat el. Faţa lui era palidă şi contractată. Nihal a înţeles că îi era frică.

— Sunt sigură că totul va fi bine, a spus ea, încercând să-i insufle încredere.

S-a uitat atent la ea. Viaţa acelei femei ar depinde de rezultatul vrăjii pe care ar fi făcut-o acolo în câteva momente. Vieţile lor vor fi legate pentru totdeauna.

— Ai adormit în seara asta. Te-aş fi putut ucide, a spus el. De ce ai avut încredere în mine? Ştii că, cu abilităţile mele de magician, aş fi putut scăpa de aici.

— Sunt de mai mult decât de două ori mai bătrână decât tine, a răspuns Nihal liniştită. Am văzut lucruri pe care le-ai auzit spuse doar în basme. Şi am întâlnit oameni, mulţi oameni, de toate rasele şi vârstele. Am înţeles pe deplin cine eşti: un vrăjitor superb, şi pompos, care crede că are lumea în mâinile sale. Dar nu m-ai fi ucis niciodată, pentru că sarcina cu care te confruntţi te implică mai mult decât vrei tu însuţi să recunoşti.

Klarath şi-a strâns pumnii pe masă.

— Chiar eşti convinsă că sunt atât de inofensiv?

— Nu am spus asta. Eşti periculos, foarte periculos. Dar nu pentru mine. Vezi, eşti un tip deştept. Eşti ca soţul meu, dar deja ţi-ai dat seama citindu-i notiţele, nu-i aşa? Îţi ofer exact ceea ce doreşti: nu puterea regilor sau vrăjitorilor Consiliului, ci cunoaşterea. Klarath a rămas fără cuvinte, iar Nihal a gustat tăcerea sa uimită. Şi apoi, tu nu eşti un criminal. Eu sunt, iar ochii ei se înceţoşează. Dar tu nu. S-a aşezat într-un colţ şi şi-a pus bărbia pe mânerul sabiei.

Klarath a înghiţit. El şi-a pus de multe ori viaţa în pericol pentru magie, dar nu a mers niciodată atât de departe. Şi acum ar face-o pentru a ajuta un om. Ideea l-a înnebunit, dar mergând până acolo unde nu mai ajunsese nimeni ar fi fost o ispită prea puternică şi merita riscul pe care urma să şi-l asume.

— Fii sigur, vei reuşi, a spus Nihal cu o voce încrezătoare, încercând să ascundă tulburarea care îi sfâşia pieptul. Totul era jucat la acel moment; tot ce era viaţa ei de până atunci, tot ce ar fi devenit ea în viitor.

Klarath a pus patru sticle în cele patru colţuri ale patului. Conţineau acelaşi lichid roşu pe care Sennar îl distilase în laborator. Le-a desfăcut şi a luat un alt flacon cu o cantitate mică de apă din cascadă.

A respirat adânc, a închis ochii şi a căutat să se calmeze. Profesorul său i-a spus mereu: calm şi linişte, condiţiile esenţiale pentru succesul unei vrăji.

A început să recite o litanie lentă în elven, deschizând sticla cu apă, şi turnând-o pe corpul lui Sennar.

La început nu părea să se întâmple nimic. Vocea lui Klarath a continuat să crească, treptat, tot mai sigură. Apoi, dintr-o dată, corpul lui Sennar s-a arcuit în sus şi a început să se zvârcolească în pat, cu gura larg deschisă.

Nihal nu ar fi suspectat că un astfel de fizic subţire şi încordat ar putea conţine toată această energie. Sennar a ţipat, şi şi-a strâns degetele violent de mânerul sabiei. S-a străduit să stea

nemişcată, când ar fi vrut să se arunce pe acel corp, să-l îmbrăţişeze şi să-l liniştească ca să nu fie rănit. Dar trebuia să aibă încredere în tânărul magician.

Klarath a schimbat tonul, a deschis ochii, şi vocea lui a devenit mai joasă, aproape stentoriană. Sennar a continuat să-şi arcuiească spatele, zguduit de spasme violente, şi a aruncat păturile de perete cu furia unei bestii.

— Elf murdar, tu eşti cel care m-a ucis, tu şi poporul tău! a strigat el. La naiba cu rasa ta, laş, criminal! E al meu, carnea asta e a mea! Mi-ai luat trupul în care m-am născut, iar eu îmi iau altul, şi mă voi hrăni cu el!

Nu era vocea lui Sennar. Era o voce de femeie, şuierătoare şi îngheţată de parcă ieşea de la adâncimi insondabile. Era spiritul care vorbea prin gura lui.

O altă victimă, se gândea Nihal, dar nu i-a putut fi milă de ea. L-a vrut pe Sennar înapoi, l-a vrut înapoi cu ea însăşi, avea nevoie de el aşa cum cineva are nevoie de inimă.

Klarath a ridicat vocea şi, în acelaşi timp, a strâns pandantivul pe care-l purta în jurul gâtului, ajungând la Sennar. El a împrăştiat câteva picături de apă din cascadă, şi atunci un fum lăptos a început să crească din corpul care se lupta. Aşa cum s-a întâmplat la iaz, el a desenat vulute sinuoase în aer şi s-a condensat într-o formă eterică, care se definea încet. Un păr lung, neted, doi ochi mari, corpul unei fecioare. Era un om, nu trebuia să aibă mai mult de zece ani. Faţa ei era deformată de o furie străveche, deloc copilăroasă. Corpul lui Sennar, sub ea, încetase să se mai agite şi începuse să se întindă inert pe pat.

— Am fost pierdută, şi m-ai prins, a spus vocea de sex feminin. Nu ţi-a păsat de motivele mele, nu ai vrut să ştii cine sunt, nu m-ai ascultat. Paznicul tău m-a ucis fără motiv! Doar pentru că nu aparţineam rasei tale! Asasini!

Klarath a împins medalionul şi mai departe, în timp ce cu o mână a risipit lichidul roşu pe corpul lui Sennar. Şi-a tot recitat litania, dar nu era destul de rapid. Spiritul fetei a sărit la el şi s-a topit instantaneu cu carnea lui, înainte de a putea reacţiona. Nihal l-a văzut căzând la pământ, zvârcolindu-se în agonie dureroasă, şi s-a aruncat peste el, ţinându-l în braţe, cu Talismanul Puterii între degete. Lumina lui a venit puternic, şi spiritul a fost absorbit din corpul tânărului magician.

— Klarath, mişcă-te!, a strigat Nihal.

Băiatul s-a ridicat în picioare, dezorientat, şi de îndată ce şi-a revenit, a luat de la pământ sticla de lichid roşu care i-a scăpat când spiritul l-a posedat. Cu mâinile tremurând, a turnat lichidul peste medalion, apoi l-a împins înainte. Spiritul fetei a lansat un ţipăt care conţinea toată oroarea lumii, strigătul tuturor victimelor, atât de puternic încât să atingă cerul. Apoi a fost aspirată de medalion, până când chiar şi ultimul fir de fum din esenţa ei a dispărut. O tăcere adâncă a coborât asupra casei. Klarath a căzut la pământ, cu medalionul încleştat între degete, cu respiraţia întretăiată. Nihal era înaintea lui, cu Talismanul Puterii acum stins.

Klarath a aruncat medalionul, îngrozit.

— Ia-l de lângă mine! Fă-l să dispară, a strigat el, retrăgându-se până când s-a lipit de un perete din cameră.

Nihal s-a ridicat şi l-a ridicat cu vârful sabiei. Era acolo, fetiţa ucisă fără motiv, cu inocenţa sa transformată în resentimente.

A părăsit casa, cu ochii fixaţi pe medalionul şi l-a aruncat la pământ în faţa lui Oarf.

— Arde-l a ordonat, iar dragonul a lansat un puternic incendiu care a topit bronzul, până când s-a transformat într-o baltă fără formă.

Mâinile îi tremurau chiar şi când s-a întors, dar a simţit un calm ciudat în inima ei. Totul s-a terminat, acum ştia.

Klarath era încă la pământ, respirând greu. Nihal a trecut pe lângă el şi s-a dus la pat. Sennar zăcea inert, palid şi amorţit exact ca înainte, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. S-a aplecat peste el şi l-a sărutat uşor. I-a simţit pe buze respiraţia, slabă, dar prezentă.

— E în viaţă, i-a spus lui Klarath, cu greu ţinându-şi lacrimile. Dar încă mai are nevoie de tine.

Băiatul se uita la gol, răvăşit.

— Ea... a fost... nevinovată, s-a bâlbâit el. Am văzut-o. Nici măcar nu i-au dat timp să vorbească. Ea era doar... o fetiţă.

Nihal s-a uitat în jos şi, pentru o clipă, imaginile războiului i-au trecut prin faţa ochilor. Oameni în genunchi cerşind milă, trupuri eviscerate, râuri de sânge pe care nici măcar vremea şi ploile nu le-au spălat. Pentru prima dată, s-a simţit bătrână şi obosită.

— Sennar are nevoie de tine, a repetat ea, şi i-a strâns mâna. Klarath abia a respirat la acea atingere, ca şi cum nu ar mai putea fi acolo din nou, în acea casă de la marginea pădurii.

— Mi-ai salvat viaţa... a spus cu uimire.

— Ne vom gândi la asta mai târziu, i-a tăiat-o scurt Nihal. Te rog, spune-mi dacă e prea târziu, spune-mi dacă se va mai întoarce ca înainte.

Klarath s-a ridicat şi a trebuit să-şi scuture capul, ca şi cum ar fi fost ceva înăuntru care l-a derutat. A avansat spre pat şi l-a analizat rapid pe Sennar.

— Este foarte încercat, dar inima îi bate repede. Are nevoie de tratament. Picioarele lui au cedat şi Nihal a trebuit să-l sprijine. Îmi pare rău, eu... era doar o fetiţă.

Nihal l-a târât în bucătărie, l-a aşezat.

— Ăsta e trecutul, Klarath, şi nu trebuie să te mai gândeşti la asta.

Nu se oprea să se uite la mâinile lui. El a ridicat asupra ei o privire consternat.

— Nu înţelegi... Fetiţa aceea a fost aici şi am simţit ce a simţit în ultimele momente ale vieţii ei. Şi-a lovit violent tâmpla cu un deget.

— Am văzut ce a văzut, i-am înţeles durerea, neputinţa.

— Acest lucru te va distruge dacă îi permiteţi să ocupe mai mult spaţiu decât merită, a spus Nihal. Şi-a pus palmele pe masă, s-a aplecat spre el.

Am luptat în Lumea Pământeană şi am cunoscut războiul, cel real. Părinţii mei au fost ucişi când eram nou-născut, şi am văzut armatele Tiranului măcelărindu-l pe tatăl meu adoptiv, l-am văzut cu aceşti ochi. Am ucis, am fost martoră la orori pe care nici nu ţi le poţi imagina. Înțeleg, înțeleg de ce am fost de partea călăilor şi a victimelor, pentru că asta suntem în război, victime şi criminali în acelaşi timp, şi totul este confuz. S-a oprit, pentru că amintirile au început să ajungă prea departe în inima ei, şi nu a putut permite asta. Ce s-a întâmplat cu fetiţa este unul dintre efectele războiului, chiar dacă este departe în timp. Pentru că războiul rămâne, şi continuă să devoreze viaţa chiar şi ani, secole după ce a murit. Nimeni nu uită, iar ura generează mai multă ură. Întreaga ta existenţă în Ţinuturile Necunoscute continuă să fie îmbibată cu aceeaşi ură ca atunci. Acum ştii, ai văzut-o cu ochii tăi. Dar nu tu ai ucis-o, fetiţa aia, şi ce a mai rămas din ea nu avea nimic din fetiţa care fusese. Era doar ură, ură, decantată de ani. Ai salvat o viaţă astăzi, Klarath, a spus ea, dându-i mâna cu recunoştinţă. Trebuie doar să te gândeşti la asta.

Klarath şi-a coborât capul şi a început să suspine încet. Lacrimile îi curgeau pe obrajii rotunzi: băiatul părea să se întoarcă. Nihal a simţit distanţa de netrecut a anilor şi experienţei care i-a separat, abisul durerii în care ea se scufundase şi din care el a zărit doar suprafaţa. Dar li s-a alăturat miracolul compasiunii, abilitatea de a suferi pentru soarta altora, iar şi iar.

Ea l-a lăsat să se liniştească şi nu i-a abandonat mâna până când, epuizat, şi-a odihnit capul pe masă şi s-a oprit. În acel moment s-a întors la Sennar, ca întotdeauna, pentru că acesta era locul ei, motivul pentru care trăia, pe care-l găsise în adâncul disperării, când îl înfruntase pe Aster în palatul său. A început să recite o vrajă tămăduitoare, aşa că şi-a petrecut o mare parte din noapte. În cele din urmă, epuizată, a adormit şi ea.

IX

Klarath nu a plecat după ritual, ci a rămas să aibă grijă de Sennar. El a avut grijă de el cu sârguinţă şi a învăţat-o pe Nihal câteva vrăji tămăduitoare ale înţelepciunii elfilor antici. Împărţea bucătăria lor, a continuat să studieze notele lui Sennar, şi era tratat ca un oaspete, mai degrabă decât ca un prizonier. El privea viaţa lor în tăcere în timp ce-l îngrijea pe magician cu ierburi colectate în pădure şi unguente obţinute din sucul unor rădăcini care se scufundau adânc în pământ. Fuzionând cunoştinţele elfilor cu cele umane, el a experimentat vrăji noi care s-au dovedit chiar mai eficiente decât cele pe care le practica.

Sennar a vorbit în zorii zilei a şasea. Pielea lui a devenit mai sănătoasă, iar ochii şi-au recăpătat vivacitatea.

Nihal i-a strâns mâna şi s-a străduit să-i zâmbească.

— Bine ai revenit, a spus ea, încercând să nu fie mişcată.

I-a zâmbit înapoi.

— Unde am fost? a întrebat el cu o voce slabă.

— Într-un loc îndepărtat. Dar acum eşti din nou aici. S-a uitat la el cu sinceritate. Nu permite ca magia să fie mai importantă decât viaţa ta, a spus ea.

Şi-a luat un aer vinovat.

— Iartă-mă. Dar şi tu ştii asta: chemarea ta întunecată este sabia, a mea e setea mea de cunoaştere.

— Vom uita în curând de această aventură proastă. Dar să nu mă mai părăseşti niciodată, te implor.

Sennar a găsit puterea să ridice o mână şi să i-o pună pe păr.

— Ai cuvântul meu. El a tras-o spre el, şi s-au sărutat.

Treptat, şi-au început viaţa din nou. Nihal a gustat revenirea la normalitate. S-a terminat, prin urmare, au trecut şi testul. Tarik era din nou acasă, totul a început să curgă în direcţia cea bună. Cu toate acestea, ea nu s-a putut simţi în întregime liniştită. Ceea ce a realizat la Nelor a rămas, şi mai devreme sau mai târziu va trebui să plătească preţul. Gravitatea gestului ei i-a pus, de asemenea, întrebări la care nu putea răspunde: când recuperarea lui Sennar era completă, ce ar trebui să facă în legătură cu Klarath?

Zi după zi, l-a văzut devenind mai nervos. El a continuat să administreze poţiuni lui Sennar, a cărui stare s-a îmbunătăţit văzând cu ochii, şi era clar că serviciile sale nu mai erau necesare. Rolul său în această poveste se apropie de sfârşit, iar Nihal trebuia să ia o decizie.

Chiar înainte de răsărit, la două săptămâni după ritual, a intrat în bucătărie în tăcere, cu sabia încleştată în mână. Era în pat şi dormea zgomotos. A îndreptat lama spre gât, a aşteptat. Ar fi fost uşor. O lovitură rapidă, şi el nu ar fi putut reveni la Nelor să le spună semenilor săi despre casa din pădure şi cei doi haiduci care locuiau acolo. Nihal nu şi-ar mai face griji. Cu excepţia gândului că într-o noapte de toamnă, în faţa vatrei, ea a ucis în somn un elf care i-a salvat viaţa soţului ei.

S-a aplecat, l-a scuturat. S-a trezit, dar a devenit palid imediat ce a văzut lama de lângă gât. Nihal i-a pus mâna pe gură.

— Ia-ţi lucrurile şi pleacă, şi nu scoate niciun sunet.

Klarath s-a ridicat, moale ca o cârpă. S-a îmbrăcat repede, a luat o legătură de sub pat – geanta cu recompensa – şi a strâns-o la piept. Tremura în faţa ei: nu era decât un băieţel speriat. Cu toate acestea, el ştia un secret care i-ar putea duce pe toţi la ruina.

— Ieşi, haide, a spus Nihal sec.

Klarath s-a supus cu un spin. A ieşit pe uşă şi au ajuns în pădure. Luat în grabă, s-a împiedicat şi a căzut la pământ, pierzând pachetul care se rostogolea pe iarbă oprindu-se nu departe. Nihal a văzut ceva foarte familiar pentru ea. S-a cățărat peste elf şi a luat obiectul. Era o carte cu o legătură inconfundabilă: Cronicile Lumii Pământene, unde Sennar a spus întreaga lor poveste, cartea despre ea şi dragostea lor, şi victoria asupra Tiranului. S-a uitat la Klarath cu mânie.

— Eşti şi hoţ?

S-a pus în genunchi.

— Sennar mi-a dat-o, jur!

— Aceasta este lucrarea unei vieţi, este o carte care vorbeşte despre noi! Nu văd de ce ar fi trebuit să ţi-o dea.

Klarath şi-a şters gura cu mâneca şi a privit-o în ochi. Se pare că şi-a găsit curajul.

— Şi aşa este. Soţul tău, care e mai bun decât tine, mi-a dat-o. Întreabă-l dacă nu mă crezi, întreabă-l despre discuţia noastră de ieri, şi îţi va confirma.

— Ce discuţie? Ce ţi-a spus?, a întrebat Nihal, confuză.

— I-am spus că ceea ce am văzut în timpul posesiei m-a supărat şi mi-a răspuns că cunoaşterea vine întotdeauna cu un preţ, pe care îl plăteşti în conştiinţă şi suferinţă. El mi-a spus că a privi sub pielea lumii înseamnă a intra în contact cu mari minuni, dar şi cu adevăruri pe care uneori ar fi preferat să nu le cunoască. Minciunile au fost întotdeauna armele celor care au putere. Oricine vrea să ştie refuză să-şi coboare capul. Din acest motiv, magicienii sunt organizaţi în structuri ierarhice care controlează, şi parţial reprimă, forţa subversivă inerentă naturii lor.

— Nu văd ce legătură are asta cu cartea, a răspuns Nihal, agitându-şi tomul în faţa lui.

— În timp ce mi-o dădea, mi-a spus:

— În aceste pagini există tot ce am înţeles despre Lumea Pământeană în anii în care am trăit acolo. E povestea soţiei mele, dar nu numai. Te poate ajuta să înţelegi, dar mai ales să pui întrebări. Nu te mai pot învăţa nimic altceva.

Nihal ştia că aceste cuvinte erau adevărate, pentru că se reflectau în tot ceea ce era soţul ei şi în ce credea ea.

— Gândeşte-te la ce vrei, a continuat elful. Oricum vei primi cartea aia, după ce mă omori. Pentru că asta ai decis, nu-i aşa, Nihal? Pur şi simplu nu înţeleg. Se pare că şi-a recăpătat încrederea, ca şi cum ar fi învins frica. În acea zi, în timpul ritualului, puteai să mă laşi în voia destinului meu. Fie că spiritul ar fi rămas în corpul meu sau că a ajuns în medalion, soţul tău era liber oricum. În schimb ai ales să mă salvezi, iar acum vrei să mă omori. Nu există sens în toate astea, pentru nimeni.

Nihal a întors cartea în mâinile ei. O ceaţă vorace în acea dimineaţă a învăluit totul în jurul lor, astfel încât ea părea să fie singură în mijlocul pustietăţii, ca şi cum viaţa ei s-ar fi contractat în acel moment şi în decizia pe care o va lua: să elibereze un om nevinovat care l-a salvat pe Sennar, sau să-l sacrifice pentru supravieţuirea familiei sale.

— La naiba, Nihal, dacă trebuie s-o faci, fă-o acum! Nu mă mai tortura şi ucide-mă!

L-a privit cu atenţie în ochi. Klarath i-a văzut mâna mânuind sabia şi a aşteptat lovitura. Asta nu a venit. Nihal şi-a pus sabia pe pământ, furioasă.

— Trebuie să-mi juri pe ce ai mai drag că nu vei vorbi despre noi, a mârâit ea.

Klarath părea uimit.

— Îţi jur, a spus el cu maxilarul contractat. Îţi jur pe sângele meu şi a deschis palma.

Nihal a aşezat cartea în poala lui, golită de toată energia.

— Destul acum, a oftat după câteva momente. S-a ridicat, şi-a ridicat sabia de la pământ, dar a lăsat cartea acolo. Eşti liber să pleci, a spus e. A zăbovit o clipă cu mâna pe uşă. Apoi a deschis-o şi a dispărut înăuntru.

În dimineaţa următoare, când s-a trezit, nu era nici o urmă de Klarath. A găsit doar un bilet în faţa uşii, scris cu litere elven, care purta cuvintele: "Pentru Sennar". L-a deschis şi a citit.

Mulţumesc pentru tot ce m-ai învăţat, mulţumesc pentru înţelepciunea pe care mi-ai lăsat-o ca dar. O să-ţi aduc cartea înapoi într-o zi, o să vezi. Un cuvânt nu va ieşi din gura mea care îţi poate face rău.

În ciuda tuturor lucrurilor, mulţumesc şi lui Nihal.

Klarath

Sennar a pliat biletul şi l-a băgat într-un buzunar al cămăşii. Şi-a pus mâna pe umărul lui Nihal.

— Ai făcut ceea ce trebuia, i-a spus el.

— Chiar sper acest lucru, a oftat ea.

Apoi, un zgomot de paşi uşori pe lemn i-a trezit pe amândoi. Tarik era la uşa de la bucătărie şi şi-a frecat ochii.

— Bună dimineaţa! l-a salutat Nihal în timp ce-l întâlnea şi l-a sărutat pe obraz.

— E bine că te-ai întors, a spus Tarik.

Sennar s-a apropiat şi i-a îmbrăţişat pe amândoi.

— E bine să mă întorc, da, a murmurat el, mângâindu-şi fiul.

Afară, între timp, ceaţa devenise mai groasă şi asedia casa mică din mijlocul pădurii, râsul care răsuna şi căldura fericită care s-a răspândit din şemineu, protejând-o de iarna de acum la porţi.

— L-am lăsat să plece, a concluzionat Nihal. Da, l-am forţat să mă urmeze pentru a-mi salva soţul, dar apoi i-am redat libertatea, şi nu i-am rănit nici un fir de păr.

— Ah, da?, a spus judecătorul sceptic. Ai auzit-o? Judecă singur. La un gest, un grup de paznici aliniaţi pe o parte a amfiteatrului au intrat într-un tunel care ducea sub tribune. Când au reapărut, Nihal a gâfâit.

Purtat cu braţele, redus la imobilitate de curele de piele care i-au strâns încheieturile, era Klarath. S-a luptat aproape să-l recunoască: obrajii supţi, părul mai subţire pe cap, părea îmbătrânit cu ani buni. Corpul scheletic şi rănile de pe piele vorbeau de o violenţă feroce. O cicatrice adâncă care i-a traversat faţa de pe frunte până la obrazul drept i-a cruţat în mod miraculos ochiul. Unghiile i-au fost smulse, şi aceeaşi soartă trebuia să-i fi atins dinţi, judecând după zâmbetul pe care-l aruncase în momentul când o văzuse. Ochii lui stinşi s-au aprins pentru un moment, de îndată ce i-au recunoscut pe ai ei, dar imediat ei s-au stins, cufunzându-se înapoi în vidul în care s-a refugiat, astfel încât să nu cedeze aceastei nebunii. Lui Nihal i-a părut rău pentru el. Nu mai era tânărul magician talentat pe care-l cunoştea. Ceva atroce s-a întâmplat în perioada în care au fost plecaţi, ceva ce l-a distrus iremediabil.

Un murmur de groază a străbătut mulţimea la vederea acelui individ prosternat.

— El este Klarath, a declarat judecătorul, magicianul care a fost forţat să vindece un om cu magie, şi căruia Nihal şi Sennar nu i-ar fi clintit un fir de păr.

Nihal nu şi-a putut lua ochii de la tânărul elf.

— L-am surprins rătăcind prin pădure, rănit şi însângerat, confuz şi pierdut. A refuzat să se întoarcă în comunitatea noastră şi chiar să ne spună ce s-a întâmplat cu el. A dezvoltat o ură nefirească pentru semenii săi şi nu s-a declarat pocăit de propriile sale gesturi. Tu numeşti asta că nu clinteşti un fir de păr?

— Tu eşti cel care l-ai redus la această stare, tu l-ai forţat să vorbească!" spuse Nihal bătăioasă în furia ei. Este nedrept! Minţi!

— Taci, jumătate elf murdar! Am încercat să-i dăm înapoi identitatea, să-l vindecăm de tortura pe care i-ai aplicat-o ca să-l forţezi să te asculte! În zadar, am încercat să-l eliberăm de farmecele josnice pe care i le-ai impus pentru a-l determina să pună emagia elven la dispoziţia ta!, a spus judecătorul, vorbind mulţimii.

Un strigăt s-a ridicat din tribune. Klarath s-a uitat în jur cu teroare, întorcându-şi capul în toate direcţiile, doborât de cine ştie ce cruzime. Nihal şi-a strâns pumnii atât de tare de indignare încât a simţit scârţâind oasele degetelor. L-au găsit şi l-au forţat să vorbească cu tortura, asta s-a întâmplat. Şi elful a rezistat atât de tare încât nu a mai rămas aproape nimic din el.

Ea şi-a plecat capul, jelind soarta celor care, chiar şi pentru câteva zile, împărţeau o porţiune de drum cu ea. Când l-a ridicat, a văzut o lumină aprinsă în privirea lui Klarath, ecoul îndepărtat al unei amintiri. I-a zâmbit, un zâmbet strâmb, fără dinţi.

— Jur că ţi-am spus adevărul, a strigat Nihal mulţimii.

Spectatorii au murmurat şi judecătorul s-a uitat la ea cu dispreţ. Şi-a ridicat braţul pentru a-şi reface calmul, fără să-şi ia ochii de la ea. Când s-a lăsat tăcerea, a vorbit.

— Persişti în susţinerea falsului! Asta nu va fi în favoarea ta, având în vedere că e doar prima acuzaţie. Ai recunoscut deja că ai folosit magia elfilor pentru a salva un om; acum trebuie să răspunzi şi pentru uciderea elfilor împotriva cărora ai luptat în pădure.

— A fost autoapărare, a protestat Nihal.

Un murmur dezgustat a fugit prin mulţime.

— Pot să vă explic! a adăugat ea cu voce tare.

Judecătorul a ridicat din nou braţul, apoi a gesticulat cu mâna, iar Nihal şi-a dat seama că are puterea de a vorbi din nou. Apoi a spus despre sfârşit.

X

Zăpada cădea încet şi spăla pădurea, absorbită într-o linişte de vis. Klarath era plecat de o lună, şi totul părea să-şi fi reluat cursul. Nihal era la bazinul de sub baldachin în faţa casei şi spăla nişte mere. Tarik a insistat atât de mult, iar în acea zi l-ar fi satisfăcut: plăcintă cu mere şi nuci sălbatice, desertul său preferat.

— Sunt bine aşa? a întrebat copilul, arătându-i un pumn de nuci tăiate. Nihal s-a aplecat pentru a-i observa lucrarea şi a observat că mai multe fragmente de coji au rămas printre bucăţile de miez. A zâmbit la gândul că Tarik spărgea nucile cu o piatră zdrobindu-le pe toate.

— Mulţumesc, a spus ea, strângându-i nasul cu degetele umede şi făcându-l să strige amuzat.

În acel moment, cu coada ochiului, a prins o mişcare în spatele lui. Părea doar o umbră, dar un semn întunecat i-a îngheţat inima. Alte umbre au apărut încet din albul orbitor al pădurii. Merele au căzut la pământ cu trei bufnituri mici.

— Mamă, ce se întâmplă? a întrebat Tarik.

Nihal l-a luat de mână şi a fugit înăuntru.

— Sennar! Ne-au găsit!, a strigat ea, cu faţa pământie.

— Ce?, a exclamat el, uitându-se mai departe la cartea pe care o citea lângă foc. Dar Nihal fugise deja spre sabie.

Tarik stătea nemişcat în mijlocul camerei, nedumerit.

— Ascultă-mă, fugi direct la Oarf şi zboară cu el, i-a spus Nihal.

— Fără tine? În vocea lui erau deja lacrimi.

— Este doar o măsură de precauţie, a spus Nihal. Oarf te va duce în sat, în siguranţă. Ne vom alătura vouă acolo.

L-a împins afară şi nu a avut nevoie să cheme dragonul, care deja se grăbea, alarmat de umbre. Nihal a citit în ochii lui că era pregătit de luptă.

— Trebuie să-l aduci pe Tarik la Huyés, a spus ea emoţionată.

Oarf a mormăit, dar şi-a coborât gâtul şi a lăsat-o pe Nihal să-i pună copilul pe spate.

Dar atunci, un urlet respingător a umplut aerul. Nihal s-a uitat în sus. Un dragon. Veniseră cu un dragon. A simţit fiecare speranţă murind în piept, dar tot şi-a strâns sabia.

— Du-te! a strigat ea. Nu te opri!

Oarf era pe cale să se ridice în cer când celălalt dragon a aterizat lângă el. Şi-a întins fălcile, cu dinţi ascuţiţi, şi a aruncat cu foc în el. Oarf s-a ridicat şi Tarik a căzut pe spate. Nihal l-a luat din zbor şi dragonul l-a înconjurat cu coada, apoi a început să urle şi să arunce flăcări în jurul lui, protejându-l.

Un prim războinic era pe ea. Elfi, aşa cum bănuia. Nihal a reacţionat cu promptitudinea obişnuită şi l-a doborât pe primul, încercând să ajungă în pădure. Doi paznici stăteau în faţa ei şi au început să se lupte. Învârtea sabia cu furie şi, în acelaşi timp, cu precizie, se mişc aproape imponderabilă, agilă şi concentrată. În mijlocul ciocniturilor de lame, ea a auzit un singur sunet, atât de slab, dar pentru ea asurzitor. Între vuietele lui Oarf, l-a auzit pe Tarik plângând de disperare, un plâns plin de frică. I-a doborât pe cei doi gardieni şi s-a aruncat spre următorii. A continuat să se învârtă neobosită, parând fiecare mişcare cât de mică a adversarilor, apărându-se intens.

I-a tăiat braţul unuia, l-a rănit pe altul la burtă. Lamele inamicului i-au făcut răni mici în carne, dar nici măcar nu a simţit durerea. Departe, ea a simţit magia lui Sennar intra în acţiune. O lovitură a venit între omoplaţii ei, care i-a luat respiraţia ei ; s-a împiedicat înainte, în timp ce o altă rundă a ucis doi soldaţi, dar dintr-o dată o durere orbitoare în picior a forţat-o să se oprească. A ţipat spre cer

şi s-a uitat în jos. O lamă de o palmă ieşea din coapsa ei. A căzut în genunchi, încleştându-şi dinţii, lovind din nou şi din nou pentru a ţine departe duşmanii, care au strigat ordine confuze. Dar erau prea mulţi, iar ea era epuizată. Sângele curgea încet din rană, zăpada s-a înroşit, şi odată cu sângele toată puterea a curs. A trecut de ultimul paznic, iar sabia a scăpat de sub control, urmând elful care s-a răsturnat. Nihal a căzut pe palme, iar îngheţul zăpezii le-a muşcat.

— Eşti arestată, Nihal, pentru atac, răpire, încălcarea ordinului exilului şi acum şi pentru crimă!

Abia a auzit vocea aia. Au reuşit să-l prindă pe Tarik, îl târau în lacrimi în faţa ei.

— Lasă-l să plece! a strigat ea, zvâcnind înainte, dar picioarele i-au cedat şi a căzut în zăpadă. Cineva a blocat-o jos, punându-i genunchiul între omoplaţi. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Oarf luptându-se între frânghii groase care l-au forţat să stea la pământ. Simţea că încheieturile ei erau legate la spate. A încercat să se zvârcolească, dar rana nu i-a dat nici un răgaz, tremura şi nu avea putere.

Au ridicat-o, şeful soldaţilor a venit la ea şi a lovit-o cu un genunchi în burtă. Un pârâu acid i-a umplut gura şi a pătat zăpada. Elful i-a strâns bărbia şi i-a ridicat capul.

— Deci ai nevoia de a face rău, vrăjitoare cu jumătate de sânge. Apoi s-a întors spre ai lui. Haide, mergem acasă. Închideţi prizonierii.

Au împins-o spre o cuşcă de metal cu Tarik, care a continuat să plângă de disperare.

— Nu îţi face griji, totul va fi bine, i-a spus ea, încercând să sune convingător. Tata şi cu mine suntem aici cu tine.

A căzut din nou, incapabilă să stea în picioare. Comandantul gărzilor s-a apropiat de ea şi i-a examinat piciorul.

— Îngrijiţi-o, trebuie să ajungă în viaţă la Nelor.

Un magician i-a bandajat rana, rostind o vrajă de vindecare care a blocat sângele. Nihal a oferit o rezistenţă slabă. Era epuizată, dar nu voia, nu putea renunţa.

Au aruncat-o în cuşcă. Înăuntru zăcea Sennar, inconştient. Nihal a încercat să meargă spre el, dar îi lipsea puterea. Barele erau îmbibate cu unele vrăji care anulau puterile magice, un dispozitiv pe care l-au folosit de multe ori chiar şi în Lumea Pământeană pentru a reduce vrăjitori la neputinţă.

Uşa a scârţâit, cuşca s-a închis şi a fost fixată pe burta acelor dragoni. Ultima imagine pe care Nihal a văzut-o era cu Oarf legat de pământ, încercând inutil să se elibereze. Trebuie să fi aruncat o vrajă pe frânghiile alea nenorocite, care păreau indestructibile. Apoi s-au ridicat în cer şi Nihal a renunţat.

Ultimul gând care i-a trecut prin minte, înainte de a aluneca în inconştiinţă, a lăsat-o cu o amărăciune profundă. Poate că a reuşit odată să salveze Lumea Pământeană, dar a eşuat în cea mai importantă sarcină. Nu i-a putut salva pe cei pe care i-a iubit.

O tăcere uluită a urmat cuvintele lui Nihal, şi în acea tăcere ea s-a amăgit că a reuşit să-i convingă, că le-a mişcat inimile.

Apoi, în sfârşit, judecătorul a vorbit.

— Deci îţi recunoşti vina, a spus el, punctând cuvintele. Deci, recunoşti că ai încălcat interdicţia de exil, că ai forţat un magician să folosească magia elfilor pentru a salva un om, că ai atacat elfi, astfel încât aceştia să nu stea în calea ta, şi că ai ucis pe alţii în luptă.

— Ce altceva aş fi putut face?, a strigat Nihal, agăţându-se de gratii. Ce altceva aţi fi făcut în locul meu?, le-a spus ea oamenilor din tribune.

Judecătorul i-a aruncat o privire nemiloasă, apoi a dat din cap. De la aceeaşi intrare prin care intrase, Nihal a văzut două figuri avansând. Una şchiopăta, slab şi încercat, cealaltă mergea pe

lângă el cu paşi mici, mic şi nesigur. Ei aveau mâinile şi picioarele legate de lanţuri mari. Şi-a simţit inima strângându-se şi furia revărsându-se..

— Sennar! Tarik!, a strigat ea.

Gardienii i-au împins în centrul arenei, apoi l-au separat pe Tarik de tatăl său. Copilul a început să plângă în timp ce îl târau.

— E doar un copil, lasă-l în pace! a urlat Nihal, ţinând în braţe barele care o separau de fiul ei, ca şi cum ar fi vrut să le rupă.

— Taci! a impus judecătorul. E prea târziu pentru scenele astea patetice.

— Nu are nicio vină. De ce îi faci asta? Dar ce fel de oameni sunteţi?, a strigat ea din nou, până la marginea disperării.

Publicul, peste tot în jur, urla neliniştit.

— Cineva să-i închidă gura! a tunat judecătorul.

Un paznic a lovit-o pe Nihal în picioare printre bare, doborând-o cu faţa la pământ. Oamenii din tribune păreau să înceapă un protest, iar în acel murmur a prins umbra speranţei. S-a forţat să rămână calmă, concentrându-se pe durerea din picior pentru a-şi alina mânia şi a putea gândi lucid.

S-a ridicat cu greu, s-a uitat la mulţime cu mândrie. Poate că cuvintele ei nu au fost zadarnice, poate că cineva ar fi avut milă de ea şi de copilul ei.

Între timp, judecătorul discuta cu celelalte autorităţi. Câteva minute au trecut, şi în cele din urmă se pare că au ajuns la un acord.

— După ce am ascultat relatarea ta şi am văzut faptele, am luat o decizie, a anunţat judecătorul cu o voce solemnă. Pentru că ai folosit prodigios magia elfilor pentru a salva o viaţă umană, şi existenţa fratelui nostru Klarath a fost distrusă, începem prin a te pedepsi cu închisoare pe viaţă, şi cu moartea vrăjitorului Sennar pentru încălcarea unui loc sacru şi pentru că ar fi cauzat, cu experimentele sale nesăbuite, o astfel de tragedie.

Nihal şi-a simţit inima oprindu-se. S-a uitat la Sennar, chiar în centrul arenei. Ea putea vedea doar un sfert din faţa lui, dar era suficient pentru a observa paloarea lui şi, în acelaşi timp, demnitatea cu care accepta sentinţa. Ea a înţeles ce-i trecea prin cap, pentru că ştia totul despre el: că măcar ea va supravieţui, că poate va găsi o cale să scape.

Călăul a apărut printr-o uşă mică de sub scenă cu un topor lung încleştat în mâini. În timp ce avansa prin murmurul emoţionat al mulţimii, paznicul l-a forţat pe Sennar să îngenuncheze.

În timp ce îl vedea aşa, umilit în mijlocul arenei, Nihal înţelegea cruzimea acelor oameni. De ce l-au condamnat pe Sennar la moarte şi nu pe ea, care era principalul autor al crimelor împotriva elfilor? Chiar şi acel judecător îngust a reuşit să citească în sufletul său şi să înţeleagă că nu exista o pedeapsă mai rea pentru ea decât să-l vadă pe omul pentru care a riscat totul să moară, şi să continue să trăiască fără el. Executarea lui Sennar era o pedeapsă şi mai crudă decât moartea. Pentru că pentru acei oameni nu era de ajuns viaţa ei: a vrut să-i ia sufletul. Voia s-o vadă încet coruptă de durere şi nebunie.

Nihal a simţit furia antică scurgându-se în corpul său ca un râu umflat. N-ar putea niciodată să-l vadă pe Sennar murind şi să-l lase pe Tarik la mila acelor asasini. Nu, n-ar lăsa să se întâmple asta.

— Vrei o viaţă? Ia-o pe a mea!, a strigat ea, şi a ţinut Talismanul Puterii, arătându-l judecătorului şi mulţimii, care stăteau în suspans.

— Nu! strigătul lui Sennar a sunat ca un răcnet în arenă, dar Nihal l-a ignorat.

— Eu am încălcat interdicţia. L-am forţat pe Klarath să mă ajute. Eu i-am ucis pe elfii ăia. Sennar era inconştient când s-au întâmplat toate acestea, a continuat ea. Eu ar trebui să fiu condamnată la moarte, nu un magician vinovat doar de împingerea limitelor cunoaşterii.

Mulţimea a început să murmure, şi de data aceasta judecătorul nu a reuşit să o reducă la tăcere.

— Viaţa mea este legată de acest medalion, a continuat Nihal. Doar sparge-l, şi voi muri! A măturat adunarea cu ochii, s-a uitat la cei ai judecătorului.

Sennar a continuat să strige, atât de mult încât paznicul a fost forţat să-l pună la pământ şi l-a ţinut la pământ. Nihal a simţit că acum mulţimea era parţial cu ea, că sacrificiul ei i-ar fi putut salva pe Tarik şi Sennar. Dacă ar fi murit, acei oameni s-ar fi răzbunat şi nu ar mai fi fost vărsare de sânge. Tot ce i-a mai rămas a fost acea speranţă, o mare încercare de a-i salva. N-a avut de ales şi a acţionat.

Într-o clipă a luat suliţa unuia dintre paznicii care păzeau cuşca şi a rupt-o cu toată forţa pe care o avea. A rupt-o pe gratii şi a tras-o înăuntru, ţinând-o ca pe o sabie. S-a uitat la Sennar, doar o clipă, şi a încercat să-l facă să înţeleagă motivele gestului său.

— Iartă-mă, a spus ea dintr-o suflare. Trăieşte pentru mine, pentru Tarik.

Lovitura a fost dură şi precisă, aplicată pe piatra centrală a talismanului. Lama s-a înfipt în opal şi l-a spart. Un fulger de lumină, şi Nihal a căzut la pământ. Viaţa ei s-a stins fără un strigăt. S-a întâmplat atât de repede încât nici măcar oamenii adunaţi în amfiteatru nu păreau să înţeleagă, iar Sennar însuşi era pietrificat. În acei ani care au urmat războiului, el a visat la acel moment. Talismanul devenise coşmarul lui şi cel mai bun prieten al lui; de fiecare dată când îl vedea atârnând în jurul gâtului lui Nihal, înţelegea cât de preţios şi fragil era. În nopţile grele l-a văzut cum se rupea şi se pierdea. Şi acum chiar s-a întâmplat.

A ţipat cu toată puterea plămânilor, iar ţipetele păreau să trezească mulţimea anihilată de spectacolul la care asistase. Un paznic a fugit să verifice cadavrul jumătăţii elf căzut pe spate. Tarik a strigat-o pe mama sa, prin lacrimi.

Atunci Sennar a simţit puterea fierbând în pieptul său, aşa cum s-a întâmplat în luminiş când Laio, tânărul scutier al lui Nihal în timpul războiului, murise şi efectuase primul şi singurul său masacru. El a simţit aerul tremurând în jurul lui, percepând că în curând lanţurile care îl legau se rupeau şi totul, inclusiv el însuşi, lua foc, explodând într-un singur foc purificator.

Dar o imagine l-a ţinut pe loc. A văzut-o pe Nihal, aşa cum fusese cu câteva momente înainte, frumoasă, sigură şi puternică. A zâmbit şi niciodată nu a vrut să distrugă darul pe care i l-a dat.

Mai e Tarik, asta e tot ce a mai rămas, şi-a spus, şi gândul a oprit instantaneu fluxul de putere. Un paznic a avut timp să-l lovească în cap, şi totul s-a înnegrit.

INTERLUDIU

Încă o dată, lăuta era tăcută. Muzica a murit pe ultimele note sumbre, care au rămas să plutească în salon, absorbită într-o tăcere reverenţioasă. Câteva suspine s-au ridicat de la spectatori, şi apoi un sughiţ. Menestrelul a surprins imaginea Melnei, ţinându-se de umeri, plângând. Şi-a coborât ochii, a luat cana pe care o pusese pe jos şi a terminat-o cu o singură înghiţitură lungă. Apoi i-a arătat-o tinereu servitoare.

— Mied, acum, dacă nu te superi.

A dat din cap repede şi a dispărut în bucătărie.

Nimeni nu a îndrăznit să spună un cuvâng. Ceea ce tocmai auziseră nu era o poveste cunoscută în Lumea Pământeană. După ce Nihal şi Sennar au trecut de Saar, şi-au pierdut urma. Se ştia că Nihal murise, dar au existat zvonuri diferite şi discordante despre dispariţia sa. Toată lumea, cu toate acestea, şi-a amintit întoarcerea lui Sennar în Lumea Pământeană, atunci când Yeshol a încercat să-l aducă înapoi pe Aster, Tiranul. Sennar era cel care a permis înfrângerea cultului morţii al cărui lider spiritual era Yeshol, Breasla Asasinilor, împreună cu Dubhée, o altă eroină a Lumii Pământene. S-a spus că spiritul lui Nihal a intervenit chiar şi cu această ocazie.

Melna s-a întors cu cana şi i-a dat-o străinului.

— Mulţumesc, i-a şoptit el.

— A fost un cântec frumos, într-adevăr, dar atât de trist... a spus fata, luând curaj cu amândouă mâinile.

— Cele mai multe poveşti bune sunt, a răspuns menestrelul.

Între timp, cineva, timid, a reînceput să vorbească.

— Dar de unde ştii poveştile astea? N-am mai auzit de aşa ceva până acum, a continuat Melna.

Cântăreţul a zâmbit, sau aşa i s-a părut ei, un zâmbet trist.

— Chiar dacă nu pare, sunt destul de bătrân, şi am văzut multe.

— Nu poţi fi atât de bătrân! a râs ea.

— Poate... Dar cu siguranţă suficient pentru a cunoaşte această poveste.

Între timp, oamenii păreau să aştepte. Ei discutau despre această poveste pe care nimeni nu a auzit-o vreodată şi continuau să se uite la menestrel.

— Ei bine, asta e tot?, a spus o voce din spate. Ne laşi aşa, cu povestea asta înlăcrimă?

El a reluat ciupitul şirului de corzi, o melodie veselă, care a încurajat publicul un pic.

— Vrei mai mult?, a întrebat el.

— Mi-ar plăcea să te văd! Ne-ai închis pe toţi cu această tragedie!

Publicul a râs, la fel şi menestrelul.

— Şi ce poveste ai vrea?

— O poveste de dragoste!, a spus cineva.

— Încă unul de război!

— Păcat că nu mai e Nihal.

Menestrelul şi-a suspendat degetele pe corzi.

— Eşti sigur?

Un bâzâit de foc a trecut printre clienţii hanului.

— Toată lumea ştie totul despre acei ani. Totul a fost spus despre acel moment, şi apoi ai cântat despre moartea ei, a explicat un tânăr cu părul roşcat, gros, un soldat, judecând după hainele sale.

— Ai dreptate, anii lui Nihal în Lumea Pământeană sunt bine cunoscuţi, iar acum, datorită mie, a subliniat el ultimele cuvinte cu două note rapide care au făcut pe cineva să zâmbească, ştii, de asemenea, cum a murit. Dar povestea ei nu se termină aici.

Cineva s-a ridicat.

— Au trecut aproape o sută de la evenimentele despre care ai cântat! Nici măcar cenuşa nu a mai rămas!

— Aşa spui?

Muzica a început să se adune din nou în note mai uşoare, o melodie care prefigura o nouă poveste.

Din moment ce sunteţi un public atât de atent şi flămând pentru poveşti noi, vă voi da un alt cântec, ultimul. Sper că vă veţi aminti de mine la sfârşitul serii, şi cântăreţul a arătat cu capul spre micul sac de piele care se odihnea la picioare, pe podea. El a făcut o pereche de acorduri, s-a jucat cu notele, şi era gata.

— Cele mai mari poveşti nu se termină cu moartea. Cele adevărate şi puternice depăşesc secolele, pământurile şi mările şi continuă să atingă inimile oamenilor. Dar sunt poveşti ciudate în care protagoniştii refuză să moară. Ei sunt cei care se ridică din cenuşă, să calce din nou pe un teren care nu ar trebui să le aparţină, şi pe care, de asemenea, nu-l pot abandona. Ceea ce sunt pe cale să vă spun este una dintre aceste poveşti.

A TREIA STROFĂ

ÎNTOARCEREA

Fum, ierburi şi cuvinte obscure,
tomuri vechi, fapte îndepărtate.
Un spirit antic se ridică din nou
chemat la o viaţă nouă
Ca oţelul în forjă.
Noaptea se topeşte într-o nouă zi,
este ora pentru a învinge moartea.

I

Era, înainte de orice altceva, un miros intoxicant de ierburi.

Apoi au fost cuvintele, într-un limbaj dulce şi vibrant; o litanie care părea să-l traverseze din cap până până-n picioare, şi care i-a reînnoit fibrele uns câte una, în timp ce le-a atins.

S-a simţit ca acasă, zguduită de aceste cuvinte şi mirosuri, dar, în acelaşi timp, ceva nu a venit înapoi la ea, ceva care nu era la locul lui.

A deschis încet ochii. Pe cap, un acoperiş de lemn şi frunze. În jur, o ceaţă aromată, din care au apărut figuri confuze la care nu s-a putut concentra. Două siluete, la care le-a putut vedea feţele aplecate peste ea, şi o treime mai înaltă şi legată. Ea era cel care a recitat litania. Imaginile din faţa ei nu au coincis cu ultima pe care memoria a repetat-o, confuză.

— Oh, zeilor, a deschis ochii, a deschis ochii! exulta o voce.

Detaliile erau definite încet. Vorbise un individ scund, chel, cu o barbă lungă care îi cădea pe piept. Celălalt arăta ca un băieţel, i-a văzut părul gros şi dezordonat acoperindu-i capul. Lucrul care a lovit-o cel mai mult era culoarea irisului, galben încercuit cu roşu, cu adevărat ieşit din comun. Tipul înalt avea faţa lungă şi scobită, părul tăiat scurt şi bărbia fără păr. S-a uitat la ea cu o expresie serioasă şi absorbită.

Litania a încetat, iar cei trei s-au aplecat asupra ei.

— Vorbeşte, te rog. Spune-ne că eşti bine, te-ai întors, a spus chelul.

Abia a înţeles ce i-au spus, trebuia să fie atentă la cuvinte. Şi-a mişcat braţele, iar încercarea a costat-o un efort uriaş, ca şi cum ar fi fost nemişcată de secole. S-a ridicat încet, puţin câte puţin.

Individul chel şi-a pus mâinile la gură.

— Ea e. şi s-a uitat extatic la tipul înalt.

De cealaltă parte a mesei de lemn pe care stătea, a prins o suprafaţă reflectorizantă. A văzut o imagine trecătoare, imaginea ei: o tânără femeie cu ochi violet, micuţă, cu părul albastru. Atunci a înţeles, în timp ce ultima piesă a fost reasamblată în mintea ei: sfârşitul, suliţa care a lovit Talismanul, lumea care s-a întunecat dintr-o dată, moartea.

— Unde... unde sunt?, a întrebat ea.

Bărbatul înalt s-a uitat atent la ea. Şi o observa, aşa cum îl putea observa şi Nihal: faţa lui severă, nasul lui coroiat, dar mai presus de toate urechile ascuţite, părul verde închis şi ochii purpurii. Un elf.

L-a lovit cu cotul, a sărit de pe masă, dar picioarele ei nu s-au putut ridica şi s-a trezit în genunchi.

— Nihal, opreşte-te. Nu vrem să-ţi facem rău.

Tânărul a fost cel care a vorbit, iar ea l-a împins violent de perete.

A simţit că voma îi intră în gât. A reprimat-o în timp ce încerca să oprească lumea să se învârtă în jurul ei.

Băieţelul s-a apropiat din nou de ea.

— Trebuie să fii calmă, tocmai ţi-ai revenit, a spus el, ţinând-o în braţe. S-a zvârcolit şi a reuşit să se ridice şi să ajungă la uşă. Cu mâna a căutat instinctiv sabia, dar era neînarmată. Evident.

— Să îţi explicăm, a pledat băiatul, ajungând la ea.

Nihal s-a rezemat de uşă, apoi l-a lovit. Încă se mai simţea bucăţi, dar muşchii începeau să reacţioneze.

A deschis uşa şi a ieşit. Lumina a orbit-o, dar a mers drept înainte, până când ceva i-a lovit stomacul şi a blocat-o. Ea s-a frecat de ochi şi a observat că se sprijinea de o balustradă de lemn, care dadea spre un abis de cel puţin şaptezeci de braţe. S-a întors, şi în spatele ei a văzut coliba de lemn din care ieşise, cocoţată pe un zid de piatră.

Un sat Huyé, i-a sugerat memoria ei.

— Ia-o! a strigat o voce.

Nu era momentul să pună întrebări. A văzut doi gardieni avansând spre ea, înarmaţi cu suliţe şi pumnale. A luat vârful suliţei mai rapid şi l-a tras spre ea. Asta l-a dezechilibrat, iar ea s-a grăbit să-i scoată pumnalul din centură. Şi-a simţit capul învârtindu-se, în timp ce celălalt Huyé avansa. Nu era capabilă să lupte, trebuia să scape.

Amintirile, încă o dată, i-au venit în ajutor. A căutat un lift, l-a găsit nu departe. S-a năpustit cu puţinele forţe pe care le mai avea. S-a agăţat de frânghia care-l susţinea, a deblocat mecanismul şi i-a permis s-o ducă la viteză maximă. A văzut feţele urmăritorilor săi micşorându-se, în partea de sus a balustradei, şi a auzit pe cineva strigând ordine.

Cu puţin timp înainte ca liftul să se prăbuşească la pământ, Nihal a sărit şi s-a agatat de ramura unuia dintre copacii care cresc sub sat. Mâinile ei, prea slabe ca să menţină strânsoarea, au trădat-o şi a căzut jos. S-a împiedicat, rostogolindu-se printre ramuri, până când s-a trezit pe pământ. Mirosul umed al pământului, textura frunzelor de sub degete, îngrămădirea crengilor. Fiecare percepţie părea prea puternică pentru ea, iar lumea plină de mirosuri şi culori prea intensă. Capul i se învârtea, muşchii răspundeau doar uneori, şi o dureau. Dar nu putea pierde timpul, trebuia să scape cât mai repede posibil.

S-a ridicat, s-a împiedicat. A observat că era îmbrăcată doar într-o tunică de lenjerie intimă. În picioarele avea sandale, nu chiar ideale pentru o alergare în pădure, dar cel puţin compensa cu pumnalul.

A mers cât de repede a putut, reflectând asupra absurdităţii a ceea ce i se întâmpla. Era ceva enervant. Trebuie să fi fost moartă şi îngropată, şi în schimb corpul ei se mişca, respir, simţea durere. Cine a readus-o la viaţă şi de ce? Şi cât timp a trecut de la moartea ei?

În plus, ce făceau Huyés şi elfi împreună? Ei s-au urât întotdeauna reciproc, sau cel puţin, la un moment dat în timp au ales să se ignore reciproc. De ce păreau aliaţi?

Întrebări fără răspuns. Dar ea s-a întors: ăsta era singurul lucru sigur.

II

— Nu la asta ne aşteptam de la tine, a spus Athor, şeful satului. Şi ai vrut, de asemenea, să fii plătit înainte de ritual!

S-au adunat în sala Consiliului, în vârful stâncii. Şeful satului, aşezat pe o bancă căptuşită, vrăjitorul Lefthika, cu un nas umflat de un cot al lui Nihal, şi Ren, asistentul său, de asemenea, bătut de loviturile primite de la Nihal.

— Ea nu se poate să fi mers departe, încă nu are control deplin asupra corpului ei, i-a asigurat Lefthika.

— Da, dar între timp nu ştim unde este! a strigat Athor, încleştându-şi pumnul pe masă.

— Este o reacţie absolut imprevizibilă. Trebuia să fie uimită, incapabilă să se mişte, după ce a trecut de la moarte la viaţă. Dar acea jumătate elf are o forţă pe care nu o putem înţelege.

— I-ai dat viaţa înapoi şi ar trebuit s-o opreşti, a spus Athor.

— Da, aşa este. I-am dat viaţa înapoi, ceea ce îmi dă dreptul la plată, a spus Lefthika.

Athor a făcut un gest de nerăbdare. Vremurile s-au schimbat, desigur, dar între elfi şi Huyé încă nu curgea sânge bun. Cu toate acestea, situaţia în care se găseau oamenii săi era disperată, şi în vremuri disperate s-a apelat la oricine ar putea oferi ajutor. Dar cât de mult, cât de mult ar fi preferat să nu recurgă la serviciile acelei fiinţe ambigue şi de nepătruns.

— Vei avea jumătate din plată, a capitulat el.

— Nu asta ne-a fost înţelegerea.

— Vei avea plata când Nihal se va întoarce aici. Şi, desigur, jumătate.

Lefthika s-a tras în faţă pe scaun şi şi-a pus mâinile pe masă. Privirea lui a devenit ascuţită.

— Sunt un magician puternic, şi ştii asta. A tăcut, astfel încât Athor ar putea înţelege toate subtextele din această propoziţie. "Nu-mi place să nu mă respecţi şi nu mă voi lăsa păcălit. Prin urmare, te-aş sfătui să fii prudent cu mine.

Athor se cutremură, dar apoi stătu nemişcat.

—Ştim, de asemenea, cum să ne confruntăm cu un magician, şi suntem în majoritate, aici, în sat.

Cei doi s-au uitat mult timp unul la altul, apoi Lefthika s-a aplecat pe scaun.

— Nu sunt pregătit să aştept mai mult de trei zile. Dacă ea nu se întoarce, mă vei plăti şi eu voi fi liber de orice obligaţie faţă de tine.

Athor şi-a contractat maxilarul.

— Aşa să fie, a spus el. Nihal nu ar fi putut merge departe, în condiţiile în care era; vor putea s-o prindă în curând.

Întâlnirea s-a dizolvat şi Lefthika a ieşit cu mersul lui săltat, Ren urmărindu-l din spate.

Când s-au găsit pe una dintre aleile satului, magicianul a apelat la asistentul său.

— Găseşte-o, a spus el.

— Dar, maestre...

Lefthika s-a întors şi l-a lovit cu o privire iritată.

— Nu-mi place să aştept banii cu care îmi sunt datori, e clar? E treaba ta s-o găseşti.

Ren nu a îndrăznit să-l contrazică şi a dat din cap cu convingere.

— Aşa te plac. Şi încearcă să foloseşti libertatea pe care sunt onligat să ţi-o acord până când îţi vei îndeplini datoria.

Lefthika a atins gulerul de cupru din jurul gâtului băiatului cu un deget. Un cuvânt i-a fost de ajuns: gulerul s-a încălzit, la fel şi benzile metalice pe care le avea la încheieturi şi glezne. Apoi s-a oprit, şi Ren a scos un oftat de uşurare.

— Poţi să pleci.

Nu l-a făcut să repete. A coborât repede scările şi a ieşit în pădure, gata să-şi îndeplinească misiunea.

Nihal avansa încet prin pădure. Primele ore erau cele mai grele; corpul ei nu a răspuns, ea l-a simţit confuz şi inflamat. Dar cu cât se mişca mai mult, cu atât membrele găseau mai mult măsura acelei lumi. Rana de la picior lipsea, cineva trebuie s-o fi tratat înainte să se trezească. Tot nu-i venea să creadă. Ea era din nou stăpână pe ea însăşi, putea simţi mirosurile din pădure, aerul proaspăt de pe faţa ei, foşnetul de iarbă sub picioarele ei. Şi nu ştia dacă era fericită sau îngrozită.

Curând a început să se mişte mai repede. După o primă secţiune în care s-a orientat după soare, a început să recunoască acele locuri: de câte ori a trecut peste ele în zbor cu Sennar când l-a însoţit în explorările sale! La acel gând, a simţit cum inima i se încleştează. Dar a continuat să meargă, pentru o lungă perioadă de timp, cu tenacitate, nu ar fi ştiut să spună pentru cât timp.

Dintr-o dată s-a trezit pe un drum care îi era cunoscut. Totuşi, a observat că existau diferenţe subtile între acel loc şi amintirile sale. Unii copaci au dispărut, sau au mai rămas trunchiuri pe jumătate putrede; altele, o dată arbuşti fragezi, erau acum plante luxuriante. A recunoscut pietre şi munţi, dar vegetaţia era diferită.

Seara, de îndată ce şi-a făcut un pat călare pe o ramură, toate întrebările au atacat-o: cât timp a trecut de la moartea ei? Zile, luni? Şi Sennar şi Tarik? Unde erau? Erau în siguranţă? Sacrificiul ei, în cele din urmă, a servit la ceva?

Ştia că doar mergând înainte va găsi răspunsurile, şi că la sfârşitul acelei călătorii va şti.

A ajuns la destinaţie spre apusul celei de-a doua zile. Zidul alb care înconjura casa privea prin vegetaţie şi i-a amintit de dăruirea şi bucuria cu care ea şi Sennar au îngrămădit pietrele una peste alta. Totul părea atât de luminos la momentul respectiv, şi veşnic. În apropiere, a recunoscut poiana în care se ghemuia Oarf. Fulgere din viaţa trecută îi treceau prin faţa ochilor, în timp ce o speranţă slabă s-a născut în adâncul inimii ei. Nu ştia de ce au adus-o înapoi la viaţă, dar ştia ce va face cu existenţa care i-a fost returnată: va începe de unde a rămas.

A fugit, anticipând momentele de fericire care încă o aşteptau, dar o umbră i-a stins zâmbetul. I-ar găsi pe Sennar şi Tarik în spatele uşii? Sau Tarik a crescut, iar Sennar s-a îndrăgostit de o altă femeie? Cei câţiva paşi care au separat-o acum de adevăr i s-au părut fără sfârşit. S-a rugat în tăcere ca totul să fie aşa cum fusese, ca Tarik să o primească în prag aruncându-şi braţele în jurul gâtului şi pe Sennar sărutând-o până la punctul de a-i lua respiraţia.

Dar pe măsură ce se apropia de casă, speranţa s-a stins treptat.

Acoperişul era distrus, iar pe pământ erau fragmente de gresie peste tot. Iedera şi alte buruieni acopereau pereţii, şi unele pietre au cedat. Obloanele de lemn erau putrede şi atârnate de ferestre, inele negre goale, cu draperiile rupte. Erau semne de scânduri noi, ca şi cum cineva ar fi făcut reparaţii, dar timpul le-a luat şi pe ele.

Pentru momente lungi, nu s-a putut mişca. Ruinele care i-au venit în ochi vorbeau despre un loc abandonat de ani de zile, probabil zeci de ani. Dacă cineva ar fi trăit acolo, după moartea ei, el era plecat, poate că chiar nici nu mai era viu. Ceea ce păreau a fi amintirilor ei calde şi apropiate erau ruinele unui trecut îndepărtat.

În cele din urmă a reuşit să meargă mai departe. Ca atât de mulţi ani înainte în Seferdi, capitala antică a Ţării Zilelor şi oraşul de origine al jumătate elfilor, atunci când ea a persistat în dorinţa de a vedea ce a mai rămas din neamul ei dispărut, chiar şi acum ea era perfect conştientă că nu avea nici un sens să viziteze acel cadavru al casei. Nu a mai rămas nimic înăuntru care s-o facă s-o iubească. Dar trebuia să ştie.

A intrat încet, iar spectacolul care a întâmpinat-o înăuntru nu era mai puţin sumbru. Scândurile de lemn ale podelei erau putrezite, şi peste ele crescuse un covor de muşchi şi ferigi. Masa era aproape intactă, şi ici şi colo erau împrăştiate o cană, o farfurie, un castron. Dar nu erau cele de care şi-a amintit. Prin urmare, cineva a locuit în casă după ea. A atins farfuria cioplită, a mângâiat vasul prăfuit. Voia să-şi odihnească degetele pe acele lucruri care l-au atins pe Sennar.

Şi-a făcut curaj şi a intrat în celelalte camere ale casei. Dormitorul, cu salteaua ruptă şi umflată de apă. Laboratorul, cu flacoane pline de ploaie sau redus la cioburi. Cărţile, pergamentele, notiţele: totul era de nerecunoscut, desfigurat de ani. Pe un raft a văzut un pergament care părea să fi rezistat mai bine decât celelalte la acţiunea timpului. L-a luat cu grijă, ţinând-o între două degete, ca şi cum ar fi o relicvă preţioasă. Într-un colţ era încă lizibil scrisul lui Sennar. Nu era decât un singur cuvânt scris la nesfârşit, precis, în scrisul elegant pe care-l ştia bine.

Nihal.

Nihal.

Nihal.

Un nod i-a încleştat gâtul în timp ce-şi citea şi recitea numele, imaginându-şi mâna lui Sennar urmărind acele scrisori. I-a simţit singurătatea, suferinţa crescând zi de zi în timp ce plângea şi se consuma în memoria ei.

S-a dus în camera lui Tarik. Erau obiecte pe care nu şi le putea aminti, rămăşiţe ale cărţilor care nu existau când era în viaţă. A găsit o ladă la picioarele patului. A deschis-o. Era pe jumătate mâncată

de mucegai şi umiditate, dar a recunoscut multe dintre jocurile care au aparţinut fiului său. Şi-a băgat braţele în grămada aia colorată, şi în partea de jos a lăzii a văzut o sclipire. Era pietricica pe care ea i-a lăsat-o gaj lui Tarik când a plecat să-l salveze pe Sennar şi l-a lăsat în satul Huyé. A încleştat-o strâns în palmă, în timp ce ochii i s-au umplut de lacrimi. Şi-a odihnit mâinile pe piept, simţind că nu mai poate rezista. Pierduse totul, pentru totdeauna. Cu toate acestea, în acea casă, soţul şi fiul ei au continuat să trăiască fără ea, cine ştie de câţi ani. Ea a pierdut totul, da, dar pentru un singur lucru era fericită. Sacrificiul ei nu a fost în zadar. Au supraviețuit.

III

Nihal s-a trezit cu un fior. S-a uitat în jur şi şi-a dat seama că era încă în laborator, întinsă pe podea. Era târziu în noapte, probabil că a adormit în timp ce plângea. Ceva i-a alertat simţurile de războinic. Pădurea, noaptea, era o simfonie de zgomote: foşnet, sunete de animale, trosnituri. Dar ea le ştia una câte una, şi cel pe care-l percepuse era un zgomot diferit. Şi-a pus mâna de pumnal, şi a ieşit pe vârfuri. Reuşea încă să fie extraordinar de tăcută, şi s-a întrebat dacă era datorită lui Shevraar care a ajutat-o din nou, zeul a cărui prezenţă în viaţa ei nu a vrut s-o accepte niciodată.

S-a dus în jurul casei. Zgomotul venea din spate. S-a dus acolo, mergând cu circumspecţie, cu nervii încordaţi.

Ferigile s-au mişcat, era pregătită să lovească. Dar nici un războinic nu a ieşit din desiş. O faţă tânără, speriată, cu un ciuf zburlit, se uita dintr-un tufiş.

Nihal a tresărit înainte ca băiatul să poată respira. L-a împins de un trunchi, cu un braţ apăsat sub bărbie, iar pumnalul i-a zgâriat faţa şi l-a imobilizat.

— Lasă-mă să explic cel puţin, a spus el, gâfâind.

Observându-l îndeaproape, Nihal l-a recunoscut: era unul dintre cei trei indivizi care au asistat la trezirea sa.

— Cine eşti? Ce vrei de la mine?, a şuierat ea.

— Numele meu este... Ren... murmura băiatul cu o voce sufocată. Dacă-ţi iei braţul de pe gâtul meu, îţi pot explica.

Nihal l-a împins şi mai tare în trunchi.

— Ce mi-aţi făcut? Câţi ani au trecut?

Băiatul s-a uitat în jos.

— Aproape... o sută, a murmurat el.

Nihal s-a făcut palidă şi a explodat într-un râs nervos.

— Eşti nebun, puştiule! Acest lucru nu este posibil, a spus ea.

— Ştiu că e greu de acceptat, dar exact aşa este. Dacă vii cu mine, îţi arăt.

Nihal ar fi putut să-l măcelărească pe loc, dar nevoia de a face lumină în trecutul său a făcut-o să-l urmeze.

A condus-o în pădure şi, după o scurtă plimbare, s-a oprit. În lumina lunii, stăte imaginea unei pietre funerare uzate. În faţă, o grămadă de pământ şi o gaură adâncă, de mărimea unui corp. Nihal a simţit cu un fior că era mormântul ei. Acolo trebuia să fie, nu printre rămăşiţele vieţii sale trecute.

— Aici ţi-a îngropat Sennar trupul şi a venit să te jelească, a explicat Ren.

Nihal se simţi pietdută. O sută de ani sub pământ, devorată de viermi. Din corpul său, până acum, ar fi trebuit să fie doar câteva oase, şi în schimb era intact, ca şi cum o zi nu ar fi trecut. O sută de ani şi un adevăr devastator: Sennar şi Tarik au dispărut.

— Cine b-a dat dreptul să-mi faceţi asta? a strigat ea. Dacă ai venit să mă duci înapoi în acel sat, poţi să uiţi. Acum va trebui să-mi explici totul. Cine sunteţi, de ce sunt aici şi cum mă întorc.

Ren nu a răspuns şi a permis să fie târât prin pădure, spre casă, cu pumnalul încă apăsat pe gâtul lui.

Când erau înăuntru, Nihal l-a forţat să stea în faţa şemineului şi s-a aşezat în faţa lui.

— Dă-mi chestia aia, a spus ez. Ren i-a dat pergamentul pe care îl avea cu el, şi l-a deschis. A scos o sabie lungă şi neagră, sabia ei. Trebuie să fi văzut atât de multe în această sută de ani, şi s-a adaptat la alte mâini, pentru că lama era zgâriată şi ar fi fost nevoie de destul de multă muncă pentru a o

aduce înapoi la splendoarea ei anterioară. De asemenea, nu s-a putut abţine, dar se simţea liniştită de îndată ce a strâns mâna pe mâner. S-a uitat la armă în lumina slabă care sr filtra prin ferestre, apoi a îndreptat-o spre gâtul lui Ren, care şi-a ridicat bărbia speriat.

— Am vrut să... o aduc înapoi, a spus el, ridicând din umeri. Şi mai am un lucru pe care ţi-ar plăcea să-l ai înapoi. Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos o bijuterie strălucitoare, pe care Nihal a recunoscut-o instantaneu.

— Talismanul Puterii... murmură atingând piatra centrală spartă. Ea şi-a pus-o în jurul gâtului, şi imediat a simţit un sentiment de bunăstare.

— A fost foarte util în vraja care te-a adus înapoi în această lume, a explicat Ren.

— De unde ştii toate aceste lucruri despre mine?, a întrebat Nihal.

— Vin din Domeniile De Sud, sub Ţara Focului. Dar am citit despre tine - s-a grăbit să sublinieze - în *Cronicile Lumii Pământene*.

Nihal a luat un scaun şi s-a aşezat, continuând să-l ţină sub observaţie.

— Cine este elful care era cu tine?

— E magician, îl cheamă Lefthika. Călătoreşte prin Ţinuturile Necunoscute vânzându-şi magia, a fost alungat din Ţinuturile Elven din cauza naturii... neobişnuit a puterile sale. Ai încercat-o pe pielea ta: poate învia morţii.

— Şi tu cine eşti?"

Ochii lui Ren erau voalaţi de tristeţe.

— Sunt ucenicul lui. L-am ajutat cu ritualul care te-a readus la viaţă, şi eu am abilităţi, ştii... Dar vezi astea? şi a arătat spre benzile de cupru pe care le purta în jurul gâtului, încheieturilor şi gleznelor. Acestea sunt semnele sclaviei mele. Şi mă împiedică să mă îndepărtez de stăpân mai mult decât o anumită distanţă pe care o stabileşte. Trebuie să le fi închis cu o vrajă ca să mă lase să ajung aici.

Nihal s-a gândit la cuvintele lui.

— Ai spus că ştii despre mine pentru că ai citit cartea lui Sennar: Ştii şi ce s-a întâmplat cu el şi cu fiul meu?

— Nu-ţi aminteşti nimic?, a întrebat Ren, ezitant.

— Ultima amintire pe care o am despre ei este în arenă, înainte de a sparge Talismanul Puterii, a spus Nihal.

Ren a oftat, încercând să găsească curajul să spună povestea asta.

— După sacrificiul tău, elfii lui Nelor s-au declarat mulţumiţi şi au renunţat atât la Sennar cât şi la Tarik.

— Am înţeles deja acest lucru pe cont propriu. Au locuit aici, a spus ea, controlându-şi tremurul din voce.

— Dar Sennar nu şi-a revenit niciodată din doliul pentru dispariţia ta, iar relaţia sa cu Tarik de-a lungul anilor s-a deteriorat. Când avea 15 ani, fiul tău a părăsit această casă şi a intrat în Lumea Pământeană. Acolo s-a stabilit în turnul din Salazar, s-a căsătorit şi a avut un fiu pe nume San.

Nihal a simţit o mare uşurare umplându-i inima. Cel puţin a avut o viaţă normală.

— De ce să-mi amintesc toate aceste lucruri, dacă s-au întâmplat după moartea mea?

— Pentru că tu şi Sennar v-aţi întâlnit după acea zi. Sau, cel puţin, aşa spun legendele. Se pare că te-a chemat înapoi din viaţa de apoi, şi că ştiai deja totul despre viaţa lui.

Nihal şi-a coborât uşor sabia.

— Nu-mi amintesc de asta... nici de cei 100 de ani în care am fost moartă. Mi se pare că au trecut câteva zile de când am spart Talismanul în faţa lui Sennar şi Tarik.

Ren s-a uitat în altă parte. N-a avut curajul să meargă mai departe cu povestea aia şi să-i explice cum s-a terminat. Şi nu i-a spus, pentru că nu era nici un motiv, pentru că ar fi fost o cruzime inutilă.

— Probabil că nu-ţi aminteşti nimic despre acele evenimente pentru că întoarcerea ta la viaţă este ca o a doua naştere: tot ce s-a întâmplat din timpul morţii tale a dispărut.

Nihal şi-a luat capul în mâini, simţind o uşoară ameţeală.

— De ce sunt aici?, a întrebat ea.

— Maestrul şi cu mine te-am readus la viaţă la cererea lui Athor, şeful satului Maju, locul unde te-ai trezit. În ultima sută de ani au apărut mai multe sate Huyé, iar Maju este cel mai mare şi cel mai important. Dar în prezent au probleme serioase cu elfii.

— Şi îi cer ajutorul unuia dintre ei?

— Lefthika este un renegat, pentru semenii săi. Studiile pe care le-a făcut, magia pe care o practică... sunt considerate blasfemiatoare. Şi apoi, de pe vremea ta, lucrurile s-au schimbat: a fost un război între elfi şi oamenii din Lumea Pământeană, conduşi de un elf pe nume Kryss. Elfii au fost învinşi, şi de atunci au învăţat să trăiască cu alte rase... sau cel puţin încearcă. Dar există un grup de elfi care trăiesc pe margine, exilaţi care pun satele Huyé la pământ. Sunt în mare parte soldaţi bătrâni care au luptat alături de Kryss şi tineri vagabonzi care nu se pot integra în comunitate. Oameni exaltaţi care predică superioritatea rasei lor şi visează la războiul pentru supremaţia elfilor. Periodic, de obicei, odată cu recolta, ei sosesc, jefuiesc şi ucid, fără a cruţaa femeile şi copiii. Huyés, după cum ştii, nu sunt războinici, şi, prin urmare, nu se pot apăra. Aşa că s-au întors spre stăpânul meu pentru a-i ajuta să lupte cu ei.

Nihal s-a uitat la el cu neîncredere.

— De ce m-au chemat? Nu puteau să cheme un războinic viu?

— Au încercat. Unii tineri au încercat să traverseze Saar şi să ajungă la oamenii Lumii Pământene, dar nu s-au mai întors. După cum ştii, este un râu populat de prezenţe întunecate, şi puţini au reuşit să-l traverseze. Ideea este că această cale nu a dus la nici un rezultat. Erai prietenă cu poporul Huyé. Eşti cel mai puternic şi curajos războinic pe care l-a cunoscut lumea, şi întotdeauna ai luptat pentru cauzele în care ai crezut. De aceea Lefthika te-a readus la viaţă. Huyés nu i-au cerut să te reînvie: s-au întors spre stăpânul meu pentru că erau disperaţi, iar el le promisese un războinic infailibil.

La aceste cuvinte, Nihal şi-a simţit încrederea zdruncinată, dar a încercat să se ţină ferm.

— Cine v-a dat dreptul să-mi dai viaţa? Nu mai aparţin acestei lumi, sunteţi nebuni! Nu e timpul meu, şi să fiu a naibii dacă ajut un elf!

— Ai ajuta Huyé nevinovaţi, şi pentru a evita mai multă vărsare de sânge, a răspuns Ren ferm. Tu eşti singura lor speranţă. Ştii cum un focar de revoltă se poate transforma într-un război deschis. Elfii au început cu Huyé, dar deja o dată s-au dovedit a fi un popor agresiv şi otrăvit de ură pentru alte rase. Trebuie opriţi.

— Trebuie să mă ajuţi să mă întorc de unde am venit şi să mă duci înapoi la oamenii pe care îi iubesc, a răspuns Nihal.

Ren s-a făcut mic sub privirea ei de foc.

— Eu... Nu cred că pot.

Nihal şi-a îndreptat sabia spre piept.

— Atunci o voi face singură, a ameninţat ea, şi s-a pregătit să aplice lovitura.

— Nu, opreşte-te! a strigat Ren, ţinându-i sabia. Nu o face! Nu te vei putea întoarce la cei dragi dacă te sinucizi. Ai ajunge în uitare unde sufletul tău ar fi pierdut pentru totdeauna. Vei putea să te întorci în locul unde ţi-e locul doar prin magie, retrăgându-te cu un ritual de anulare a drumului pe care l-ai parcurs pentru a ajunge aici.

— Atunci, asta îţi cer, a spus Nihal, coborându-şi sabia.

— Nu pot face asta. Puterea mea e să reconstruiesc cadavrele, dar nu să-ţi iau viaţa. Abilitatea mea este o abilitate pe care mulţi vrăjitori din domeniile de sud posedă, deşi eu sunt deosebit de calificat. De aceea stăpânul meu m-a ales pe mine şi m-a luat cu el. Pot să refac membrele pierdute, să-mi folosesc abilităţile pentru a vindeca oamenii... şi mulţumită unei vrăji ţi-am reconstruit trupul, combinând pământul mormântului tău cu rămăşiţele corpului tău. Dar numai stăpânul meu este capabil să scoată spiritele din viaţa de apoi şi să le aducă înapoi.

— Deci îmi spui că pentru a-mi recăpăta libertatea, trebuie să mă întorc la elf... şi să fac ce-mi va spune, cred. Nihal se mişca de nerăbdare şi începu să măsoare camera cu paşi lungi. Mi-aţi întins capcana perfectă, a spus ea. Uite la ce este redusă casa mea: ultima dată când am pus piciorul acolo era soţul şi fiul meu. Şi tot ce a mai rămas e cenuşa! Mi-am trăit timpul, poate prea puţin timp, dar am plecat în condiţiile mele, şi pentru a salva oamenii pe care i-am iubit. Nu e loc pentru mine în lumea asta.

Ren a mormăit. Întotdeauna i s-a părut nefiresc ce a făcut stăpânul său, iar imaginea acelei femei pe care a învăţat să o admire citind despre faptele sale, despre acel războinic formidabil pierdut în ruinele vieţii sale, i-a dat dimensiunea modului nedreapt în care era soarta ei.

— Nu va trebui să stai aici pentru totdeauna. Eşti singura speranţă pentru Huyé, trebuie doar să-i ajuţi să se apere de elfii care îi atacă. Atunci vei fi liberă.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată ce să fac, niciodată, a replicat ea cu privirea unei bestii în cuşcă.

— Ştiu, dar... Îţi promit, jur că te vei întoarce. Lefthika îţi va întoarce sufletul în locul unde îi este locul.

Nihal îl privea cu dispreţ.

— Ştii ce fac cu cuvântul unui mic sclav trimis aici de „stăpânul” său?

Ren şi-a întărit privirea.

— Cătuşele pe care le port nu mi-au cumpărat sufletul, nici cuvântul: dacă îţi jur un lucru, este adevărat.

Nihal a ezitat. Nu avea altă alternativă decât să aibă încredere în acel copil. S-a gândit la alternativă: într-o zi salvezi lumea şi oamenii pe care îi iubeşti, iar a doua zi trebuie să te închini voinţei celui mai mare duşman al tău. Dar Huyé, ei, nu au trădat-o niciodată. Încă îşi mai aminteşte de Lurh, cum a ajutat-o cu Sennar. Le era datoare, la urma urmei.

A coborât arma.

— Bine, te voi urma. Ne vom întoarce la Lefthika şi vom face ce-mi cereţi. Dar la sfârşitul acestei poveşti mă veţi elibera, este clar?

Ren a zâmbit uşurat.

— Ai cuvântul meu.

— Dar mai e un lucru de care trebuie să mă ocup mai întâi, a adăugat Nihal.

Poiana în care se odihnea odată Oarf era mângâiată de un vânt blând, care vălurea iarba ca suprafaţa unei mări verzi paşnice.

Nihal a ajuns în centrul poienii şi a pus Talismanul în jurul sabiei sale. Spera ca spărtura de pe piatra centrală să nu-i afecteze puterile şi să-i permită să practice vraja. S-a concentrat, mâinile s-au strâns simultan în jurul mânerului şi al medalionului. Pietrele au început să se lumineze, la început cu o lumină slabă şi intermitentă, apoi mai multă şi mai vie. Pe mânerul sabiei, Lacrima, răşina Părintelui Pădurii, a sunat, emiţând o vibraţie surdă. Lumina din Talisman i s-a transmis, apoi prin lamă, până când a explodat între degete, proiectând spre cer o suliţă luminoasă, vizibilă de la multe leghe.

Ştiu că eşti acolo pe undeva, şi ştiu că eşti bătrân şi obosit. Dar m-am întors şi am nevoie de tine pentru ultima oară. Vino unde ştii, de unde a început totul. Te aştept.

Acesta a fost gândul lui Nihal, şi a sperat că Oarf nu era prea departe să-l audă. Apoi lumina s-a stins şi calmul s-a întors la luminiş. Nihal şi-a ridicat sabia şi a ajuns la Ren.

— Şi acum? a întrebat el, care privise cu ochii larg deschişi.

— Acum să aşteptăm.

A început să se ridice când, înainte să prindă sunetul aripilor, Nihal a perceput ritmul în aer. O trepidare lentă, cu care inima ei s-a sincronizat instantaneu. Într-o clipă, a înţeles cât de mult i-a lipsit, cât de mult a păzit dragonul ei o parte din ea.

S-a pregătit să-i ureze bun venit, cu sabia în mână. Au trecut o sută de ani: s-a schimbat? Ce aventuri a trăit? Ea nu ştia. Viaţa lui Oarf fără ea era o gaură neagră pe care o va aprinde în curând.

A aşteptat, savurând zgomotul pe care-l cunoştea, despre putere şi bătălii vechi, despre o legătură pe care moartea nu a reuşit să o rupă. I-a auzit vuietul, care a scuturat-o din cap până în picioare, întorcând-o la ea. Era la fel de puternic ca atunci, la fel de puternic şi maiestuos ca întotdeauna.

Şi apoi a văzut-o, aripile s-au întins în vânt. A aterizat pe picioarele din spate chiar în faţa ei şi a stat pentru un moment, astfel, nemişcat, gâtul în sus şi corpul expus. Privindu-l de departe, i s-a părut că nimic nu s-a schimbat, dar când s-a putut uita cu atenţie la el, şi-a dat seama că timpul nu a fost îngăduitor cu el.

Verdele strălucitor al solzilor se decolorase, acoperit cu o patină albă, opacă, iar galbenul abdomenului se răspândise pentru a-l păta pe şolduri şi pe o porţiune a spatelui. Muşchii erau încă puternici şi tonifiaţi, dar pielea ers întinsă ca pergamentul fragil, marcată de un grilaj de riduri. Aripile erau la fel de imense şi frumoase ca înainte; Marginile, cu toate acestea, erau rupte şi i-a amintit Nihal de cearşafurile vechi ale casei, mâncate de ani, de apă şi vânt. Întinse între gheare, tremurând cu fiecare refală de vânt şi pâlpâirea uşoară a acestor oase antice.

Oarf s-a aşezat pe labele din faţă şi s-a apropiat cu botul de Nihal. Solzii îi erau plini de cicatrici mici, semne ale unei vieţi lungi şi combative. Ochii lui încă străluceau roşu aprins, dar pupila era voalată în gri.

Stăteau nemişcaţi unul în faţa celuilalt, iar lui Nihal îi era aproape ruşine de trupul său tânăr şi vioi, care nu trăda bătrâneţea şi oboseala spiritului său. Ar fi preferat un fizic potrivit pentru anii pe care i-a simţit, potrivindu-se cu cel al dragonului său. Dar inima ei bătea în piept în faţa singurului prieten pe care-l cruţase moartea.

— Oarf... şopti, şi ochii i s-au umplut cu lacrimi.

Şi-a întins mâna, dar dragonul s-a retras cu o mormăială ameninţătoare. Două fire de fum i-au ieşit din nări.

— Sunt eu, a spus Nihal.

Oarf s-a lăsat pe picioarele din spate şi a răcnit spre cer furios, lansând un incendiu.

Ren, în spatele ei, a strigat de frică.

— Oarf, ce e în neregulă cu tine?, a spus Nihal, întinzând palma spre el.

Dragonul s-a uitat la ea cu suspiciune şi a măturat-o cu o labă. Nihal s-a trezit rostogolindu-se pe iarbă, cu spatele marcat de trei zgârieturi sângerânde. Cu un efort a reuşit să se aşeze în genunchi, cu sabia încleştată în mână.

— Sunt eu, la naiba! a strigat ea, dar dragonul a aruncat un alt jet de flăcări de care a reuşit să se ferească la un fir de păr.

— Eşti sigură că e el?, a întrebat Ren în spatele ei, cu vocea tremurând de teroare.

— Adăposteşte-te în spatele casei, a spus ea.

— De ce reacţionează aşa?

— Poate miroase moartea pe mine, sau poate e doar supărat pentru tot ce s-a întâmplat. Dar e o problemă pe care trebuie s-o rezolvăm între noi. Aşa că urmează-mi sfatul şi îndepărtează-te.

Ren s-a supus, dar a rămas la marginea luminişului, urmărind scena.

Oarf şi-a mormăit ghearele şi şi-a rupt colţii în aer. Nihal doar s-a ferit: furia unui dragon nu era ceva ce un om putea contracara.

— Căposule, nu-mi recunoşti sabia? a spus ea, şi a îndreptat-o spre el. Dragonul a apucat-o în colţi, agitând-o violent. Nihal nu i-a dat drumul din prindere, a reuşit să se supună mişcării pe care fălcile lui Oarf au imprimat-o şi şi-a pus picioarele peste maxilarul său. S-a întărit, a elibetat sabia din prindere şi cu un salt a fost din nou pe pământ.

Privirile lor s-au întâlnit o clipă, iar Nihal a înţeles perfect la ce se gândea Oarf.

— M-am întors, a spus ea printre dinţi.

— Da, te-am părăsit, şi cu tine i-am abandonat şi pe Sennar şi Tarik. Dar acum m-am întors, înţelegi?

— Oarf s-a năpustit din nou asupra ei, iar Nihal a fulgerat Lacrima pe sabia ei. Toate inutile. Oarf era prada furiei incontrolabile şi şi-a lovit aripile violent, încercând să o lovească.

— Opreşte-te şi ascultă-mă! a continuat să ţipe, încordându-se să copleşească sunetul răgetelor.

— Încă mai am nevoie de tine! Nu vrei să lupţi? Nu vrei să lupţi alături de mine pentru ultima dată? Dragonul a lovit-o în piept cu o gheară, făcând-o să plângă de durere.

Apoi a stat în faţa ei, s-a uitat la ea cu ură. Nihal ştia exact ce avea de gând să facă. S-a concentrat, a încercat să profite la maxim de lacrimă. Oarf a deschis gura şi a lansat o flacără. Era pregătită. Flăcările s-au spulberat peste un zid invizibil, o barieră protectoare care-a învăluit-o şi a tremurat sub forţa acelei respiraţii.

— E ca în acea zi, îţi aminteşti? a strigat ea. În acea zi în arenă, când nu ai vrut să mă cunoşti şi te-ai gândit la cavalerul tău mort. Chiar şi atunci m-ai aruncat împotriva flăcărilor tale, şi chiar şi atunci nu mi-a fost frică nicio clipă, pentru că noi doi suntem unul, am fost mereu! Focul a continuat să o înconjoare, dar Nihal a ştiut că Oarf a simţit-o şi a înţeles-o. Nu mai am pe nimeni pe lume, toţi sunt morţi, şi tu ştii asta! Suntem doar noi doi. La naiba, sunt eu, Oarf, eu! La fel ca tine mereu!

Flăcările s-au stins brusc, cu un moment înainte ca bariera magică să se dizolve. Nihal a căzut în genunchi, cu respiraţia gâfâită.

— M-am întors şi am nevoie de tine, a murmurat ea. Capul ei se învârtea, a văzut iarba venind să o întâlnească, i-a simţit înţepătura în faţă. A trecut un moment, iar atingerea aspră a botului lui Oarf i-a făcut stomacul să se rostogolească. Şi-a lăsat capul lângă burta lui, respiraţia lui a încălzit-o. Dragonul a mângâiat-o cu botul, încet şi în acelaşi timp cu forţă. Şi-a pus mâinile pe botul lui, în jurul nărilor încă calde, şi şi-a odihnit fruntea. Nu mai era singură. Oarf era încă acolo, şi întotdeauna va fi.

IV

Lefthika a împăturit ultima haină în geantă şi a căutat în cameră pentru a se asigura că nu a uitat nimic. Bagajele erau gata, acolo, pe patul de lemn care îl găzduise în acele nopţi. Cele trei zile au expirat, şi nu exista nici un semn de Nihal. Acest lucru a închis problema, şi, prin urmare, era timpul să meargă şi să colecteze de la Athor ceea ce i se datora.

Una peste alta, rândul pe care l-au avut evenimentele a fost cel mai bun. Câştigase destul de multe, iar acum tot ce trebuia să facă era să-şi recupereze sclavul şi războinicul. Era suficient să trimită un mesaj magic simplu la băiat şi apoi ar fi liber să plece, departe de aceşti Huyé mizerabili. Era o mişcare bună să-l iau pe Ren cu el. Abilităţile sale au venit la îndemână, şi avea deja alte moduri de a-l exploata în viitor.

În timp ce îşi punea geanta pe umăr, a auzit primele ţipete. Au venit de pe câmp şi în curând s-au răspândit în sat. Lefthika s-a dus la fereastră şi i-a văzut pe Huyé alergând în toate direcţiile, ca insectele în căutarea unei ascunzători. Erau cei care s-au aruncat pe pasarele încercând să scape, cei care s-au închis în colibe, cei care au luat coase, bastoane, lopeţi şi alte arme improvizate. Puţinii gardieni care păzeau satul se pregăteau pentru o rezistenţă disperată, dar inutilă. În câteva momente, era panică.

Uşa s-a deschis brusc.

— Avem nevoie de tine! a strigat Athor, dar era uimit imediat ce l-a văzut pe Lefthika cu geanta pe umăr. Unde te duci?

Magicianul şi-a menţinut comportamentul sever obişnuit. El nu fusese niciodată la luptă: în timpul războiului lui Kryss împotriva Lumii Pământene el era doar un băieţel, aşa că a rămas acasă în timp ce armatele elven mărşăluit spre înfrângere. Dar acum, simţind respiraţia morţii pe gât l-a aruncat într-o stare de nelinişte din care a vrut să se elibereze cât mai curând posibil. A avut întotdeauna o mare încredere în capacitatea sa de a face faţă în toate circumstanţele. Până atunci, a avut dreptate.

— Veneam să-mi iau despăgubirile. Cele trei zile au trecut, a spus el nepăsător.

— Nu înţelegeţi, ne atacă! Elfii sunt aici şi războinicul tău nu este aici!, a strigat Athor.

— Nu este problema mea, v-am spus deja, a răspuns el, glacial. Afară, haosul a izbucnit. Strigăte, gemete, zdrăngănit de oţel. Încerca să nu fie distras.

— Ajută-ne, a pledat Athor, agăţându-se de tunica elfului. Trebuie s-o faci!

Lefthika a apucat mâna Huyé-ului şi a desprins-o cu forţa de roba lui.

— Am crezut că v-am explicat deja că, după învierea războinicului, nimic nu mai este sub responsabilitatea mea. Am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Dar aici este sfârşitul lumii, te implor. Ne vor ucide copiii, ne vor lua recolta dacă nu intervii!

Lefthika a auzit sunetul săbiilor apropiindu-se. Orice ar fi decis să facă, trebuia s-o facă în curând, chiar dacă doar pentru a-şi salva pielea.

— Vreau de două ori mai mult decât îmi datorezi.

Athor gâfâia.

— Nu ne putem permite, elfii ne-au redus deja la os. Vom muri de foame.

— Trăiesc din magie, de când semenii mei m-au refuzat pentru că nu înţelegeau măreţia studiilor mele. Şi o ofer doar celor care pot plăti pentru ea.

— Nu înţelegi că şi tu vei muri? Nu avem toţi banii ăia!

— Te înşeli. Tu *o să* mori. Am o mie de moduri de a ieşi de aici nevătămat, şi i-a întors spatele, gata să dispară cu o vrajă. Coliba tremura. Duşmanii erau aproape.

— Stai! a strigat Athor, aruncându-se în genunchi. Îţi voi da tot ce vrei, îţi jur! Dar salvează-mi poporul, salvează-i!

Lefthika i-a zâmbit, mulţumit. Apoi s-a întors, a pus geanta pe jos şi a mers la uşă, trecând pe lângă Athor. S-a aplecat spre el.

— Dublu, sau când elfii vor dispărea, voi distruge eu satul tău.

A ieşit pe uşă şi s-a dus la parapet. Pe câmp atacul era la apogeu, iar unii elfi au început să urce pe lifturi şi scări. Lefthika a calculat că era prea jos pentru vraja defensivă la care se gândea. El a luat o scară de lemn care se ridica în sus, şi în timp ce punea piciorul pe ultima treaptă a auzit. Un vuiet puternic părea să zguduie însăşi fundaţiile zidului pe care era cocoţat satul. Era ca cântecul lui Makhtahar, zeul dragon venerat de Huyé, dar teribil de puternic. Elfii şi Huyé priveau în sus la cer, şi aşa a făcut şi Lefthika. În lumina caldă a primului soare de vară, ei au văzut un punct întunecat, cu multiple faţete avansând, care părea să-şi schimbe aspectul şi pulsa pe măsură ce se apropia. A fost nevoie de câteva minute pentru contururile sale să se clarifice, până când s-a definit forma inconfundabilă a unui dragon. Nu era unul dintre cei pe care-i foloseau Huyé în călătoriile lor. Acest lucru era imens, cu un gât alungit şi aripi capabile să umbrească un luminiş, un dragon al Lumii Pământene.

Toată lumea stătea nemişcată în timp ce avansa, fascinată de ritmul calm şi magnific al aripilor sale.

Dragonul s-a agăţat de vârful zidului de piatră şi şi-a înfipt ghearele, provocând căderea pietrelor şi a fragmentelor ascuţite. Una a trecut ca o adiere prin scara pe care stătea Lefthika, care blestema cu dinţi încleştaţi lipindu-se pe perete.

— Tu stai aici, doar mi-ai sta în cale, i-a spus Nihal lui Ren, şi băiatul a descălecat de pe Oarf şi a fugit la casa şefului satului. Când era în siguranţă, dragonul a aruncat un alt vuiet şi cu o aripă s-a desprins de perete. S-a năpustit pe câmp şi a luat doi elfi între gheare, care fugeau spre siguranţă. I-a zdrobit fără să le dea timp să se plângă.

La acea scenă, atacatorii au intrat în panică şi au început să se mişte haotic, uitându-se unul la altul terorizaţi.

Oarf s-a ridicat la cer, desenând o parabolă maiestuoasă care a acoperit soarele pentru un moment, iar Nihal şi-a scos încet sabia. A gustat ultimele momente care au separat-o de luptă. Sentimentul de aşteptare, inima bătând calm şi puternic înainte de înfruntare. Erau vreo 20 sub ea. Prea puţini.

— Ai grijă de sat. Şi nu folosi focul, asta e mâncarea care îi va hrăni pe aceşti oameni pe tot parcursul anului, i-a murmurat ea lui Oarf în timp ce zburau peste câmpurile de sub faleza care adăpostea satul. Dragonul a dat din cap, apoi a atins cu burta plantele care creşteau sub el. Huyé şi elfii s-au aruncat la pământ, iar Nihal i-a sărit din spate. A aterizat în mijlocul câmpului, cu sabia încleştată în pumn, în piept cu o bucurie sălbatică. Va lăsa mânia să curgă, aşa cum nu a mai făcut-o de mult timp. Nu avea respect pentru acei oameni şi, mai presus de toate, nu mai avea nimic de pierdut, nici măcar viaţa ei.

Oarf stătea lângă ridicătura stâncoasă, asigurându-se că nimeni nu ajunge în sat, gata să intervină.

Nihal a strâns mâna pe mâner şi cu un strigăt s-a aruncat asupra primului inamic.

Lupta a înghiţit-o instantaneu. Era ca războiul împotriva Tiranului, în timpul primei sale bătălii, când Fen era mort. Dar acum era singură, singură împotriva tuturor, fără nimeni de protejat, nimeni nu aştepta întoarcerea ei şi nimeni nu-i putea jeli moartea. Nu era decât lupta, pur şi simplu.

I-a lovit pe primii doi elfi, şi-a înfipt sabia în burta celui de-al treilea. A simţit mişcarea de aer a unei lame inamice deasupra capului. A continuat mişcarea, îndoindu-se pe picioare şi întorcându-se, lovind elful care o ataca din spate la glezne. Când era la pământ, l-a străpuns.

Unul a apucat-o de umeri şi ea s-a împins înapoi, făcându-l să cadă. A făcut un salt, apoi l-a doborât cu o lovitură. L-a tăiat în două cu o rundă largă de sabie, apoi s-a lansat spre alţi doi. Şi-a permis luxul câtorva schimburi, pentru că era ceva fermecător şi hipnotic în trei săbii care se intersectau, şi pentru că voia să se bucure de ea, simţea bătălia în venele ei. I-a tăiat capul primului, i-a străpuns burta la al doilea. Unul a încercat să o lovească în ceafă, dar ea s-a eschivat, s-a rotit şi l-a lovit cu vârful sabiei în lateralul de pe partea ei, apoi la tâmplă, trimiţându-l la pământ.

Curând a pierdut numărătoarea victimelor, pentru că totul era din nou redus la mecanica muşchilor şi tendoanelor în acţiune. Îi fusese dor după ce luptase cu el o viaţă întreagă. Ea o ratase şi nu putea nega. Singurătatea extremă a noii ei stări i-a dat ultimul impuls de a îmbrăţişa pe deplin ceea ce era destinul ei de la început: Sheireen, Consacrata, o fiinţă care nu făcea altceva decât să se lupte.

Cu faţa la o pasarelă din partea de sus a satului, Ren privea spectacolul cu gura deschisă. Era ceva frumos şi groaznic la acea femeie micuţă, aparent inofensivă, care se ridica în faţa tuturor acelor războinici fără să scoată măcar un ţipăt. Era întruchiparea bătăliei, o furie tăcută care a lovit şi masacrat. Fiecare mişcare a ei era precisă, reflexele nu erau niciodată greşite. Cu toate acestea, a reuşit să se oprească în faţa Huyé, şi, deşi sabia ei părea de neoprit, nu a clintit nici un fir de păr al niciunuia dintre ţărani. Ren nu şi-a putut lua ochii de la ea: erz splendidă şi feroce, de o perfecţiune supraumană. Arce de sânge au fost trase în aer, ca mirosul de moarte răspândit la poalele ridicăturii. Oarf, agăţându-se de faţa stâncoasă, a privit îndeaproape bătălia şi părea să dea mai multă putere loviturilor lui Nihal cu privirea sa mândră.

Curând toţi duşmanii erau doborâţi. Nihal s-a întors: în jurul ei era o întindere de trupuri. Care zăcea inertd într-o baltă de sânge, care striga în dureri zvârcolindu-se pe pământ. A avansat încet spre un rănit, elful pe care l-a lovit cu mânerul sabiei. S-a uitat în jur zăpăcit, dar, în afară de un strop de sânge lângă sprânceana dreaptă, părea să fie bine.

Nihal s-a oprit la lungimea sabie şi i-a îndreptat lama spre gât. A ridicat imediat mâinile.

— Sunt neînarmat, te implor!

Nihal nu a mişcat un muşchi.

— Tu şi ceilalţi supravieţuitori puteţi aduna răniţii. Apoi vei pleca. Acesta a dat din cap supărat. S-a aplecat până la înălţimea lui şi cu sabia i-a tăiat pielea gâtului. Elful gemea.

— Şi dacă îndrăzniţi să vă întoarceţi, vă omor pe toţi.

L-a privit în ochi câteva secunde. Apoi şi-a coborât sabia, i-a întors spatele şi s-a dus la Oarf. Stătea lângă el, privind supravieţuitorii avansând în tabără şi punându-i pe răniţi pe umeri. Când tăcerea a coborât, a respirat adânc. S-a uitat la sabie: întreaga lamă era acoperită de sânge, la fel şi faţa şi trupul ei. Era şi sângele ei. Acum că bătălia s-a terminat, a simţit arsura rănilor, dar mai ales a celor pe care le-a provocat elfilor. A curăţat lama pe iarbă, iar reflexia sabiei i-a dat imaginea unui demon. Sennar şi Tarik au fost mult timp cea mai bună parte a ei, conştiinţa ei. Fără ei, nu a era nimic mai mult decât o furie necontrolată.

S-a urcat pe spatele lui Oarf, care a coborât-o pe prima pasarelă care ducea spre sat. A traversat totul, scară după scară, printre Huyé care se îndepărtau când trecea. A simţit privirea lor asupra ei şi, deşi tocmai îi salvase, nu şi-au exprimat nici admiraţia, nici recunoştinţa. Toţi erau pur şi simplu îngroziţi de acea eroină imbatabilă care se întorcea de pe tărâmul morţilor, o femeie care singură învinsese o mână de elfi înarmaţi. A trecut pe lângă Lefthika şi s-a uitat la el oblic, cu ură. S-a dus şi s-a oprit în faţa şefului satului. Athor trăda un uşor tremur, dar Nihal a apreciat că a încercat să se uite la ea fără să arate frică.

— Nihal, a spus el, coborând capul din respect.

— Te voi ajuta, a declarat ea. Vă voi învăţa să vă apăraţi, şi voi rămâne până când ameninţarea va fi eliminată.

— Nu ştiu cum să-mi exprim recunoştinţa faţă de tine, a spus Athor.

— Poţi s-o exprimi făcându-mă să mă întorc de unde am venit, după ce i-am învins pe elfi.

Şeful satului a dat din cap.

— Ai cuvântul meu.

— Acum sunt foarte obosită, aş vrea să mă odihnesc, a adăugat Nihal.

— Du-o în coliba ei! a ordonat Athor la două femei, care s-au desprins singure de mulţime şi au invitat-o să meargă pe o pasarelă.

— Am pregătit cea mai bună colibă pentru tine.

Nihal a mers într-un ritm lent, şi ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Ren pentru un moment. Băiatul nu i-a putut susţine şi işi feri privirea, ca şi cum ar fi simţit frică şi admiraţie în acelaşi timp.

Nihal a intrat pe uşa colibei sale, a închis-o în spate şi s-a sprijinit de perete, epuizată. Şi-a dus o mână la faţă şi a simţit-o lipicioasă de sânge. Şi-a strâns degetele peste tâmple. Era frumos să smulgă ceea ce era ca o mască. Dar furia, odată eliberată, nu mai putea fi controlată. Din nou, ea a trecut o linie definitivă, de la care nu se mai putea întoarce.

V

Ekhtir a observat că ceva nu era în regulă cu bâzâitul care se întindea în tabără. De obicei, erau strigăte şi fluiere de exaltare pentru a primi tovarăşii care se întorc din sate, zgomote pe care prefera să le asculte de pe margine, în intimitatea cortului său.

Soarele aproape apuse când au ajuns. Elfii se aşteptau la o întoarcere triumfală, cu o pradă mare şi poate nişte sclavi frumoşi. În schimb, supravieţuitorii se strecurau printre copacii pădurii, epuizaţi. Restul tovarăşilor din tabără s-au dus să-i întâlnească, femeile au avut grijă de răniţi. Ekhtir a ridicat clapa cortului şi a ieşit.

— Comandante, a spus elful care mergea în fruntea grupului.

— Lucrurile s-au agravat."

— Văd asta, Refti, a răspuns Ekhtir în timp ce evalua gravitatea situaţiei. Războinicii erau decimaţi, iar supravieţuitorii erau într-o stare foarte proastă. S-a îndreptat spre unul dintre ei, iar cele două săbii pe care le legase pe şolduri străluceau. Elful fusese străpuns în piept şi stătea agăţându-se de un tovarăş. Viaţa lui atârna de un fir de aţă. Ekhtir nu a spus un cuvânt şi i-a înfipt sabia în piept, în mijlocul inimii. S-a prăbuşit la pământ şi a murit, în mijlocul privirilor îngrozite ale altora.

— Şi acum spune-mi ce s-a întâmplat şi cum ai reuşit să te laşi redus la această stare de un grup de Huyé mizerabili, a spus Ekhtir, dând la o parte panglica lungă care-i atingea fesele, închisă de o clamă mare de metal. Era o femeie de 40 de ani, cu corpul musculos şi faţa dură, cu trăsături marcate. Cu toate acestea, în ciuda buzelor ei zvelte contractate perpetuu într-o expresie severă si nasului uşor în vânt, ea era frumoasă, de o frumusete martiala si auster.

Atacau satele periodic de doi ani şi totul mergea bine. Huyé erau plictisitori, creaturi temătoare. Era frumuseţea tiraniei: îşi plecau capetele ca nişte bestii de povară, nu se răzvrăteau niciodată.

— S-au apărat, a spus Refti.

— Sunt doar Huyé proşti, gunoaiele pământului! Nici măcar nu ştiu ce sunt armele.

— Ea... nu era Huyé, murmură Refti, cu ochii plini de frică.

— *Ea*?

Teroarea părea, de asemenea, să se răspândească printre ceilalţi elfi, şi Ekhtir ştia cât de rapidă şi dăunătoare era contaminarea lor. Era mai bine să continue conversaţia în particular.

— Vino, vom vorbi despre asta în faţa unui pahar de vin bun.

Ea l-a condus pe Refti în cortul său, înconjurându-i umerii cu un braţ, un gest de încredere care a fost rareori acordat. L-a făcut să se aşeze şi i-a turnat nişte vin puternic. L-a sorbit dintr-o înghiţitură, apoi s-a uitat la ea febril.

— Era... o femeie, a spus el. Şi era singură. A coborât asupra noastră călărind pe un dragon verde. Un dragon din Erak Maar. Aceste două cuvinte au lovit-o pe Ekhtir ca un cuţit. Nu putea auzi menţionată Lumea Pământeană fără un fior. Era un nume care evoca amintiri şi durere. A aterizat pe câmp în timp ce atacam satul. Avea doar o sabie cu ea, nici măcar o armură, şi s-a ridicat împotriva noastră.

Ekhtir a început să-şi chinuie buza.

— Cărei rase îi aparţinea? Ai înţeles asta?

Refti a dat din cap.

— Era ceva ce nu am văzut niciodată. Avea ochi ca ai noştri, mov, dar păr albastru şi urechi ascuţite. Arăta ca noi, doamna mea, dar avea proporţiile oamenilor.

Ekhtir nu mai asculta. Mâna, care chinuia bărbia, se blocase, faţa era palidă. S-a apropiat de Refti, şi i-a strâns braţul.

— Nu se poate, a murmurat ea.

— Ce... Ce e?

— Femeia pe care ai văzut-o. Nu e posibil.

Refti a reluat bâlbâiala:

— Doamna mea, îţi jur... Nu-mi pot scoate niciodată imaginea asta din cap. Era o furie, o creatură supranaturală. N-am mai văzut pe nimeni luptând cu atâta dispreţ pentru viaţa lui.

— Arma ei, l-a îndemnat Ekhtir. Cu ce se lupta?

— Cu o sabie neagră, a răspuns Refti din impuls. Cu mânerul în formă de dragon, din câte am putut vedea.

Ekhtir s-a ridicat. S-a dus în spatele cortului, a luat o cană de vin şi şi-a dus-o la buze. Tremurul care a zguduit-o era de neoprit, atât de tare încât a trebuit să ia cana cu ambele mâini.

Era imposibil, se gândea în timp un râuleţ subţire şi roşu îi cobora pe bărbie. Fantoma copilăriei sale, oroarea care a marcat vieţile strămoşilor săi, s-a întors. Ea nu a întâlnit-o niciodată, nu a întâlnit-o, dar era ca şi cum a fost întotdeauna lângă ea.

— Nu se poate, a spus ea în cele din urmă, îndepărtând aceste gânduri fără sens. După cum spui, se pare că ai văzut ultimul jumătate elf supravieţuitor din Lumea Pământeană, femeia care l-a învins pe Aster. Dar a murit cu mulţi ani în urmă.

Refti a rămas un moment interzis.

— Jur că am văzut-o.

Ekhtir s-a aplecat la masă şi s-a uitat la faţa lui reflectată în ulciorul de vin, încercând să-şi revină. Auzise de elfi care practicau o magie capabilă să-i readucă pe morţi la viaţă. Dacă ceea ce a spus Refti era adevărat, se confruntau cu un inamic cu care se îndoia că ar putea lupta cu cei câţiva războinici ai săi. Dar trebuia să se arate puternică şi încrezătoare cu subordonaţii săi. Nici un semn de eşec.

— Vindecă-ţi rănile şi nu te mai gândi la asta în seara asta. Trebuie să ne organizăm şi s-o zdrobim pe femeia aia.

— Să ne organizăm? Nu merită pentru taberele acelor oameni! Până acum era întotdeauna uşor, dar acel nebun a adus adevăratul război în sat.

Ochii lui Ekhtir s-au îngustat la două fante.

— Suntem elfi, Refti, elfi! O s-o punem pe femeia aia în genunchi. Trebuie anihilată înainte de a pune idei ciudate în capul Huyé, a răspuns ea, cu fruntea acoperită cu sudoare. Sau ai uitat învăţăturile lui Kryss?

— Nu, doamna mea.

— Şi ce suntem noi, spune-mi? l-a presat, ridicând tonul vocii sale aproape ţipând.

— Suntem superiori oricărei alte rase, suntem primii locuitori ai Lumii Pământene, cei mai nobili, cei mai puri. Nu ne vom resemna să trăim cu elfii care au uitat abuzurile suferite de rasa noastră, a declarat Refti.

— Ne vom întoarce şi vom lua înapoi ceea ce e al nostru de drept, a adăugat Ekhtir, în ochi cu o sclipire de nebunie. Nu ne vom îndoi. Nu ne vom îndoi niciodată.

VI

— Se vor întoarce, a spus Nihal. Se vor întoarce pentru răzbunare şi nu se vor odihni până când nu ne vor pune în genunchi.

Athor, Lefthika şi Ren au ascultat în tăcere, stând într-un cerc în sala de consiliu unde Nihal convocase întâlnirea; mulţi dintre săteni erau, de asemenea, prezenţi. Bătălia s-a terminat de câteva ore, răniţii au fost trataţi şi s-au dus la colibele lor, dar frica era încă vie în minte. Patru gardieni controlau intrarea, cu suliţele în mâini, iar Huyé continua să se uite la Nihal, încă uimiţi de ceea ce se întâmplase. Era mitul legendelor, eroina invincibilă ale cărei fapte au fost spuse în poveştile din jurul focului, şi acum stătea acolo, în faţa lor, un războinic care într-o clipă a reuşit să cureţe elfii care i-au tiranizat luni de zile.

— I-ai învins, a spus Athor. Poate ne vor lăsa în pace acum.

— Tocmai i-am lovit, a replicat Nihal. Şi şeful lor va fi deja conştient de ceea ce s-a întâmplat.

—Ekhtir. Este femeie, a spus Athor.

Nihal părea uimit.

— Ei bine, va fi mai interesant. Se vor întoarce, îţi spun eu. O vor face pentru a trimite un semnal. În plus, îi cunoşti pe elfi şi ştii ce simt. Dacă s-ar retrage, şi-ar arăta slăbiciunea.

— Dar dacă se întorc, ne vei apăra, a spus Athor în grabă.

— Nu voi rămâne aici pentru totdeauna, a răspuns Nihal, întărindu-şi tonul vocii. Trebuie să mă întorc la cei dragi şi să pun capăt acestei *non-vieţi* la care m-ai forţat.

Athor s-a uitat în jos, jenat.

— Nu i-am cerut lui Lefthika să te cheme înapoi, Nihal. Am apelat la el să ne găsească un războinic imbatabil. Dar nu ne-am imaginat că tu vei fi acel războinic. Întreaga Lume Pământeană îţi e datoare, şi poporului nostru mai presus de toate. Dacă vrei să pleci, acum, te vom înţelege. Ai făcut deja multe pentru noi toţi.

Lefthika, care a ascultat stând lângă Athor, şi-a curăţat gâtul.

— Nu uita că vrăjile pentru a o aduce înapoi în viaţa de apoi au un preţ. Egal cu suma pe care încă mi-o datorezi, a spus el, încrucişându-şi braţele pe piept.

În expresia sa, Nihal a prins o nuanţă ambiguă care până atunci nu se concentrase încă.

— Nu plec până nu rezolvăm problema pentru totdeauna, a declarat ea, uitându-se la magician cu neîncredere. Când vor ataca satul în forţă, vor fi prea mulţi pentru mine şi Oarf. Ai spus că nu ştii câţi sunt, dar că feţele lor se schimbă adesea. În plus, ei ştiu că fără mine eşti pierdut. Se vor întoarce să mă omoare, sau vor aştepta să plec ca să te atace din nou. Va trebui să întărim satul, iar eu vă voi antrena pe unii dintre voi pentru luptă.

Un bâzâit surprins se strecură prin adunare.

— Ar trebui să ne cunoaşti, a spus şeful satului, făcându-i pe Huyé să tacă. Suntem oameni paşnici, am fost întotdeauna. Preferăm să evităm conflictele.

— Şi în plus ai fost naiv, foarte naiv, a răspuns Nihal. Ai putea continua să-ţi înclini capul aşa cum ai făcut-o mereu, să-ţi petreci iarna fără mâncare, să-i laşi pe cei mai bătrâni şi pe cei mai slabi să moară de foame.

Athor şi-a strâns pumnii, înfigându-i-se în faţă.

— Ar fi trebuit să-mi trimit oamenii să lupte? Să-i împing pe cei care nu pot face nimic împotriva unui grup de elfi antrenaţi în război la masacru?

— Vrei să lupt în războiul tău, şi de aceea m-ai chemat. Dar eram moartă, *moartă*, înţelegi? În ciuda tuturor lucrurilor, deşi asta nu e lumea mea, am decis să te ajut. Dar inamicii se pot întoarce oricând. Nou, diferit sau mereu la fel. Nu vrei război, şi înţeleg asta. Dar nu tu ai căutat războiul ăsta, a venit să bată la uşa ta. Puteai să te resemnezi din aroganţă, dar te-ai decis să ripostezi. Acest lucru va avea consecinţe şi implică faptul că nu veţi mai putea evita lupta.

O tăcere densă a coborât asupra publicului. Toată lumea s-a uitat la şeful satului, absorbit de reflecţiile lor.

— Nu ştiu dacă vom putea face asta, a recunoscut el în cele din urmă, în timp ce îşi privea oamenii adunaţi înaintea lui. Dorit cu toată puterea să nu fie aşa, dar în aceste feţe vedea doar un popor blând, străin de violenţă. Simţea greutatea unei responsabilităţi imense.

— Voi avea grijă de asta, a spus Nihal, în picioare. Vom începe mâine. În zori vreau ca toţi oamenii capabili să poarte o armă să fie adunaţi în faţa acestei uşi. O să le testez abilităţile. Oricine se poate prezenta. Vom continua cu fortificaţiile şi în seara asta vom stabili ture de pază.

A mers la uşă, iar ceilalţi s-au ridicat şi ei în spatele ei. Dar înainte să plece, s-a apropiat de Lefthika.

— Am făcut o înţelegere cu ucenicul tău, a şuierat fără să-l privească în ochi. Când povestea asta se va termina, mă vei trimite înapoi de unde am venit. Şi n-o să le ceri Huyé bani în plus.

Magicianul s-a uitat la ea impasibil, şi în cele din urmă a dat din cap. Nihal a zăbovit o clipă, apoi a plecat.

În acea seară Ren a consumat o masă frugală. Era îngrijorat. Nu-şi putea scoate din cap imaginea bătăliei. Nihal era pur şi simplu transfigurată. Nu şi-a imaginat niciodată că o asemenea furie o alimenta. El a citit despre faptele sale, îi admira curajul şi caracterul îndărătnic, dar nu credea că ar putea ascunde voinţa nemiloasă de moarte pe care a arătat-o în acea zi. Din primul moment în care a văzut-o, i s-a părut o creatură suferindă, care ascundea o fragilitate profundă. Simţind-o atât de diferită acum l-a făcut să se simtă dezorientat, chiar şi puţin trădat.

S-a întins, dar emoţiile zilei l-au împiedicat să adoarmă. Aşa că, profitând de somnul greu al stăpânului său, a plecat. Aerul nopţii era proaspăt şi curat, iar luna plină arăta ca un ochi care veghea asupra satului. Ren a ridicat capul, a privit-o ridicându-se încet de pe vârfurile copacilor. Apoi, o mişcare la marginea câmpului vizual i-a atras atenţia. Cineva cobora pe o scară. Era Nihal. A privit-o de departe când a ajuns la lanul de porumb. Cadavrele erau încă acolo, împrăştiate printre spicele pătate de sânge. Huyé au avut puterea să ia doar răniţii. Scena războiului i-a zdruncinat pe toţi, iar restul a fost amânat pentru următoarea zi.

Nihal a avansat printre cadavre, aplecată peste unul dintre ele. Apoi l-a luat de braţe şi a început să-l târască, dar s-a oprit la scurt timp după aceea. A observat o prezenţă, şi totuşi nu a pus mâna pe mânerul sabiei. Ceva din interiorul ei îi făcuse deja cunoscut mersul lui Ren, foşnetul tunicii lui pe iarbă.

— Ar trebui să fii în pat, a spus ea. Au fost zile dificile.

— Este valabil şi pentru tine, a răspuns băiatul.

Ea pufni sarcastic.

— Nu ai idee ce e o zi dificilă în viaţa mea.

Ren s-a dus instinctiv spre ea şi a luat de picioare corpul pe care-l târa.

Nihal l-a privit în ochi.

—Nu este nevoie de asta. M-am obişnuit, a spus ea.

— Nu este o treabă de făcut singur, a replicat el fără să se uite măcar. Şi apoi în doi o vom face mai repede.

A zăbovit o clipă.

— Dacă vrei atât de mult, fă-o, a spus ea în cele din urmă.

Au îngrămădit cadavrele într-o mică poieniță, nu departe, dincolo de o livadă de cireși. Au făcut-o fără să spună un cuvânt, lăsând gesturile să-i ghideze. Zece erau victimele acelei zile, și totuși, când a văzut-o luptând, Ren a crezut că va ucide pe toată lumea. În schimb, a lăsat alți zece să se întoarcă în tabără, alertându-și camarazii. S-a întrebat de ce a permis asta, ea i-ar fi putut măcelări de la primul până la ultimul cu câteva lovituri de sabie. *Ea a vrut să se întoarcă*, ca Huyé să fie pregătiți să-i întâmpine așa cum meritau.

După ce au terminat, Nihal a început să înconjoare zona cu niște pietre mari luate din niște ziduri de piatră uscată care delimitau câmpurile. Ren a imitat-o.

Oarf a apărut deasupra lor brusc, parcă evocat de un apel mut. A aterizat lângă Nihal și și-a odihnit botul pe umărul ei, emițând un geamăt moale. I-a mângâiat solzii, încet și mult timp. Ca prima dată când i-a văzut împreună, Ren a simțit un fel de emoție. Era ceva unic și emoționant în legătura care îi unea, ceva ce mintea nu putea înțelege. Nu au existat Cavalerii Dragonilor în Domeniile de Sud, și când a auzit despre asta în călătoriile sale în Lumea Pământeană, Ren a crezut cș dragonii erau nimic mai mult decât sclavi pentru stăpânii lor. Acum că i-a văzut pe Nihal și Oarf, și-a dat seama că nu înțelege nimic din această legătură.

Nihal a plecat și l-a împins departe de cercul de piatră pe Ren.

— Stai în spate.

Când erau în siguranță, Oarf a emis o flacără puternică, iar cadavrele au început să ardă. Nihal s-a așezat pe pământ, cu ochii fixați pe limbile de foc care se ridicau spre cer.

Ren a stat lângă ea.

— Mi-au spus că în Lumea Pământeană cadavrele Cavalerilor Dragonilor sunt arse, a spus el, ținând între degete un fir de iarbă. Părea să prindă un fulger în ochii lui Nihal.

Aceste cuvinte i-au amintit de un alt foc, vechi: corpul lui Fen a fost, de asemenea, ars pe rug, una dintre cele mai chinuitoare dureri din viața ei. El a fost cel care a introdus-o în primele tehnici ale artei sabiei, și a intervenit pentru ea la Academie, atunci când ea a decis să devină un războinic. Deși era partenerul Soanei, ea se îndrăgostise nebunește de el. Murise în ziua în care ea lua parte la prima ei bătălie adevărată.

— Este adevărat, a spus ea.

— E bine că ai făcut-o pentru dușmani, a remarcat Ren în timp ce privea luna.

Nihal a ridicat din umeri, iritată.

— Îmi pare rău, a adăugat el din impuls. Îmi pare rău că te-am forțat să faci asta. Când l-am ajutat pe Lefthika, nu credeam că va fi așa... Nu m-am putut abține să nu-i urmez ordinele.

— Nu trebuie să-ți pară rău, a replicat ea, fără să se întoarcă. Eu sunt Sheireen, Consacrata, și aparțin lui Shevraar. Lupta este destinul meu.

— Poți să fii milostiv cu morții, chiar dacă sunt dușmani. Asta e bine, a spus Ren.

— Crezi că are vreo importanță? Am văzut cum te-ai uitat la mine azi, toată lumea se uita la mine. Am șters privirile alea când locuiam aici. Dar acum s-au întors, ca și cum anii care mă separă de ziua în care Aster mi-a atacat orașul nu au trecut niciodată. Sunt o armă din nou, nimic altceva.

Ren s-a uitat în jos, apoi a găsit curajul să o privească în ochi.

—Mi-a fost frică, bine? N-am experimentat niciodată războiul. Și dacă am fost destul de norocos să nu-l cunosc, este, de asemenea, datorită ție.

— Au fost și alte războaie după mine, a spus Nihal.

— Acest lucru nu înseamnă nimic, este în ciclul natural al lucrurilor. Dar am trecut printr-o lungă perioadă de pace. 50 de ani fără război.

Un zâmbet trist a apărut pe buzele lui Nihal.

— Simt că-l aud pe Sennar vorbind, a murmurat ea. Dar spune-mi ce s-a întâmplat în aceşti 100 de ani de... absenţă.

Şi Ren a povestit. Cum unii adepţi ai celui mai sângeros cult al lui Shevraar au încercat să-l readucă pe Aster la viaţă, şi războiul care a urmat. El i-a spus despre Kryss, regele elfilor care şi-a condus oamenii să recucerească Lumea Pământeană, chemând o boală asupra tuturor fiinţelor vii pentru a reuşi în planul său; şi unul dintre semenii ei, un Sheireen ca ea, a luptat încă o dată pentru salvarea lumii.

Nihal asculta cu entuziasm, în timp ce cuvintele lui Ren au prins contur în mintea ei ca nişte picturi stinse. Totul părea îndepărtat pentru ea, greu de înţeles. Uneori, avea impresia că totul se rostogolea asupra ei, că istoria nu făcea decât să se repete, aşa cum a scris Sennar la sfârşitul *Cronicile Lumii Pământene.* Lumea Pământeană s-a scufundat în război, apoi a găsit pacea, şi apoi din nou sânge şi moarte.

Voia să ştie nu numai despre fapte istorice, dar, de asemenea, despre soarta celor pe care i-a iubit sau s-a intersectat. Şi l-a întrebat de Ido.

— A murit în luptă ucigându-l pe Dohor, regele care împreună cu Yeshol a încercat să cucerească Lumea Pământeană, şi-a amintit Ren.

— Moartea unui războinic, a murmurat Nihal cu un oftat. Moartea pe care şi-a dorit-o. Deşi destinele lor s-au separat atunci când ea a mers în Ţinuturile Necunoscute, simţea încă lipsa lui. În cele din urmă, exact ceea de ce se temea cel mai mult s-a întâmplat: ea a supravieţuit la tot ceea ce iubea.

Când Ren a terminat povestea, Nihal s-a simţit obosită şi secată.

— Să mergem la culcare acum. Trebuie să-ţi cântăresc cuvintele.

S-a uitat la stingere focului pentru un ultim moment şi a sărit pe spatele lui Oarf.

— Nu eşti doar o sabie, i-a spus Ren. I-ai salvat pe acei oameni şi i-ai înmormântat pe aceştia. Şi ajuţi oameni nevinovaţi. Nu, nu eşti o sabie.

Nihal stătea nemişcată în faţa lui.

— Vrei o plimbare? a întrebat ea în cele din urmă, ajungând la el. Am nevoie de aer curat.

Ren era surprins, dar a dat din cap. A apucat-o de mână şi s-a urcat în spatele ei.

— Mulţumesc că m-ai ajutat, i-a spus Nihal.

A zâmbit.

— Aşa era corect.

Apoi au zburat în sat, în timp ce flăcările au murit în noapte.

VII

Nihal a examinat feţele cu care se confrunta în acea dimineaţă. O adunătură distantă de Huyé cu aspect confuz, prost înarmaţi cu săbii şi suliţe, care nu văzuseră niciodată bătălia. Toţi sătenii, chiar şi femeile, s-au prezentat, în ciuda protestelor lui Athor. Doar bătrânii şi copiii au privit scena cocoţaţi pe balustrade, cu curiozitatea celor care sunt pe cale să asiste la un spectacol nemaivăzut până acum. Unii dintre cele mici fluturau bucăţi de lemn şi se jucau de-a războiul, încântaţi de noutate, în timp ce femeile îi urmăreau, încercând în zadar să-i calmeze. Erau doar vreo zece gardieni, dar Nihal ştia din experienţă că nici ei nu cunoşteau războiul. Oftă. Trebuia s-o ia de la zero.

— Ştiu că nu v-aţi luptat niciodată, a început ea, şi dacă aţi făcut-o împotriva elfilor lui Ekhtir, nu a mers prea bine. Dar oricine, cu angajament şi curaj, poate deveni un bun soldat. Şi asta veţi învăţa cu mine. A tăcut pentru un moment, pentru a evalua efectul cuvintelor sale. Huyé păreau chiar mai speriaţi. Din păcate, acesta nu este un joc, a spus ea mai ferm, şi va trebui să puneţi învăţăturile mele în aplicare. Cel mai important lucru de care aveţi nevoie pentru a vă convinge este că nu o faceţi pentru voi, nici pentru a le face elfilor ceea ce v-au făcut ei vouă. Faceţi asta ca să vă protejaţi poporul, să nu mai înfruntaţi războiul niciodată în viitor. De aceea ar trebui să luptaţi, întotdeauna. A închis ochii pentru o clipă. Această situaţie a făcut-o să-şi amintească prea viu zilele Academiei, când era doar un recrut, şi mai ales de pregătirea cu Ido, care nu numai că a învăţat-o totul despre arta sabiei, dar el fusese un maestru al vieţii. A dat din cap şi a sperat că, oriunde ar fi, va veghea asupra ei.

— Şi acum stergeţi acele expresii pierdute de pe feţele voastre! a spus în cele din urmă. Să trecem la treabă.

A început prin a le cere recruţilor să se împartă în perechi şi să le arate ce pot face. Rezultatele au fost deprimante. Majoritatea nici măcar nu ştiau să ridice un băţ. Un băiat s-a năpustit asupra altuia şi i-a dat o lovitură de sus. A sărit atât arma agresorului, cât şi cea a atacatorului, care a început să plângă de durerea din mână. Copiii care priveau de la balcoane râdeau, un cuplu îi tachina, strigând.

Nihal se uita la ei cu asprime.

— Dacă vrei să priveşti, taci. În caz contrar, pleacă. Nu ne jucăm aici.

Copiii au tăcut instantaneu. Cuplul a preferat să se retragă în ordine, alţii au rămas unde erau, dar foarte serioşi, jenaţi.

Nihal şi-a permis câteva momente de tăcere ameninţătoare, apoi s-a uitat din nou la recruţii săi.

— Haide, continuaţi.

Alte scene similare au fost repetate. Oameni care scăpau arma înainte de a finaliza lovitura, alţii care s-au dezechilibrat şi şi-au pierdut echilibrul. Cu gardienii era un pic mai bine, deoarece ştiau câteva poziţii de bază pentru scrimă. Dar şi ei erau ţepeni, cu mişcări lente şi previzibile.

Nihal a încercat să nu fie prea dezamăgită.

— Bine, m-am gândit că e mai rău, a observat ea încurajator. Priviri abătute şi incredule s-au abătut asupra ei. Vom începe de aici.

A decis să încerce cu învăţăturile pe care le primise la Academie. Deşi fusese cu mai mult de o sută de ani înainte, şi-a amintit totul foarte bine; nu era cel mai fericit moment din viaţa ei, şi, probabil, de aceea era încă atât de viu în ea: ostilitatea altor recruţi, sentimentul de a repeta mereu lucruri pe care le ştia deja ... Dar şi-a amintit şi de Fourchel, singurul profesor care părea să o ia în serios; Malerba, slujitorul, care de-a lungul timpului a învăţat s-o cunoască şi poate aproape s-o înţeleagă; şi mai ales Laio, care avea să devină scutierul său. A încercat să alunge acest gând.

Moartea lui era ceva cu care încă nu putea relaţiona, chiar şi după atâta timp: era atât de tânăr, şi cel mai nevinovat dintre toţi.

A început cu o pregătire uşoară, pentru că unii nu păreau chiar în măsură să susţină o alergare de o anumită durată. Huyé ascultau nedumeriţi, dar au făcut ceea ce li s-a ordonat să facă. Aşa că i-a aliniat, şi a început să exerseze cu poziţiile şi mişcările de bază. Acolo unde nu au ajuns cu pricepere, au pledat cu angajament: toţi erau complet absorbiţi de noua sarcină. Pentru a încheia, i-a împărţit înapoi în perechi, pentru a pune în practică ceea ce au învăţat în timpul zilei. Imediat, recruţii au observat că lucrurile mergeau mai bine: nici o sabie nu le-a scăpat din mâini, schimburile erau rudimentare, nu deosebit de eficiente, dar nu mai erau necoordonate ca la început. Nihal a remarcat că mulţi dintre ei au fost surprinşi.

— Aţi fost buni, a spus ea cu un zâmbet. Aveţi voinţă, şi acesta este cel mai important lucru pentru un războinic. Veţi vedea că vă veţi îmbunătăţi rapid. La cină, acum, duceţi-vă! şi le-a dat drumul.

Huyé s-au întors la colibele lor, obosiţi, dar mulţumiţi, vorbind unii cu alţii şi confruntându-se în legătură cu mişcările învăţate în timpul antrenamentului.

Nihal a oprit patru paznici.

— Voi, veniţi cu mine.

I-a condus pe doi dintre ei în vârful ridicăturii şi le-a explicat cum să alterneze în schimburi, indicând semnalele pentru a acorda mai multă atenţie, cum şi când să dea alarma. I-a pus pe ceilalţi doi la marginea câmpurilor şi s-a întors în sat, epuizată.

Cina o aştepta în colibă, acum rece, pregătită de bucătari Huyé buni: o pâine moale umplute cu legume, o supă groasă şi parfumată şi un pahar bun de vin. A mâncat ca şi cum ar fi fost prima masă pe care o savura în viaţa ei. Înainte de a adormi a cedat confortului cearşafului pe piele şi căldura confortabilă a colibei, mobilată simplu, dar cu grijă extremă. Deşi cea mai mare dorinţă a sa era să dispară pentru totdeauna în dimensiunea căreia îi aparţinea, în speranţa de a-i îmbrăţişa pe Tarik şi Sennar, nu putea nega că, la urma urmei, să se întoarcă la viaţă şi să lupte pentru salvarea unui popor avea o frumuseţe irezistibilă şi pătrunzătoare.

VIII

Balaurul a ţipat la cer, întinzându-şi aripile imense. Lanţurile gemeau, iar elfii strigau după forţă şi coordonare, împiedicând animalul să câştige teren. Ekhtir s-a uitat la scenă impasibilă, stând la marginea câmpiei.

N-a mai călărit un balaur de ani de zile de când s-a luptat cu Kryss. Animalul ei de companie a fost ucis în luptă şi, de când a fost exilată, nu mai avea nevoie de el. La urma urmei, balaurii erau bestii făcute pentru război, şi de mult ea nu mai era o adevărată războinică. Acum, însă, totul s-a schimbat. O fantomă a trecutului a reapărut şi, prin urmare, era timpul să se întoarcă la acţiune. Simţea o exaltare neobişnuită în piept în timp ce urma munca proprie.

La sfârşitul războiului, ca un gest de destindere cu Lumea Pământeană, elfii au renunţat la o mare parte din balaurii deja antrenaţi de Kryss şi i-au adunat într-o rezervaţie, în mijlocul Pădurii Întunecate, suficient de departe de Ţinuturile Elven pentru a nu face rău nimănui. Odată ce pacea a revenit, de fapt, erau prea mulţi, iar acordurile încheiate cu Lumea Pământeană au limitat numărul de animale pe care elfii le puteau folosi pentru forţele lor de apărare. O altă oroare a timpurilor noi: sistematizarea cu care semenii săi s-au dedat la distrugerea a ceea ce Kryss a construit cu migală de-a lungul anilor. Acest trecut, cu toate acestea, nu a putut fi şters. Un cuplu de soldaţi au fost plasaţi pentru a păzi locul - o vale largă, dar impenetrabilă, cuibărită între două vârfuri înalte, aproape de Munţii Centrali - un cuplu de soldaţi au fost plasaţi, dar de-a lungul anilor animalele au început să se disperseze şi controlul lor a devenit din ce în ce mai dificil. Unele specimene au scăpat, împerechindu-se cu animalele sălbatice din Pădurea Întunecată, iar cele lăsate în zona controlată nu mai erau supravegheate. Era suficient să foboare garda şi Ekhtir şi oamenii săi au primit undă verde.

Îl cunoştea pe balaurul ăla. Era animalul stăpânului său, care a murit în război din cauza vrăjii pe care cei doi oameni necuraţi, Marvash şi Sheireen, au evocat-o. Numai din întâmplare animalul său s-a salvat, pentru că în acel moment nu era cu el şi, prin urmare, fusese cruţat de imensa sferă magică care anihilase elfii. Erau doar câţiva centimetri care au făcut o diferenţă, şi ea, ca şi acea bestie, s-au trezit pe partea greşită a baricadei. Acest lucru i-a adus împreună, şi acesta a fost motivul pentru care Ekhtir a ales-o: amândoi au supravieţuit, şi amândoi ar fi preferat să moară pe pământ, împreună cu Kryss.

S-a apropiat de unul dintre oamenii săi şi l-a privit cum trage cu toată puterea, cu mâinile sângerând strânse în jurul lanţului cu care ţinea balaurul ei. Era un animal superb, încă vibrant, de putere şi tinereţe.

Cu un salt Ekhtir a sărit pe lanţ şi a mers rapid, în echilibru, întrucât se întindea între pământ şi gâtul fiarei. A ajuns la balaur şi a sărit în spatele lui. Acesta a răspuns, arcuindu-se violent şi dând din cap.

— Să mergem! a ţipat la elfii care ţineau lanţurile.

O lovitură spre ea, trecând peste capul ei. A apucat-o din zbor, a întors-o în jurul fălcilor balaurului şi în gură, şi apoi din nou afară, prinzând-o cu cealaltă mână. Acum avea hamuri rudimentare.

Balaurul a continuat să se agite, în timp ce Ekhtir îşi ţinea echilibrul cu picioarele, cu frâiele ferm încleştat în mâini.

— Suntem la fel, tu şi cu mine! a strigat ea. Şi te rog să te întorci la luptă cu mine!

Ca răspuns, balaurul şi-a întins aripile, a ţipat spre cer şi s-a ridicat în gol. Ekhtir a gustat vântul de pe faţă, senzaţia înveselitoare şi înfricoşătoare de zbor, şi a regăsit zilele în care a călărit alături de Kryss. I-au venit lacrimi în ochi. Era un strigăt de bucurie şi tristeţe: pentru că îşi redescoperea

adevărata esenţă, ceea ce a dat sens existenţei sale atâţia ani, chiar dacă ştia că trecutul nu se poate întoarce, că bătălia pentru care se pregătea era foarte mică, în comparaţie cu cea pe care Kryss o luptase şi pierduse cu ani înainte. Era justificarea extremă a poporului său, a acelei părţi care nu s-a resemnat niciodată să trăiască cu piticii şi oameni ca egali, care încă mai credeau în măreţia elfilor şi în destinul lor de supremaţie asupra altor rase.

— Nu ai chef să te întorci la luptă?, a strigat ea, în timp ce balaurul savura fiorul zborului. Nu vrei să te răzbuni, să te întorci la luptă?

Animalul nu părea să o asculte, deşi nu se mai răzvrătise împotriva ei şi a hamurilor ei. Era ca şi cumar fi aşteptat.

— Sunt sigură că şi tu ai nevoie de ea, cel puţin pentru ultima dată. Nu ştii cine sunt? Sunt studenta lui Murgah!

Bestia a alunecat spre pământ, a aterizat departe de câmpie, unde se afla rezervaţia. Ekhtir a coborât la pământ şi a lăsat lanţurile. Ea avea de gând să joace totul.

A stat în faţa balaurului şi a aruncat sabia la pământ, chiar dacă ştia că cu un animal de această putere era absolut inutilă. Şi-a întins braţele larg, neînarmată.

— După vezi, mă ofer ţie, aşa cum stăpânul tău şi al meu au făcut înaintea mea. Am nevoie de tine, Alma, a spus ea, şi s-a aşezat în genunchi, cu capul plecat la pământ. Vreau s-o învingi pe Nihal, Sheireen ea fiind cea care l-a ucis pe Kryss, să-i faci dreptate. Până ieri nu au existat bătălii în această lume înspăimântătoare la înălţimea noastră, dar acum a sosit momentul mântuirii. Eşti cu mine?, a întrebat ea, ridicând capul.

Stăteau nemişcaţi unul în faţa celuilalt; ochii balaurului erau indescifrabili. Ar fi putut s-o atace în orice moment, ar fi putut să-şi închine capul şi să asculte, sau doar să-şi deschidă aripile şi să plece. Dar Ekhtir nu s-a simţit atât de vie şi ar fi riscat până la capăt. Nu ar fi fost zadarnic să moară acolo, în acel moment, sfâşiată de balaurul stăpânului său.

Secundele păreau să se dilate în afara proporţiilor, timpul părea cristalizat şi totul se dizolvase. Ekhtir nu a văzut decât balaurul, aşteptarea lui, nehotărârea lui. Apoi animalul şi-a plecat capul şi a rămas cu botul pe iarbă.

Ekhtir s-a ridicat încet şi a făcut o scurtă plecăciune.

— Mulţumesc, a spus ea. Îţi jur că vei fi răsplătit.

Apoi s-a apropiat de corpul bestiei. S-a agăţat de aripă, i s-a ridicat pe spate şi i-a lovit şoldurile cu cizmele. Balaurul s-a ridicat docil în cer, şi Ekhtir a simţit o căldură dezlănţuită în piept, un sentiment pe care nu l-a mai simţit de mulţi ani: speranţă, şi sentimentul că are un scop. Nu mai supravieţuia; dintr-o dată, ea era în viaţă din nou.

IX

La început, când a început să-i antreneze pe Huyé, singurul gând al lui Nihal era să termine cât mai curând posibil. Voia să plece liberă, să părăsească o lume care nu-i aparţinea. Dar prima dată când s-a confruntat cu feţele recruţilor, şi-a dat seama că nu va fi uşor.

N-a învăţat niciodată arta luptei. Când i s-a oferit un rol important la Academia Cavalerilor Dragonilor, ea a refuzat, pentru că visul ei era să trăiască în pace, departe de amintirea a tot prin ce a trebuit să treacă pentru a se regăsi. Dintr-o dată, însă, şi-a dat seama că îi place să predea. Era interesant pentru să vadă acei oameni invătând primele mişcări, să aplice o lovitură sau să pareze în mod eficient alta. Îi plăceau zâmbetele de pe feţele lor şi sudoarea de pe frunte. Cu toate acestea, a încercat să păstreze distanţa cât mai mult posibil. Nu voia să se lege, trebuia doar să-i antreneze.

Prin urmare a evitat să mănânce cu Huyé, participând la activităţile lor de zi cu zi, încercând să menţină un rol rigid de profesor. N-a mers. Curând, antrenamentul a câştigat din ce în ce mai multe părţi substanţiale ale zilei sale. Petrecea ore întregi cu elevii, luptând alături de ei, sfătuindu-i, certându-i, stimulându-i. I-a instruit cu privire la cele mai rapide metode de vindecare a rănilor, i-a dat indicaţii fierarului cu privire la construcţia de noi arme şi armuri şi chiar l-a împrumutat pe Oarf, care, deşi fără tragere de inimă, şi-a pus flăcările la lucru, mai eficient decât orice alt foc la topirea metalului.

Ea a observat că între ea şi oamenii ei se forma un spirit de echipă, acelaşi pe care l-a văzut întărit în timpul războiului din Lumea Pământeană. Nu se mai uitau la ea cu frică, ca în prima zi, ci cu admiraţie, şi cu cât încerca mai mult să se arate ca o războinică distantă şi arogantă, cu atât păreau să se îndrăgostească mai mult de ea.

Nu s-a putut abţine. Viaţa şi-a ţesut intrigile, făcută din legături, sentimente şi pasiuni, şi din acea pânză, ea a ajuns treptat pradă. Pentru că să fie o armă pură şi simplă, încă o dată, nu a putut. Deşi era devotată luptei, şi în ea găsea un sens, nu era destinul ei să abdice la tot ceea ce nu este din oţel. Lumea ei era mult mai complexă şi mai largă.

Clopotele de alarmă au sunat tare în zori, când satul încă dormea. Nihal s-a trezit în vârful stâncii, unde s-a odihnit în acea noapte cu Oarf, izolată de Huyé. Într-o clipă s-a ridicat, cu mâna încleştată de sabie şi a coborât spre coliba şefului satului, care o aştepta deja pe prag cu ochii somnoroşi şi în veşminte de noapte. Toţi Huyé au ieşit din colibele lor şi s-au ghemuit pe balustrade, uitându-se în depărtare pentru a prinde sursa pericolului. În pădure, la mică distanţă de marginea câmpurilor, au văzut ceva mişcându-se.

— Toată lumea la adăpost!, a strigat Athor.

Satul a prins viaţă instantaneu; unii au urcat rapid scările şi ascensoarele, curgând spre vârful stâncii, dar Huyé instruiţi au coborât, confruntându-se cu ameninţarea. Nihal a simţit un fior de mândrie, şi chemarea luptei. S-a alăturat grupului său, la marginea câmpurilor.

În faţa lor, a apărut o santinelă gâfâind.

— O grămadă de perici, a spus el de îndată ce a fost capabil să-şi tragă răsuflarea.

Nihal şi-a amintit singura întâlnire pe care a avut-o cu acele bestii într-o seară în faţa casei sale. Erau animale ghemuite, nu mai înalte decât un braţ, dar grele şi masive, înarmate cu un corn mare pe bot şi colţi curbaţi care ieşeau din maxilar. Două dintre aceste fiare au fost ravagii în gradina ei, şi alungarea lor nu a fost uşoară.

Un murmur îngrozit i-a traversat pe Huyé.

— Staţi calmi, a impus Nihal, cu sabia în mână.

— Se mişcă în haite şi atacă câmpurile. A trecut ceva timp, a spus santinela, palid la faţă.

— Bine, putem face acest lucru, i-a tăiat-o Nihal scurt. Aceasta este ocazia potrivită pentru a-mi arăta ce aţi învăţat. Sau preferi să vă ia recolta înaintea elfilor?

Incertitudinea şi frica au continuat să-i imobilizeze pe Huyé.

— Sunteţi gata să vă luptaţi cu ei, i-a îndemnat ea. Îi vom opri la marginea taberei şi îi vom forţa să plece. O să reuşiţi, sunt sigură. Aici se vor câştiga bătăliile, a arătat ea în faţă cu capul. Trebuie să credem, este primul pas spre victorie. Aşa că mânuiţi săbiile alea nenorocite şi pregătiţi-vă. Astăzi îmi veţi arăta că încrederea pe care o am în voi este bine plasată.

Feţele au devenit mai sigure, mâinile lor s-au strâns de ceilalţi. Pământul de sub picioarele lor tremura, pădurea a început să geamă.

— În linie! a ordonat Nihal, şi fiecare a aplicat ce a învăţat.

Apoi ferigile din faţa lor au explodat, iar pericii s-au lansat în atac. Capetele joase, coarnele ascuţite, păreau o hoardă sălbatică şi incontrolabilă, o forţă a naturii împotriva căreia nimic nu putea fi încercat. Nihal ers prima care a atacat. Cu un ţipăt, a sărit înainte şi a lovit primul în alergare. Sabia s-a înfipt în spatele lui şi animalul s-a arcuit, aruncând un mormăit strident. Aproape că a copleşit-o pe Nihal rostogolindu-se la pământ, dar a fost destul de rapidă pentru a scoate lama şi a se da din calea lui.

— Haide, sunt doar bestii! a strigat ea.

Huyé au ezitat, apoi au prins curaj şi s-au supus. Au avansat compact, cu armele strânse cu două mâini, ţipând. Cineva a căzut copleşit de cursa pericilor, altcineva a încercat să lovească ratând ţinta, dar nimeni nu a fugit. Toţi s-au angajat în luptă, aruncându-se cu îndrăzneală spre fiarele furioase. Când unul a reuşit să doboare primul animal, un ţipăt de bucurie a crescut, şi fiecare a început să lupte cu mai multă furie. Pericii au început să cadă unul după altul, în aerul plin de plângerile lor. Peste tot era praf şi strălucirile săbiilor roşii de sânge, ca într-un adevărat război. Şi pentru Nihal, aceasta părea o luptă cu drepturi depline, deşi era o luptă între Huyé şi fiare pentru a proteja doar un câmp cultivat. Dar spiritul celor care au luptat a contat, iar acei războinici improvizaţi îşi cheltuiau tot ce aveau mai bun.

Când cel mai mare dintre perici a ajuns la pământ, cu o sabie înfiptă în gât până la mâner, animalele rămase s-au oprit şi apoi s-au retras fugind în pădure. Pentru o clipă era doar tăcere.

— Am făcut-o, a spus un tânăr Huyé, cu neîncredere. El a izbucnit în râs, şi un singur strigăt de bucurie izbucni de la toţi ceilalţi. Huyé şi-au ridicat săbiile spre cer, iar Nihal nu putea decât să li se alăture. Era prima bătălie şi era un succes.

În sat, soldaţii au fost întâmpinaţi ca eroi. Toată lumea şi-a amintit ultimul atac al pericilor, sentimentul de dezolare în faţa câmpurilor distruse, percepţia că nu era nimic de făcut decât să se aplece asupra pământului devastat şi să o ia de la capăt. Acum lucrurile s-au schimbat.

Athor a propus o băutură pentru a sărbători, iar ideea a fost întâmpinată cu râsete şi aplauze de aprobare. Neobservată, Nihal a încercat să se retragă în vârful stâncii, lângă Oarf. Dar unul dintre elevii ei a oprit-o.

— Nu ni te alături, căpitane?, a întrebat el.

Nihal aproape s-a înroşit.

— Sunt obosită, şi apoi există încă o mulţime de lucruri de făcut.

— Dar este prima noastră victorie, a insistat tânărul. Nu poţi s-o ratezi.

În faţa acestei pledoarii şi a unei priviri oarecum dezamăgite, Nihal a trebuit să capituleze.

— Bine, doar un pahar.

Faţa soldatului s-a deschis cu un zâmbet triumfător.

— Căpitanul este unul de-al nostru! a strigat el.

Au băut împreună, ameţiţi de un sentiment de exaltare pe care Nihal îl cunoştea bine. El l-a văzut de atâtea ori, pe câmpurile de luptă, şi era vital pentru următoarea ispravă. Stătea pe margine cu cana de suc fermentat, dar nu a putut să nu-şi observe oamenii cu drag. A simţit o satisfacţie ciudată văzându-i atât de fericiţi şi s-a bucurat pentru acea primă victorie, deşi modestă. Ştia că contează mult pentru ei. Şi era, de asemenea, meritul ei. Ea era cea care i-a făcut războinici.

O fată care stătea în capătul mesei a ridicat paharul şi a cerut linişte.

— Uităm cel mai important lucru, a spus ea. Am sărbătorit această mică victorie, am cerut un toast pentru cei care au făcut gesturi eroice şi toată lumea a râs dar nu i-am sărbătorit pe cei care au făcut acest lucru posibil. Pentru căpitan, şi a ridicat vocea, dintr-o dată serioasă. Căpitanului, care ne-a învăţat că poţi lupta şi câştiga.

Cănile s-au ridicat una câte una.

— Căpitanului! răsunară Huyé, iar Nihal s-a simţit înflăcărată. Ultima dată când cineva s-a uitat la ea aşa, în Lumea Pământeană, ea a fugit. Nu a vrut să fie eroul nimănui, nu a vrut ca ei să coasă roluri pe ea, care să o simplifice şi epuizeze. Dar acei oameni nu au văzut mitul în ea. Erau doar recunoscători. Poate că ştiau cine era şi, poate, prima dată, au privit-o cu uimirea admirativă cu care se uitau la frescele marilor eroi ai trecutului. Dar acum, pentru acei oameni era căpitanul, era unul dintre ei.

Aşa că s-a ridicat şi a ridicat paharul.

— Pentru voi, cea mai bună trupă pe care am avut-o vreodată, a spus ea.

Toţi împreună şi-au strigat asentimentul, aşa că au băut. Pentru o clipă, Nihal a simţit că a găsit, deşi pentru o scurtă perioadă de timp, un loc mic în acea lume nouă.

În următoarele zile, Nihal s-a dedicat pe deplin recrutărilor de formare. Atmosfera s-a schimbat. Toată lumea era mai dedicată, au crezut mai mult în şansele lor de a câştiga. Ea era acum implicat în totalitate în această poveste, şi între antrenamente a găsit, de asemenea, timp pentru a ajusta sabia. Atât de zgâriată, părea bătrână, şi i-a amintit cât de deplasată era în acea lume.

Nu a forjase niciodată o armă, dar l-a văzut pe Livon făcând-o de nenumărate ori. A ajutat-o Oarf şi flăcările lui, şi a lucrat acolo o dimineaţă întreagă, cu o pasiune de care nu se mai credea capabilă. Când a terminat, a admirat-o în lumina soarelui amiezii, şi, deşi cu siguranţă nu arata ca o sabie proaspăt forjată, lama era acum ascuţită şi cu aspect mai solid. O sabie mortală, dar una care şi-a arătat toţi anii, la fel ca ea.

În acele zile de aşteptare, Ren a ajutat-o des. Lefthika a fost frecvent absent şi a dispărut în pădure, dincolo de cireşi, examinând fauna şi flora locală, astfel încât sclavul său a avut mai mult timp. O parte din el a petrecut-o în studiile lui, şi-a amintit promisiunea făcută lui Nihal, dar a petrecut restul asistând-o ca scutier. Ea l-a ignorat iniţial, apoi, încet, a început să-i încredinţeze câteva misiuni simple, acceptându-i ajutorul.

În acea seară mergeau împreună spre sat. Nihal s-a întors din turneul obişnuit de recunoaştere a santinelelor, iar Ren s-a retras într-un zonă ierboasă pentru a consulta câteva cărţi magice antice pe care şeful satului le păstra în coliba sa. Au urcat scările împreună, învăluiţi într-o tăcere complice şi senină. S-au salutat în partea de sus a satului, iar Ren a mers la coliba sa. A trecut pragul şi aproape a scos un strigăt de frică.

Lefthika îl aştepta stând în picioare, în mijlocul camerei. A simţit un tremur pe spate.

— Stăpâne, a spus el pe un ton de scuză, temându-se de pedeapsă.

Lefthika s-a apropiat de el, ca şi cum ar fi vrut să-l adulmece.

— Încă mai petreci timp cu jumătate elful, nu-i aşa?

A dat din cap. Ştia că prietenia lor nu era bine văzută de magician.

— Ei bine, mă bucur că te-ai legat, a spus Lefthika pe un ton care părea sinuos pentru Ren ca spiralele unui şarpe în momentul dinainte de atac. Pentru că acum vom pleca.

Ren a rămas fără cuvinte.

— Dar... Nihal a întrebat în grabă.

— Nu-ţi face griji. Nu te voi separa de prietena ta, a spus magicianul cu un zâmbet abia mijit. Pentru că va veni cu noi.

X

Ren a încercat să protesteze, dar un singur gest al lui Lefshika a fost de ajuns şi o durere copleşitoare l-a traversat din cap până în picioare, lăsându-l la pământ.

— Tot trebuie să-ţi reamintesc că eu sunt stăpânul, iar tu eşti sclavul meu?, a spus magicianul, impasibil.

— Nu. Ştiu, a murmurat Ren, ridicându-se în picioare.

— M-am săturat să aştept. Avem lucruri mai importante de care trebuie să ne ocupăm, iar Athor nu va avea niciodată banii pe care mi-i datorează. E timp pierdut aici. Jumătatea aia de elf e o armă, arma mea. Şi o voi exploata.

Ren nu putea face altceva decât să se supună, ca întotdeauna. L-a ajutat pe Lefthika să-şi ia bagajele, şi au ieşit în noapte.

Au luat scările care au urcat în vârful stâncii şi au ajuns la Nihal, tăcuţi ca umbrele. Au văzut-o odihnindu-se lângă Oarf, cu chipul relaxat al celor care ştiu că şi-au făcut datoria. Lefthika era încântat să observe că narcoticelepe care le-a pus în vin au lucrat. O lumină s-a aprins în noapte, iar Nihal s-a trezit cu mâinile şi picioarele imobilizate. Apoi, în timp ce Ren îi fura sabia şi Talismanul Puterii, Lefthika i-a ataşat rapid aceleaşi benzi de metal la gât, glezne, şi încheieturi ca cele cu care-l subjuga pe Ren.

Oarf s-a trezit, dar de îndată ce a încercat să atace intruşii Lefthika a materializat un butuc mare în jurul gâtului.

— Nu are rost să te agiti, bestie, a spus el. Cu asta nu vei putea să te mişti mai mult de două braţe de aici, şi nu îmi vei mai sta în cale.

Dragonul şi-a deschis fălcile larg într-un răcnet mut, redus la tăcere de vrajă, şi a stat nemişcat unde era, zbătându-se ca o insectă prinsă într-un borcan de sticlă invizibil.

Ren a purtat-o pe Nihal pe umăr, a coborât scările, a intrat în pădure, urmându-l pe Lefthika, părăsind satul.

Au mers până în zori. Abia când soarele a colorat cerul cu o strălucire albastră, Nihal a început să geamă.

— Se trezeşte, a spus Ren.

— Las-o jos! a ordonat Lefthika, iar el s-a supus.

Nihal a dat din cap, confuză, dar ochii i-au prins imediat figura elfului.

Lefthika s-a uitat la ea cu un zâmbet dispreţuitor.

— Ei, bine te-ai trezit, războinicule.

A încercat să-şi mişte picioarele şi braţele, dar nu i-au răspuns. Era paralizată.

— Te sfătuiesc să te calmezi, a avertizat-o magicianul. Vraja mea te-a condus într-un somn adânc, şi până deseară nici măcar nu vei putea merge pe picioarele tale.

Nihal a făcut un efort imens pentru a articula sunete şi cuvinte.

— La naiba... şarpe, a scuipat în cele din urmă.

Lefthika a salutat insulta cu un zâmbet batjocoritor.

— Curios cum de ai toată această amărăciune faţă de creatorul tău. Fără mine, ai putrezi în mormânt.

— Nu... eu... nu te-am rugat... să mă eliberezi, a şuierat ea.

— Şi totuşi am făcut-o, şi un mulţumesc ar fi binevenit. Dar ai prefera să fii cu soţul şi fiul tău, nu-i aşa? Sunt mişcat, serios. Dar eşti sigură că ei îţi răspund la afecţiune, din moment ce tu însuţi i-ai condamnat la nefericire?

Nihal s-a uitat la Ren, cu neîncredere.

Lefthika a interceptat schimbul de priviri.

— Deci nu i-ai spus... a observat amuzat.

— Stăpâne... murmură Ren cu o expresie tristă.

— Tarik a murit la o vârstă fragedă, era puţin mai mare decât tine acum. A fost ucis de oamenii care au vrut să-l readucă pe Aster la viaţă, iar cu el a murit şi soţia lui. Fiul său, San, a rămas singur şi a luptat în rândurile elfilor în ultimul război. A fost un Marvash, un Distrugător, şi a încercat să înece Lumea Pământeană într-o baie de sânge. Ştii, Tarik nu şi-a putea ierta niciodată tatăl pentru că te-a lăsat să mori, iar el... Nu ţi-a acceptat niciodată moartea. Nu ai salvat pe nimeni.

Nihal şi-a contractat maxilarul până i-au scârţâit dinţii. A încercat să se ridice în picioare, dar a căzut târându-se pe iarbă.

— Ţi-am spus, vraja e puternică, a râs Lefshika.

S-a uitat la ea câteva momente, bucurându-se de puterea lui asupra prăzii, apoi şi-a pocnit degetele. O durere înlăcrimă a trecut prin Nihal din cap până în picioare, luându-i respiraţia.

— Nu are rost să te zbaţi, i-a spus el. Acum eşti sclava mea, la fel ca Ren.

— De ce faci asta? a murmurat ea, zvârcolindu-se pe pământ. De ce nu m-ai lăsat lângă Huyé?

Lefthika şi-a coborât faţa la nivelul ei.

— Pentru că am nevoie de tine. Ai dovedit că eşti capabilă de lucruri măreţe şi că eşti pierdută într-un sat ca al lui Athor.

— Se vor întoarce... îi vor ucide pe toţi dacă nu mă lupt cu ei!

— Nu vrei să mă vrăjeşti cu văicărelile astea. Mi-au cerut să le dau un războinic. Ei bine, am făcut-o. Şi te-ai luptat. M-am conformat pactului. Acum este momentul să ne asumăm misiuni mai importante decât să apărăm nulităţile pe care nimeni nu şi le va aminti curând.

— Las-o baltă, a şuierat Nihal.

— Vom vedea. Şi Lefthika i-a provocat o altă durere chinuitoare.

— Mişcă-te, ia-o pe umărul tău, i-a ordonat lui Ren.

— Iartă-mă, i-a şoptit el în timp ce o ridica pe umăr şi, ţinându-şi lacrimile, l-a urmat pe stăpânul său.

După cum a prezis Lefthika, Nihal nu a putut merge până seara. Ren a purtat-o tot timpul, poticnit, căzând şi ridicându-se tot timpul. În faţa lor, Lefthika a continuat fără să-i aştepte. Când zăboveau prea mult, el se oprea şi se uita la ei cu dispreţ, gata să pocnească din nou din degete. Ren a accelerat apoi ritmul, exasperat.

Aruncată pe umerii tânărului ucenic, pe care aproape ajunsese să-l considere prietenul ei, Nihal era prada unei furie oarbe. Reuşea mereu să se descurca în orice situaţie, dar acum era diferit. Acum nu-şi mai stăpânea propriul destin şi nu avea nici Talismanul, nici sabia pentru a încerca să se elibereze.

De-a lungul călătoriei, a căutat o portiţă, reflectând la nesfârşit la magia care a legat-o şi amintirile formării ei de către Soana.

Lefthika, la rândul său, era întotdeauna tăcut. Tot ce trebuiau să facă era să avanseze în Ţinuturile Elven, acela era singurul lui scop. Acolo lua înapoi tot ce i-au luat. Putea să le vândă duşmanul jurat al elfilor, a cărei amintire era încă vie în poporul său, sau să o folosească pentru a obţine o răscumpărare şi să-şi recâştige locul de drept în comunitatea semenilor săi. Sau, de ce nu, să se înalţe din nou, mulţumită puterii acelei femei, o forţă aflată acum în slujba lui deplină. S-a bucurat de

răzbunare, savurând-o ca pe un vin dulce şi picant. Şi-a imaginat căile şi vremurile, a văzut-o deja împlinită. Elfii care au îndrăznit să-l alunge ar fi regretat ziua în care l-au umilit.

S-au oprit la câteva ore după lăsarea întunericului, la poalele unui stejar imens, ale cărui rădăcini creaseră nişe perfecte pentru a sta şi odihni. Ren a luat crengi din tufăriş şi a pus pietre într-un cerc. Apoi a aprins un foc mic şi a pus o oală cu legume şi nişte apă luată dintr-un pârâu care curgea nu departe. În timp ce supa fierbea, a încercat s-o hrănească pe Nihal, dar a scuipat bucata de carne uscată care i-a adus-o pe buze.

— Nu vreau lucrurile tale, vierme, i-a spus ea lui Lefthika.

— Foamea te va doborâ, a răspuns el nepăsător, întins printre rădăcinile stejarului.

— Este nevoie de mai mult decât atât pentru a mă doborâ, a răspuns Nihal cu o privire sfidătoare.

Magicianul a chicotit.

— Văd că foamea nu te-a făcut să-ţi pierzi aroganţa. Înseamnă că ai un temperament puternic.

— Te voi face să plăteşti, nu-ţi face griji.

— Va fi distractiv să te urmăresc. Lefthika a luat bolul pe care i l-a dat Ren.

— Butucii ăia sunt destul de versatili, ştii? Pot să-ţi provoc durere, dar te pot imobiliza şi pe tine unde eşti, aşa cum am făcut cu dragonul tău. De exemplu, te-aş putea forţa să nu te mişti din acest copac, iar el şi-a pocnit degetele.

Nihal a încercat să se elibereze, agitând cât de mult a putut, dar durerea a ajuns în carnea ei la cel mai mic efort.

— Strigă cât de mult vrei. Suntem la câteva leghe distanţă de cel mai apropiat sat, şi vom fi pentru mai multe zile. Te sfătuiesc să renunţi, a adăugat Lefthika, care a început să soarbă din supă. Şi apoi ar fi bine să-ţi păstrezi puterea pentru ceea ce trebuie să faci când ajungem acolo.

— Te voi face să regreţi fiecare cuvânt, a replicat Nihal, ameninţător.

Nici măcar nu s-a deranjat să răspundă. A aruncat castronul gol lui Ren pentru a-l curăţa, apoi se întinse în patul lui şi s-a întors pe cealaltă parte.

În mijlocul nopţii, Nihal a simţit o prezenţă târându-se spre ea.

Era Ren, şi în mâinile sale strângea mânerul inconfundabil al sabiei sale.

— Repede, înainte ca Lefthika să se trezească, a spus el cu sufletul la gură. Acesta este un catalizator, nu?, a şoptit el, arătând spre Lacrimă, bijuteria albă de la intersecţia dintre mâner şi gardă, în formă de cap de dragon.

Nihal a dat din cap.

— Dacă o foloseşti cu asta, i-a dat Talismanul Puterii, vei putea să-ţi recuperezi puterea, şi poate chiar să te eliberezi de butuci.

Fără ezitare pentru un moment, Nihal a întins mâna cât de mult i-a permis magia lui Lefthika, apoi a strâns-o pe mâner.

A încercat să se concentreze, dar şi-a dat seama că era încă amorţită de vraja magicianului.

— Trebuie să mă vindeci, i-a şoptit lui Ren.

Băiatul şi-a întins degetele spre ea, a rostit câteva cuvinte care sunau de neînţeles în urechi, apoi o căldură benefică era transmisă de la degetele sale la carnea ei, şi Nihal s-a simţit revigorată. Treptat, membrele au început s-o asculte din nou.

A încleştat din nou mânerul sabiei. A făcut la fel cum a făcut când l-a convocat pe Oarf, dar energia de data aceasta era mult mai mare. A simţit că gleznele şi încheieturile se inflamează, iar durerea i-a pătruns în corp. S-a opus încleştării dinţilor, încercând să nu scoată niciun sunet.

O lumină pulsatilă a început să lumineze butucii şi a aruncat o lumină intermitentă pe trunchiurile copacilor care o înconjurau. Lefthika s-a agitat în patul său, iar Ren s-a îndreptat spre el, gata să intervină.

Nihal a continuat să cheme puterea pe măsură ce benzile de cupru se strângeau, luându-i respiraţia. Cu un efort supraomenesc şi-a sprijinit încheietura pe sabie. O putea simţi vibrând sub atingerea ei, plină de putere, în timp ce Talismanul îi ardea pe piept. A împins cuprul clocotit peste lamă, iar durerea a devenit insuportabilă. Toate eforturile sale au fost concentrate în încercarea de a rupe inelele din jurul încheieturilor, presate spasmodic pe cristalul negru.

Un strigăt sufocat izbucni în cele din urmă din gâtul ei, şi chiar atunci Lefshika a deschis ochii. I-a luat câteva momente să înţeleagă. Privise întotdeauna benzile de cupru ca fiind cel mai sigur mediu de constrângere pe care îl cunoştea; nu şi-a imaginat niciodată că cineva le va distruge. Nu i-a venit să creadă ce a văzut.

Nihal se sprijinea de stejar, încă aşezată, dar între picioare era sabia, bijuteria de pe mâner care strălucea puternic. Butucii păreau înflăcăraţi şi pulsau, activaţi de cristalul negru.

Lefthika a sărit imediat ce a înţeles. Dar Ren l-a apucat din spate şi s-a trezit pe pământ cu o pereche de braţe strânse pe piept.

— Al naibii sclav! Cum îndrăzneşti să te răzvrăteşti?, a strigat el şi şi-a pocnit degetele.

Durerea era prea intensă. Ren nu era Nihal, el nu a simţit niciodată oţelul în carne şi oase, nu era gata să îndure toată această agonie. Era forţat să renunţe. Lefthika a început să se ridice, dar era prea târziu. Inelele de pe încheieturile lui Nihal s-au rupt, iar ea s-a ridicat. Cele de la glezne şi gât, cu toate acestea, erau încă intacte.

Lefthika le-a activat, o dată, de două ori, şi de fiecare dată s-a aplecat, dar nu a căzut. Putea s-o facă, *trebuia* s-o facă. N-ar lăsa pe nimeni s-o înrobească. Şi-a pus lama în jurul gâtului şi a ţipat, apăsând cu toate puterile sale. A făcut-o cu o astfel de forţă că, atunci când gulerul a explodat lama i-a pătruns în carne, şi a reuşit la limită să se oprească înainte ca cristalul să deschidă o rană adâncă.

Tot ce a mai rămas erau gleznele. Lefthika, în faţa ei, a repetat vraja ca o obsesie, dar durerea care a cuprins-o pe Nihal era din ce în ce mai puţin severă. Cu un efort suprem a dat o lovitură puternică cu sabia, şi chiar şi ultimii butuci s-au rupt. Era liberă.

Lefthika a dat înapoi. — Eu sunt cel care te-a readus la viaţă! a strigat el. Îmi datorezi existenţa, totul!

Nihal a avansat ameninţător, cu sabia târându-se pe pământ. Era epuizată, abia conştientă de propriul ei corp, care a continuat să îndure. Dar mânia era mai puternică decât orice.

— Ai dreptate, îţi datorez ceva: o palmă bună din sabia mea, pentru ceea ce mi-ai făcut.

Şi-a ridicat arma, braţele şi picioarele, încă îî răspundeau nesigur. Avea să se răzbune.

Dar chiar atunci un ţipăt puternic a spart cerul. Un răcnet bestial a mârâit de la un capăt al pădurii la altul. Stoluri de păsări au zburat.

Toţi trei s-au uitat în sus, dar nu au văzut decât stele.

— Este un balaur... murmura Nihal. Este strigătul unui balaur. Acestea sunt plimbările elfilor. I-a luat un moment să înţeleagă. Satul! a exclamat ea. Trebuie să ajungem imediat.

Lefthika era la pământ, dar nu mai reprezenta o ameninţare pentru ea, pentru că în mintea ei acum doar imaginile recruţilor pe care i-a antrenat, ale satului care o primise, ale tuturor Huyé care au ajutat-o şi protejat-o în viaţa ei.

A virat în pădure fără să se gândească, cu Ren în spatele ei.

— Nu pleci nicăieri! a strigat Lefthika, cu ochii plini de furie. Şi-a pocnit degetele şi l-a oprit pe băiat în fugă. Apoi, în timp ce era încă la pământ, s-a apropiat de el. Trebuie să luăm înapoi jumătate elful! Haide, ridică-te!

Ren s-a supus şi s-a ridicat. Dar el nu s-a lansat în urmărirea lui Nihal: s-a întors şi l-a lovit pe magician în tâmplă cu o piatră, şi a continuat să-l lovească, din nou şi din nou, până când a căzut la pământ, inert, cu faţa înroşită de sânge. A stat nemişcată în faţa lui câteva secunde, gâfâind. Era sclavul lui de ani de zile, nu a avut niciodată şansa de a se răzbuna pentru ceea ce i-a făcut. În sfârşit a reuşit. Era cuprins de un sentiment de uşurare şi satisfacţie atât de puternic încât i-a dat ameţeli. În sfârşit a avut curajul să se răzvrătească!

A intrat în pădure şi a urmat traseul lui Nihal care alerga pe lângă el, sprijinindu-se în sabie.

S-a apropiat de ea, a luat-o de umeri.

— Nu vom ajunge niciodată în sat la timp, a spus ea, gâfâind. Avem nevoie de o vrajă şi şi-a strâns Talismanul Puterii între degete.

— Nu, eşti prea slăbită, nu vei reuşi.

— Acei oameni vor muri! Nu pot înfrunta un balaur, a strigat cu disperare Nihal. Dar ai dreptate, nu pot s-o fac singură. Dar mă poţi ajuta. Trebuie doar să am puterea să te eliberez de butuci.

Şi-a ridicat sabia. Ren a închis ochii şi a văzut o strălucire. Când i-a deschis din nou, Talismanul de la gâtul lui Nihal a strălucit puternic, rezonând cu Lacrima mânerului. O lovitură de sabie, şi unul dintre inelele pe care le purta la încheieturi a căzut la pământ. S-a uitat la el cu neîncredere.

— Haide, trebuie să ne grăbim, a spus ea, şi a întins mâna spre cealaltă încheietură. A repetat operaţiunea cu inelele rămase, până când Ren a fost liber. Simţea că a renăscut, eliberat de o povară pe care a îndurat-o atât de mult, prea mult timp.

Fără butuci, el era capabil să profite din plin de puterile sale magice.

Şi-a luat curaj şi şi-a strâns degetele pe medalion. Ştia vraja zborului, o exersase înainte, dar acum era o chestiune de a trece prin leghe şi leghe, şi nu a încercat niciodată cu distanţe atât de lungi. A vizualizat stânca pe care stătea satul, concentrând toate energiile rămase. A simţit curgându-i de pe degete şi acumulându-se în Talisman, în timp ce o oboseală mortală îi învăluia.

Un fulger i-a înconjurat, şi dintr-o dată au dispărut în aer, plutind la fel de uşor ca penele. Zborul a fost scurt, întrerupt brusc de terenul dur. Nihal s-a uitat în jur şi şi-a dat seama că erau încă în pădure, prea departe de sat. Şi-a strigat furia la cer. S-a gândit la tot ce a pierdut în acei ani, s-a gândit la ce i-a dezvăluit Lefshika. Ea nici măcar nu a reuşit să salveze Huyé, şi din dorinţa ei disperată de a nu-l vedea pe Sennar mort în faţa ochilor ei, doar fructe otrăvite s-au născut. S-a mai târât câteva braţe, cu inima frântă. S-a prăbuşit la mică distanţă, s-a întors cu spatele, şi ceea ce a văzut erau vârfurile copacilor care se legănau în vânt şi o mulţime de stele. Erau doar sate mici pierdute în mijlocul Ţinuturilor Necunoscute, câţiva Huyé a căror moarte nu avea să schimbe soarta lumii. Nimănui nu i-ar păsa. Doar ei.

XI

Răsăritul a vopsit cerul într-un galben roz când Nihal şi Ren au ajuns în cele din urmă în sat. Un sentiment de moarte şi-a făcut drum în inima lui Nihal în timp ce a a continuat prin pădure, şi sânge i-a îngheţat în vene, de îndată ce a văzut coloana de fum ridicându-se de pe stâncă, întunecat şi dens. A accelerat ritmul, rugându-se ca cineva să fi supravieţuit, ca elfii să-i cruţe cel puţin pe copii.

Faleza era o pânză de paianjen cu urme negre, pe care erau altoite, ca animalele prinse în capcană, cioturi de case arse.

Când au ajuns la picioarele lui, un spectacol chinuitor s-a prezentat în ochii lui Nihal. La pământ zăceau cadavre oribil arse, printre care a recunoscut pe cel al unui recrut. Trebuie să fi căzut de pe pasarele, încercând să stingă flăcările care le-au cuprins.

Cele mai multe dintre pasarele fuseseră devorate de foc, şi la fel ascensoare şi pasarele care conectau colibele. Evident, nu era nevoie de prea mult: un incendiu de balaur, şi focul s-a răspândit într-o clipă. Fără ea, fără Oarf, nu exista nici un adăpost de furia acelei bestii.

Mirosul de arsură era greţos şi i-a făcut ochii să lăcrimeze. Nihal şi-a scos sabia şi a ajuns la primele case, urcând pe una dintre scările cruţate de foc. S-a uitat în sus, iar în faţa ei era sprijinită coliba lui Athor: faţada era carbonizată, acoperişul s-a spart. Pe pasarele, alte corpuri devorate de flăcări.

Strânsoarea de pe mâner s-a desfăcut şi arma i-a căzut din mână. A auzit-o cum sare pe pământ, inutilă. Toată puterea ei, toată determinarea ei nu erau în măsură să îndeplinească singura sarcină pentru care ea a fost chemată. A dat greş.

Ren a încercat s-o forţeze, dar Nihal l-a refuzat. Ochii ei erau plini de lacrimi. Iată-l, războiul, în cea mai pură încarnare, cu chipul său cel mai adevărat şi nemilos. Ca şi în Salazar, şi pe câmpurile de luptă nesfârşite pe care le-a călcat. Moarte şi tăcere, nimic altceva.

O prăbuşire în spatele unei colibe a răsunat pe neaşteptate. Şi-a luat sabia din nou, gata de atac. Dar ceea ce a văzut dincolo de dărâmături nu era un duşman. Un copil Huyé privea, cu obrajii negri de funingine şi privirea îndepărtată, pierdut în spatele imaginilor de groază la care a fost cu siguranţă martor. Nihal s-a apropiat cu prudenţă de el, şi i-a întins mâna.

— Unde sunt părinţii tăi? a murmurat ea încet.

Copilul s-a retras, iar Nihal a observat că în mâinile sale strângea în braţe cămaşa unei femei îmbibate de sânge. O ţinea aproape de piept ca şi cum nu ar mai fi vrut să se despartă de ea.

Şi-a amintit ce i-a spus Soana despre copilăria ei, cum au murit părinţii ei şi s-a simţit incredibil de apropiată de acel copil. L-a mângâiat uşor la cap şi, fără un cuvânt, a trecut pe lângă un grup de case. L-a urmărit, până când s-a oprit în faţa unei colibe pe jumătate distruse. Înăuntru, în lumina slabă, erau ascunse zeci de Huyé. Nihal a simţit că inima lui face un salt: cineva a supravieţuit.

— Athor! a strigat ea, în timp ce Huyé se apropiau de ea. Dar şeful satului nu a răspuns.

— E mort, a spus Nash, unul dintre cei mai promiţători recruţi, înaintând pas cu pas printre coechipierii săi. Erau prea mulţi. Şi acel balaur a măturat satul ca pe un fir de praf.

Nihal a simţit o tristeţe şi un sentiment de vinovăţie pe care numai furia îl putea opri.

— Stai aici, a spus ea, cu o determinare oarbă în ochi.

A plecat urmată de Ren.

— Nu te gândi să lupţi singură împotriva acelor elfi. Eşti prea slăbită, a protestat el.

Nihal nici măcar nu i-a răspuns şi a luat-o pe o scară care urca.

— Măcar lasă-mă să vin cu tine!

— Nu este un loc pentru tine, a răspuns ea fără să se întoarcă. Nu va fi decât sânge şi moarte, şi acum nu mă vei mai putea ajuta.

— Te-am eliberat, îmi eşti datoare, a insistat Ren, dar Nihal a ajuns în vârful stâncii şi nu l-a mai ascultat. Oarf o aştepta încolăcit pe stâncă, cu capul abandonat deasupra unui bolovan. Solzii lui erau plini de răni, ca şi cum ar fi luptat intens înainte de a se preda vrăjii lui Lefthika. Nihal îi atinse uşor. Auzind mârâiturile de sub degete, nu a făcut decât să-i adâncească furia. Ekhtir va plăti şi pentru ele. Oarf şi-a ridicat capul imediat ce i-a simţit atingerea, privirile lor s-au intersectat. Ea trebuia să înţeleagă, de ce un fulger de dezaprobare a trecut în ochii lui. Nihal l-a ignorat.

A încărcat lovitura, Talismanul Puterii şi Lacrima au vibrat, aprinzându-se la unison, iar butucul mare care lega dragonul s-a rupt sub lamă. Oarf s-a ridicat pe picioarele din spate şi a aruncat un urlet de furie care a zguduit stânca. Nihal i-a sărit pe spate.

— E o nebunie! a continuat Ren să ţipe.

— Dă-te la o parte şi ai grijă de răniţi!, a spus Nihal.

Oarf a urlat din nou şi a aprins un foc în cer, un gest care avea gust de libertate. Apoi s-a grăbit şi şi-a întins trupul puternic spre soare, zburând în direcţia pădurii.

Era un zbor nebunesc. Nihal şi-a ieşit din minţi. Ştia că nu e cea mai bună cale de a face faţă unei astfel de lupte, dar imaginile din satul distrus nu i-au dat nici o şansă. S-a bazat pe nasul lui Oarf şi curând i-a văzut pe elfi avansând prin pădure. Deasupra lor, un animal gigantic zbura încet, desenând spirale largi pe cer. Avea un gât anormal de lung şi un cap mic, similar cu cel al unui şarpe. Picioarele din spate erau masive, în timp ce nu avea picioare în faţă; aripile sale imense, membranoase, se legănau în aer. De îndată ce l-a văzut, Nihal a avut o bătaie de inimă. Era un balaur ca cel cu care elfii au venit s-o captureze pe ea şi familia ei, cu o sută de ani mai devreme, începutul sfârşitului. A simţit că mânia o orbeşte.

L-a îndemnat pe Oarf, dar a observat că dragonul se opunea. De-a lungul călătoriei, l-a perceput tensionat şi ştia de ce: nu era de acord cu alegerea sa. Acel fel de lucru era despre un trecut pe care amândoi credeau că l-au lăsat în urmă. Bătrâna Nihal, cea care nu luptase încă în Bătălia de Iarnă, făcea astfel de gesturi pripite, nu cea mai înţeleaptă şi mai vicleană războinică care devenise. Ca şi în zilele tinereţii ei timpurii, furia şi dorinţa de răzbunare au condus-o.

Oarf a urlat, iar Ekhtir s-a întors. Cu câteva bătăi de aripi Nihal s-a apropiat de ea şi a reuşit să-şi studieze adversarul. Avea capul gol, părul verde, ondulat într-o împletitură lungă. Era un pic mai în vârstă decât ea, şi în ridurile feţei ei, dură şi nervos, a citit oboseala ei. Instinctiv a înţeles că se confruntă cu un adevărat războinic. Purta o armură grea pe care cu siguranţă o văzuse nenumărate bătălii, şi în mâini strângea o suliţă cu două vârfuri duble care se încheia cu două lame largi, curbate, o armă pe care nu o cunoscuse niciodată. Ochii lor s-au întâlnit, iar provocarea a fost lansată.

Nihal şi-a scos sabia, apoi l-a îndemnat pe Oarf împotriva balaurului. Cele două animale s-au împletit, cu aripile întinse, cu colţii muşcând în gol. Nihal a lovit prima. Elful a parat cu mânerul armei, apoi a spart aerul din faţa ei. Nihal a fost forţată să se arunce în lateral, iar Ekhtir a corectat lovitura instantaneu, arătând reflexe ieşite din comun. Nihal l-a simţit pe Oarf înţepenit sub picioare sale şi a văzut că a fost rănit. S-a aplecat din nou spre inamic, dar acela, cu zâmbetul pe buze, a lovit din nou. Spre deosebire de ea, nu părea să fie dominată de furie, dar perfect concentrat pe luptă. Nu lupta din ură, nu era animată de aceeaşi furie pe care ea o simţea devorându-i pieptul: se bucura de fiecare moment al luptei, lucidă şi echilibrată.

Trebuie să mă calmez, s-a gândit Nihal. L-a împins din nou pe Oarf şi l-a văzut pe balaur tâşnind spre ea ca într-un coşmar. Dragonul şi-a plecat gâtul şi a aruncat-o. Nihal s-a agăţat de hamuri în timp ce se prăbuşeau, căzând în copaci şi în cele din urmă la pământ. Impactul a făcut-o să se

rostogolească la pământ, la fel şi Ekhtir, dar amândouă s-au ridicat imediat, găsindu-se una în faţa celeilalte. Nihal a văzut-o în cele din urmă în faţa ei, la îndemână. Şi-a strâns strâns mânerul şi a avansat.

— Iată-te, în sfârşit, eroul care luptă împotriva unui popor lipsit de apărare, a spus apostrofând.

— Şi aici este faimosul jumătate elf care s-a întors de pe tărâmul morţilor. Să vedem dacă ţi-a mai rămas sânge în vene, a replicat Ekhtir, şi pentru prima dată Nihal i-a auzit vocea, abia crăpată de dulcele accent al lui Nelor, oraşul în care soarta ei a fost împlinită. A simţit că ura izbucneşte.

A sărit înainte şi a lovit de sus, dar Ekhtir a blocat lama dintre cele două vârfuri ale suliţei. Mişcarea a fost rapid transmisă, iar Nihal a ajuns să se dezechilibreze înapoi. Într-o mişcare rapidă, elful a separat suliţa în două săbii, iar cu o lovitură de cruce a ţintit burta adversarului său. A sărit înapoi la timp, dar săbiile au tras încă două tăieturi, superficiale, dar arzând ca focul. Şi-a pus mâna pe rană, dar Ekhtir nu i-a dat niciun răgaz. Şi-a alăturat din nou lamele şi a atacat-o cu furie. Nihal s-a trezit dezorientată şi forţată într-o poziţie defensivă. Loviturile au urmat cu o viteză de nedescris, împiedicând-o să raţioneze. Mişcările acelei femei erau imprevizibile, ea nu ştia să se descurce cu ele.

Ea a simţit corpul implorând-o să se oprească, oboseala punând stăpânire pe muşchii ei fibră cu fibră. Ren avea dreptate, tot nu putea lupta.

— Te aşteptam, a spus Ekhtir, coborându-şi sabia. Am fost dezamăgită când mi-am dat seama că nu eşti în sat. Am venit după tine, ştii?

Nihal şi-a scrâşnit dinţii.

— Atunci de ce l-ai distrus?

Ekhtir a zâmbit.

— Huyé sunt mizerabili care au îndrăznit să se revolte atunci când destinul lor este să ne hrănească şi să se supună. Aveam nevoie de mâncare şi a trebuit să-i învăţăm respectul. De asemenea, au încercat să reziste. E un spectacol patetic.

Nihal a simţit un şoc de ură şi s-a aruncat înainte, reluând lupta. Dar nu i-a putut face faţă elfului, în ciuda eforturilor sale cele mai bune.

S-au despărţit din nou. N-a mai suportat. Era fără suflare, cu sabia tremurând în mâini. Ekhtir, pe de altă parte, era calmă, respiraţie controlată, cu corpul gata să lovească.

— Eşti o dezamăgire, a spus ea, coborând săbiile, şi nu părea să glumească. Era într-adevăr o umbră de frustrare pe faţa ei.

— Nu sunt aici să mă distrez, ci să te fac să plăteşti pentru asta, gâfâi Nihal.

— Şi cu ce forţe? Mă aşteptam la mult mai mult de la un demon care a ieşit din iad, de la extraordinarul războinic care a salvat Lumea Pământeană şi a îndrăznit să-mi provoace poporul.

— Asta nu are nimic de-a face cu satul şi cu ceea ce ai făcut.

— Ah, nu? Nu noi două căutăm un câmp de luptă, Nihal? şi i-a spus bine numele. Nu căutăm un loc unde să ardem în cenuşă, să ne dizolvăm în ceea ce am fost? Vorbesc despre bătălie, Nihal, războiul fără de care oameni ca tine şi ca mine nu pot trăi, oţelul pentru care ne-am născut. Am luptat alături de Kryss, ştii? Şi i-am supravieţuit, într-o lume în care nu mai sunt bătălii suficient de mari pentru a-mi merita lama. Tu, corcitură murdară, ai fost ultima mea speranţă.

— Nu te mai lăuda!, a spus Nihal. Noi două nu semănm una cu cealaltă. Nu am nimic de-a face cu un laş.

S-a aruncat din nou înainte; mişcările ei, cu toate acestea, erau din ce în ce mai imprecise, şi abia mai respira. A încercat câteva lovituri, dar a primit o lovitură la bărbie care a trimis-o la pământ. Ekhtir s-a îndreptat spre ea şi i-a îndreptat săbiile spre gât.

— Ce păcat... murmură ea. Apoi, încet, o să-mi pun armele la loc. Redusă, aşa că nu-mi pasă. Nu eşti nimic, Nihal, cu siguranţă nu eşti ceea ce mă aşteptam.

A fluierat, iar balaurul s-a repezit în partea ei. S-a urcat pe spatele lui, i-a aruncat o ultimă privire plină de dispreţ şi a zburat.

— Nu se termină aici! Îi voi răzbuna pe acei oameni, jur!, a strigat Nihal, care s-a pus pe picioare, dar o durere în burtă a făcut-o să cadă în faţă, cu mâinile în noroi. Oarf a încercat să o ajute, mângâindu-i capul cu botul; cu toate acestea era o durere de neconsolat. Nihal a plâns fără să se lamenteze, în tăcere, plânsul disperat al celor care au pierdut totul.

XII

— Am încercat să ne luptăm... Dar erau acei balauri... balauri! a repetat un recrut.

— Flăcările erau peste tot... am reuşit să le oprim datorită sistemului de pompare hidraulică care aduce apa râului în sat. Dar am salvat puţin, a spus o tânără cu un braţ rănit.

Supravieţuitorii s-au adunat în coliba fierarului, una dintre puţinele rămase în picioare după atacul lui Ekhtir şi al oamenii săi. Nihal a vrut să-i vadă de îndată ce ea a alunecat cu Oarf pe partea de sus a stâncii, deşi era epuizată. Ren i-a venit imediat în ajutor, invitând-o să se odihnească. Dar nu a voia să audă motivele.

Erau aproximativ o sută de supravieţuitori, inclusiv aproximativ cincizeci din cei pe care îi antrenase. O sută, din mai mult de trei sute de oameni pe care i-a adăpostit satul.

— Spuneţi-mi totul, a spus ea.

Au luat cuvântul pe rând, fiecare adăugând propria lor bucată de groază. Elfii care i-au atacat nu aveau mai mult de treizeci de ani.

— Ne-am concentrat imediat asupra soldaţilor, a declarat unul dintre cei mai vechi şi mai experimentaţi recruţi. Am început să ne luptăm cu ei, dar balaurii... Ce am putea face împotriva lor? Am făcut tot ce am putut, i-am ucis pe unii dintre ei, dar cu toată confuzia, teroarea, flăcările, fumul...

Nihal l-a oprit şi i-a pus mâna pe braţ.

— Ai dat tot ce ai putut, şi toţi oamenii care sunt aici o dovedesc. Niciunul dintre ei nu ar fi supravieţuit dacă nu erai tu.

Recrutul a izbucnit în suspine, iar ceilalţi soldaţi, la fel de îndureraţi, şi-au plecat capetele, în timp ce civilii s-au uitat la ei uimiţi. În ei domnea simpla uimire de a fi încă în viaţă, în ciuda groazei, dar soldaţii... Nihal a înţeles prea bine se simţeau.

— Nu e vina voastră, a spus ea. Nu aş putea fi mai mândră de voi. Voi sunteţi trupele mele şi nu m-aţi dezamăgit.

Recrutul s-a uitat în sus.

— Dar pentru ce folos? Satul a dispărut. Totul e pierdut. Ar fi trebuit să facem ca de obicei, să acceptăm că ne-am născut slabi şi că destinul nostru trebuie zdrobit.

— Nu o spune nici măcar ca pe o glumă, a protestat Nihal. Ţi-ai recăpătat demnitatea, şi îţi jur pe cenuşa asta blestemată că nu va fi fost în zadar.

S-a uitat la ei unul câte unul, ochii lor strălucind, cu sentimentul înfrângerii care s-a imprimat pe feţele lor.

— Vă cer iertare pentru că nu am fost acolo. Am încercat să dau de voi, am încercat să vă răzbun... A tăcut o clipă, căutând puterea de a termina mărturisirea care a ars-o mai mult decât rănile şi epuizarea. Dar nu am reuşit, a recunoscut ea sincer. A fost Lefthika; şi le-a explicat ce s-a întâmplat. Nu vreau justificare: a fost vina mea, dar vă promit că nu va trebui să vă temeţi de nimic în viitor. Acum morţii cer îngrijirea noastră. Aceia dintre voi care simt aşa, veniţi cu mine, datorăm o înmormântare celor care şi-au dat viaţa astăzi.

Şi astfel, din nou, Nihal s-a trezit târând cadavre. Era epuizată, capul i se învârtea, dar a făcut cât a putut. Oamenii ei au ajutat-o în tăcere. Au îngrămădit cadavrele nu departe de câmp şi au decis să le îngroape în loc să le dea foc. Au văzut destul foc pentru ziua aia. Ei au pus un ciot de lemn în partea

de sus a gropii şi au promis să ridice un mormânt demn cât mai curând posibil, amintind pentru totdeauna de sacrificiul fraţilor lor.

Era seara când s-au retras în coliba fierarului şi au mâncat puţinele provizii pe care le-au putut recupera din rămăşiţele caselor. Nihal doar a observat Huyé fără a se atinge de o muşcătură, şi după ce au terminat a ieşit pentru a ajunge la Oarf.

Ren a luat-o deoparte înainte de a merge la partea de sus a stâncii.

— Nu trebuie să fii singură în seara asta, i-a spus el.

— Eu *sunt* singură, şi tu ştii asta.

El i-a strâns braţul şi a dus-o la un pat pe care-l pregătise pentru ea într-o colibă mică, care înainte de foc era casa unei familii de brutari, care au murit toţi în conflictul cu elfii. Lângă ea era un castron din care ieşea un parfum picant.

— Nu mi-e foame.

— Dar vei mânca oricum, a răspuns Ren, punând bolul în mâinile ei.

Mâncarea fusese preparată cu grijă, iar Nihal nu se putea abţine să nu se simtă înviorată de atâta grijă. În cele din urmă a decis să se lase îngrijită şi a mâncat.

Ren s-a aşezat pe un scaun lângă pat.

— Nu a fost vina ta, i-a spus el. S-a uitat în altă parte. Dacă Lefthika nu te-ar fi răpit, ar fi fost diferit.

Nihal se uita la bolul aproape gol cu un aer atent.

— I-ai învăţat pe aceşti oameni foarte multe, chiar şi astăzi. Vei vedea că se recuperează, a continuat Ren.

A rezistat cu o tăcere încăpăţânată.

Abia când terminase supa, fără să-şi mişte privirea, vorbi.

— De ce nu mi-ai spus despre Sennar şi Tarik, de ce nu mi-ai spus despre San?

Ren a simţit cum i se opreşte inima. De data asta, n-a putut s-o privească în faţă.

— Părea inutil, şi nemilos. Ceva care ţi-ar fi putut frânge hotărârea.

— Era adevărul, Ren, adevărul! Că am eşuat în acea zi când eram convinsă că îi voi salva. Că soarta celor care îmi traversează calea este moartea. Am crezut că o să-mi salvez viaţa fiului şi soţului meu, m-am gândit să le ofer un viitor mai bun, şi în schimb i-am condamnat la disperare. Şi, de asemenea, Lumea Pământeană... a văzut două războaie, după mine, ca şi cum ceea ce am făcut nu avea sens. Acesta este destinul meu, să eşuez, întotdeauna. Şi întotdeauna mă păcălesc că pot face o diferenţă, pentru a salva ceea ce iubesc, când destinul meu este doar de a ucide.

Ren şi-a muşcat buza.

— În acea zi te-ai comportat aşa cum ai crezut că e bine. Eram singur când aveam cinci ani. Tatăl meu murise şi ne lăsase cu o mare de datorii pe care mama nu putea să le plătească. Atunci am devenit sclavi. Negustorul de oameni m-a vândut traficanţilor din arenă, unde sclavii se luptă între ei şi cu bestiile. Ăsta va fi destinul meu odată ce voi creşte. Mama s-a oferit în locul meu, lăudându-se cu abilităţi combative pe care nu le avea. Am ajuns în mâinile unui om din Lumea Pământeană, ea a murit în arenă. Singura amintire pe care o am despre ea este că era târâtă de păr în nisip şi apoi ucisă în faţa a sute de privitori. N-am urât-o niciodată, Nihal, niciodată o zi din viaţa mea. Şi îmi ţineam ochii deschişi tot timpul, în timp ce o străpungeau cu sabia, pentru că voiam ca ea să mă vadă şi să fie mândră de mine. Nu aş fi preferat să mor în locul ei, am vrut să trăiesc cu ea în pace, dar lucrurile nu merg întotdeauna aşa cum ne dorim. Am un respect sacru pentru viaţa asta pe care i-o datorez de două ori, şi nu o învinovăţesc că m-a lăsat orfan. Mă bucur că am avut-o lângă mine şi că sunt fiul ei.

Nihal şi-a coborât capul.

— Mi-aş fi dorit să fie fericiţi...

— Tarik avea o familie. În viaţa fiecăruia există bucurie şi durere. Înţeleg că ţi-e dor de tine, dar nu are sens să te învinovăţeşti pentru lucruri în care nu ai avut un rol. Toată lumea face alegeri: uneori se termină bine, alteori prost, şi nu depinde întotdeauna de noi.

Nihal a rămas tăcută pentru o clipă.

— Dar de ce mai eşti aici? De ce m-ai ajutat să scap de Lefthika, de ce eşti aici în seara asta spunându-mi aceste lucruri? Ce sunt eu pentru tine? Pleacă, a spus ea, uitându-se furios la el. Ieşi afară înainte să fii copleşit şi tu. Moartea a trecut pe lângă tine. Ia-o ca pe un avertisment şi dispari. Restul e doar despre mine şi femeia aia. Nu pot, Ren, nu pot să văd alţi oameni murind pentru mine şi cu mine. Mi-am pierdut oamenii, acest sat, ceea ce trebuia să protejez. Nu te pot vedea copleşit de nebunia asta.

Stăteau nemişcaţi unul în faţa celuilalt. Apoi Ren, într-un mod complet neaşteptat, a îmbrăţişat-o. A încercat să se zvârcolească, dar căldura acelei strângeri o prinsese deja. Şi în final, s-a abandonat acelei îmbrăţişări care a chemat-o cu promisiunea ei de viaţă.

În întunericul pădurii o umbră s-a ridicat din pământ.

O mare pată de sânge a fost abdorbită de pământ, îmbibând iarba.

Lefthika şi-a pipăit fruntea şi a simţit o fisură înspăimântătoare. O durere insuportabilă în cap l-a împiedicat să se ridice şi a trebuit să se culce. Numai că, în noapte, s-a gândit la ce s-a întâmplat. Era uimitor, nu putea fi adevărat. Nu şi-a imaginat niciodată că un băieţel speriat ca Ren ar putea găsi puterea să-l lovească. Şi ce a făcut Nihal, atunci, a fost şocant. Era nevoie de o voinţă supraumană pentru a se impune asupra durerii provocate de butuci şi a-i scoate. Femeia aia s-a dovedit a fi o armă extraordinară. O armă, din păcate, imposibil de controlat.

Şi-a scrâşnit dinţii şi a încercat să oprească durerea. A reuşit în cele din urmă să se ridice şi a ajuns la pârâu, acelaşi din care Ren a scos apă pentru a pregăti cina, şi-a amintit cu dezgust. Şi-a contemplat propria reflecţie şi s-a speriat. Degetele lui s-au apropiat de cap şi i-au dat o strălucire slabă, disipând întunericul şi arătându-i rana. Era o ruptură oribilă, o bucată de sânge trasă între două buze de piele bătută. Ren trebuie să-l fi lovit tare, iar şi iar. L-a lovit ca să ucidă. A simţit un val de ură umplându-i inima. Nu s-ar fi putut termina astfel, nu ar fi fost doborât de cel pe care l-a considerat un simplu instrument pentru scopurile sale. Trebuia să recunoască că avea mai mult curaj decât a crezut, şi pentru prima dată l-a văzut ca pe o ameninţare. Dacă ar fi fost mai conştient de potenţialul său de magician, ar fi fost sfârşitul.

Un zâmbet feroce i-a luminat faţa, în timp ce o idee i-a prins contur în minte. S-a aşezat la poalele unui copac şi a scotocit prin rucsacul pe care îl avea cu el. A scos o fiolă care conţinea un lichid roşu şi o pungă. În cele din urmă, el s-a sprijinit cu spatele de un copac şi a început să recite o formulă elven, cu o voce mângâietoare care s-a amestecat cu gâlgâitul pârâului, pe măsură ce rana s-a aprins şi a început să se vindece. Va aştepta, nu era nici o grabă. Planurile nu au mers aşa cum a sperat. Dar încă nu era prea târziu pentru răzbunare.

XIII

În următoarele zile, satul şi-a reluat viaţa într-o atmosferă mohorâtă şi suspendată. Cei care s-au salvat au descoperit teribilul adevăr al supravieţuitorilor: că cei care rămân nu se vor întoarce niciodată lor viaţa lor de dinainte, că totul se schimbă, după aceea, şi nu există nici o întoarcere.

Cei mai pricepuţi în muncă manuală au încercat cel puţin să repare colibele, femeile s-au dus să adune fructe sălbatice în pădure, iar acolo au fost cei care tăiau lemn pentru a procura material nou cu care să reconstruiască aleile, scările şi lifturile. Lui Nihal i-a luat în mod inexplicabil mai mult decât se aştepta să se pun pe picioare. În special, în noaptea de după atac, s-a trezit cu un şoc, incapabilă să respire. O durere surdă în piept radia în tot corpul ei, ca şi cum o greutate ar fi fost brusc încărcată pe ea. A durat câteva secunde, dar a fost atroce, şi a lăsat-o fără suflare. În dimineaţa următoare, şi în următoarele două zile, s-a trezit slabită. În orice caz, a reuşit să recupereze, şi a atribuit terorile din acea noapte simplei oboseali, sau, poate, la întoarcerea sa la cei vii.

Nihal i-a lăsat pe Huyé să se recupereze şi, după câteva zile, i-a reunit.

— Nu putem uita că inamicul ar putea sosi curând. Trebuie să ne regrupăm, a spus ea. A fost vina mea pentru acest masacru şi m-aş întoarce singură să lupt împotriva lui Ekhtir. Dar voi trebuie să fiţi cei care ţin armele şi vă apăraţi în viitor.

Huyé se uitau unul la altul. Ochii lor se întrebau, dar era evident că un gând comun s-a strecurat printre acei oameni.

Discuţia a fost pornită de Grhal, un tânăr soldat; Nihal şi-a amintit de el pentru că nu era foarte talentat, ci plin de entuziasm.

— Am pierdut totul: trebuie să trăim cu vina de a fi supravieţuit celor pe care i-am iubit. Acesta este satul nostru, acesta este pământul nostru. Depinde de noi să-l apărăm şi să-l răzbunăm. Aşa că nu ştiu ce cred ceilalţi, dar merg cu tine şi mă voi asigura că elfii nu ne vor mai chinui niciodată.

Privirea lui era fermă, deşi tremurul uşor al mâinilor sale trăda agitaţia. Nihal a fost sfâşiată. Acei oameni au plătit deja suficient, nu voia să se verse mai mult sânge, dar în acelaşi timp trebuia să-i încurajeze să se apere.

— Şi eu! a strigat altul. Mi-au ucis mama. Am un cont deschis cu ei.

Încă doi s-au ridicat.

— Sunt cu tine!

— Am un fiu care s-a salvat miraculos: îi datorez memoria mamei sale.

Alte voci încă s-au alăturat. Erau o armată ruptă de oameni încercaţi şi prost echipaţi, dar toţi aveau un foc în ochi, o urgenţă pe care Nihal o cunoştea bine. Nu s-a stins în cuvinte, raţiunea nu era de ajuns.

În spate, sprijinindu-se de perete miraculos intact, a surprins privirea lui Ren.

Te voi urma peste tot. Până la sfârşit, au spus ochii săi.

— Aşa să fie, le-a ea spus în cele din urmă Huyé. O săptămână pentru a ne organiza; apoi vom merge şi le vom da elfilor ceea ce merită.

Un murmur puternic a trecut prin adunare ca un fior. Dintr-o dată cineva i-a strigat numele.

— Nihal.

Imediat o altă pereche de voci s-a alăturat, şi treptat altele, până când întregul ansamblu a explodat într-un cor care cânta un singur cuvânt. Nihal, Nihal.

Ea a ridicat un pumn spre cer, impulsionată de forţa acestor voci.

— Sunt a ta, a spus ea. Să ne pregătim de luptă!

Timp de trei zile, satul părea să învie. Unii chiar au început să facă planuri pentru reconstrucţie, în timp ce alţii s-au ocupat de curăţarea molozului. Spiritul acelor oameni nu era destrămat, într-adevăr a ieşit întărit din acea experienţă. Şi în timp ce civilii plănuiau să-şi continue lupta pentru a-şi recăpăta viaţa care le fusese smulsă, Nihal şi recruţii săi se pregăteau de luptă. Antrenament continuu, planificare a strategiei, exerciţii de anduranţă şi agilitate, în timp ce fierarul a făcut forja să meargă într-un ritm continuu, producând armuri şi săbii.

Ren s-a dedicat studiului cărţilor magice care i-au aparţinut lui Athor, în încercarea de a practica vrăji care ar putea fi utile în luptă.

— Te rog să mi-l împrumuţi pe Oarf, i-a spus el lui Nihal. Trebuie să consult cărţile lui Sennar. Ştiu că soţul tău era un mare magician, şi trebuie să adun toate informaţiile utile victoriei. O să mă ducă acolo şi o să mă ia în trei zile.

Nihal a fost de acord, şi timp în care Ren era plecat, a continuat să antreneze recruţi. Toată lumea avea ceva de făcut, toată lumea contribuia. Nu fuseseră niciodată atât de uniţi; erau ca un singur corp, un mecanism perfect lansat spre un singur scop. Distrugerea satului, moartea atâtor oameni ca ei, nu i-a împins spre disperare, ci i-a încurajat să reacţioneze. Nihal s-a gândit că există o lecţie pentru ea, de asemenea, în acest comportament.

În acea seară, ea a impus ca activitatea să înceteze la o oră după apusul soarelui, iar la ora stabilită toată lumea s-a retras în tăcere.

S-a dus pe câmp şi s-a uitat la cer, sperând să-l vadă pe Oarf, care plecase în acea zi să-l ia pe Ren. Ea era îngrijorată pentru el, şi era uimită: într-un fel ea părea să aibă nevoie de acel băiat, de care a devenit ataşată. Speranţele i s-au împlinit. A zărit dragonul, cu solzii verzi strălucind la lună, zburând spre ea.

Au pregătit un mic foc pentru a sărbători întoarcerea lor. Ren a fost entuziasmat de incursiunea în laboratorul lui Sennar şi era incredibil de bogat în detalii spunându-i lui Nihal despre noile sale descoperiri.

— Am dezvoltat o vrajă pentru a face armura mai rezistentă la atacuri, a explicat el. Va fi suficient pentru fiecare soldat să ascundă o bucată de piatră care va atrage energia mea magică. Şi atunci voi crea bariere, mai ales dacă balaurii sunt o problemă.

Oarf, întins lângă ei, părea mai în formă decât de obicei, bine odihnit şi sănătos.

— Avea nevoie de prezenţa ta, dragonul tău, a adăugat Ren cu un zâmbet timid.

Nihal s-a apropiat de animal şi i-a pus mâna pe bot. Ştia că i-a cerut prea mult în acele zile, dar ştia şi că asta voia, motivul pentru care a urmat-o.

— E mai bine?, a întrebat ea.

Ren a dat din cap.

— Mă descurc bine cu vrăjile de vindecare... A mai avut încă câteva leziuni după ce s-a văzut cu balaurul. Dacă voi supravieţui acestei bătălii, vreau să studiez serios.

Nihal zâmbea, iar Ren părea să-şi amintească brusc ceva. A luat un pachet pe care-l avea cu el şi i l-a dat.

— Ştiu că e o treabă pripită, dar fierarul avea mai multe de făcut, aşa că m-am descurcat cu ceea ce aveam.

Nihal ştia ce era de îndată ce a luat-o. A simţit un nod înfundându-i gâtul, dar şi-a reţinut emoţia. L-a desfăcut încet, şi din el a apărut un metal ars. Armura era cea pe care o folosise până acum în luptă, doar că era înnegrită, şi ceva i-a fost desenat pe piept. Friza era făcută cu vopsea albă, secţiunea era destul de incertă, realizarea dură, dar imaginea era foarte clară: în partea de sus, un

copac jumătate gol şi jumătate luxuriant; în partea de jos, un astru jumătate de lună şi jumătate soare. Simbolul Nammenului, regele antic al jumătate elfilor care a adus pacea în Lumea Pământeană.

— E o treabă aproximativă, dar ar trebui să reziste, pentru că am făcut-o cu un colorant special...

— De ce faci asta pentru mine? l-a întrerupt Nihal.

Ren a rămas tăcut, ca şi cum nu ar fi putut înţelege pe deplin întrebarea. Apoi a devenit serios.

— Am devenit sclav când eram copil şi de atunci nu am mai fost stăpân pe viaţa sau corpul meu. Tot ce am făcut a fost să supravieţuiesc. Dar de când te cunosc, lucrurile s-au schimbat. Poate că nu-ţi dai seama, dar le-ai dat oamenilor un scop şi ai făcut-o şi cu mine. Chiar mai trebuie să mă întrebi de ce? Nihal, n-am mai întâlnit pe nimeni ca tine. M-ai făcut un om liber, ai crezut în mine, şi m-ai făcut să descopăr atât de multe despre lume... Uite, Nihal, asta faci. Şi oamenii nu se pot abţine, să te urmărească: pentru că a ta este o călătorie către sine. Fiecare dintre noi, în acest sat, a înţeles ceva din noi înşine datorită ţie.

Nihal şi-a strâns degetele peste răceala metalului. N-a mai fost în luptă de aproape o sută de ani cu simbolul ăla pe piept. Şi de data asta nu s-a luptat să salveze lumea, sau omul pe care-l iubea. Era doar o mică încăierare, o sută de oameni pierduţi într-o pădure uitată de zei. Şi totuşi, toată viaţa ei s-a contractat în acea bătălie de nimic care, dintr-o dată, devenise mai important pentru ea decât orice altceva.

Lumina focului abia a luminat micul luminiş, oferindu-i un aspect intim şi sufocant. Ren stătea în faţa ei, încordat, cu ochii inflamaţi. Oarf, mare şi maiestuos, cu aripile strânse de-a lungul şoldurilot şi respiraţie calmă şi puternică. În jurul acelui foc, era familia ei. Destul de diferită de cea pe care o avea când era în viaţă, dar avea din nou un motiv să lupte, şi pe cineva pe care să-l apere.

Viaţa ei fără Sennar şi Tarik era invompletă, atât de diferită de înainte, dar amândoi au lăsat în ea semne de neşters pe care le va purta cu ea pentru totdeauna, şi asta i-a permis, în ciuda tuturor, să supravieţuiască. Era ca şi cum ar fi fost lângă ea, şi nu mai erau disperaţi şi singuri, aşa erau în viaţă, ci zâmbind şi în siguranţă. Pentru că avea un scop acum. Ei vor fi acolo, dincolo de vălul care separa această lume de cealaltă, premiul final la sfârşitul călătoriei. Dar acum erau Ren şi Oarf, tot ce avea, şi un duşman de doborât. Nu avea nevoie de nimic altceva. Şi-a strâns armura la piept.

— Mulţumesc, a şoptit ea. Apoi a pus-o pe pământ, şi-a desfăcut sabia şi i-a întins-o lui Ren. Trebuie să fie ascuţită şi unsă. Pentru mâine.

— Eşti gata?

— Da. Cred că a venit timpul. Mâine dimineaţă o voi anunţa tuturor celorlalţi.

Ren a luat sabia uşor, ca preţioasa relicvă ce era. S-a aşezat într-un colţ şi s-a apucat de treabă.

Nihal s-a lăsat la pământ, cu spatele odihnindu-se încă o dată pe pieptul lui Oarf. Respiraţia lui era întotdeauna în măsură să o calmeze, ca atât de mulţi ani înainte. S-a gândit la bătălia care o aştepta, ultimul orizont al acelui supliment de viaţă pe care soarta i l-a dat.

— Nu te lăsa ucis, te rog, a murmurat ea.

Ren şi-a întrerupt munca pentru o clipă.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine.

Privirile lor s-au intersectat. Au stat serioşi o clipă, apoi au zâmbit.

Nihal a adormit, legănată de zgomotul scârţâit al lui Ren care avea grijă de sabia ei şi de ritmul calm al inimii lui Oarf.

XIV

Când satul s-a trezit, Nihal i-a chemat pe Huyé la coliba unde mâncau şi a anunţat că vor pleca în aceeaşi zi.

Erau toţi încordaţi şi concentraţi, pregătiţi pentru misiunea care le va schimba vieţile pentru totdeauna.

Pentru a se mişca mai repede, ei au pregătit cinci kagua, dragonii de pământ, şi coviltirele legate construite cu scândurile unor colibe cruţate de foc. Fiecare era capabil să transporte zece soldaţi. Chiar şi kagua păreau agitaţi, ca şi cumar fi fost în pericol. Erau mai mici decât dragonii văzuţi în Lumea Pânteană, şi nu puteau zbura, aripile erau atrofiate pe spatele lor. În jurul botului se lărgeau două creste osoase groase cu contururi zimţate, pe care le foloseau pentru a se apăra doar dacă erau atacate.

Nihal a revăzut trupele. Nu a comandat niciodată o întreagă armată, deşi atât de mică. Dar privirile acelor oameni i-au transmis măreţia acelei întreprinderi, şi ea era demnă de încrederea lor.

Au înaintat pe măsură ce se ridica soarele peste sat, şi întindea lumina de aur peste lanurile de grâu. Huyé care au rămas acasă, desfăşuraţi în două aripi tăcute la poalele stâncii, privit parada războinici ca făceau drumul spre primul atac pe care istoria Huyé şi l-a amintit. În ochii lor era o notă dureroasă şi plină de speranţă: erau gata să nu-i vadă întorcându-se, dar în acelaşi timp se bazau cu disperare pe curajul lor.

S-au îndreptat spre vest, urmând direcţia pe care Nihal o luase pentru a-l urmări pe Ekhtir. Kagua călătoreau rapid şi în condiţii de siguranţă în aceste păduri: acesta era mediul lor natural şi se mişcau acolo ca maeştri, alunecând agil printre ramuri şi vegetaţie joasă. Soldaţii tăceau: fiecare medita asupra bătăliei, la ce au lăsat şi cât de multe voiau să protejeze, pregătindu-se pentru propria lor bătălie personală.

În ciuda anilor de luptă pe care i-a avut în spate, Nihal nu s-a gândit niciodată, la modul în care în război, toată lumea ar trebui să fie înarmată cu propriul scop. Victoria era obţinută chiar atunci când scopurile individuale converg într-un singur obiectiv. Acesta era miracolul despre care Ren i-a spus cu o noapte înainte, şi abia acum l-a înţeles pe deplin.

Ren stătea în spatele ei, cu braţele în jurul şoldurilor, în timp ce Oarf zbura încet, chiar deasupra trupelor care avansau pe uscat.

— Ieri, când ţi-am spus să nu fii ucis, am vorbit serios, a spus Nihal brusc.

— Şi eu, a replicat Ren.

— Nu te păcăli singur. Am văzut multe bătălii ca asta, voi nici măcar una. Trebuie să te ţii în spate, vei fi mai în siguranţă.

— Toată lumea luptă în războiul lui, a răspuns el, iritat vag. Şi ăsta e al meu. Am studiat destul din cărţile lui Sennar şi Athor pentru a face vrăji pe care nici nu ţi le poţi imagina.

Nihal şi-a sufocat râsul în faţa îndrăznelii sale.

— Şi oricum, am 18 ani, nu vreau să mor tânăr, a concluzionat Ren.

— Uită-te acolo, mai degrabă, a spus Nihal, arătând spre o mică zonă a pădurii unde vegetaţia părea a fi mai rară. Unii copaci erau dezveliţi şi zăceaţi pe pământ, ca şi cum un uragan i-ar fi dezrădăcinat. El a recunoscut imediat punctul în care Oarf şi balaurul au căzut, începând bătălia. Acolo m-am luptat cu Ekhtir. Suntem în direcţia cea bună. Oarf, am încredere încă o dată în nasul tău.

Dragonul şi-a încreţit nările şi a inspirat aerul zgomotos, căutând o urmă. Prezenţa unui balaur l-a ajutat să se orienteze, pentru că ştia să recunoască la distanţe mari mirosul acelor fiare, care aparţineau propriei sale familii.

În timp ce măcinau leghele care îi separau de luptă, Nihal a simţit ca orice alt gând se risipea în faţa furiei care creştea. Ekhtir s-a întors în centrul gândurilor ei şi împreună cu el dorinţa de a-l pedepsi pentru violenţa pe care a provocat-o Huyé.

Când erau la puţin mai mult de o leghe de tabără, Oarf a emis un sunet pe care l-au interpretat ca pe un semnal: au sosit. A dat din cap oamenilor săi şi a alunecat spre ei. Dar a observat că mersul lor nesigur începea să dea semne de teamă.

A coborât de pe Oarf şi a stat în faţa trupei.

— Uitaţi ce a fost, a spus ea. Aceşti elfi nu se aşteaptă la atacul vostru, pentru că pentru ei nu sunteţi decât carne de măcelărit. Nu-şi imaginează că sunteţi în stare să vă apăraţi, şi de aceea îi veţi zdrobi. Şi după ce vă vor gusta săbiile, se vor gândi de două ori înainte să vă atace din nou. Nimeni nu se va mai gândi la un popor lipsit de apărare, şi chiar laş, atunci când rostesc cuvântul Huyé. Credeţi-mă, pentru că eu cred în voi.

Ren le-a dat fiecăruia câte o piatră mică peste care a recitat o vrajă pentru a o ascunde în armură. Apoi, după cum l-a sfătuit Nihal, s-a mutat în spate, unde putea controla mai uşor situaţia şi să intervină cu magia lui.

Soldaţii s-au desfăşurat în conformitate cu ordinele, şi când totul a fost în cele din urmă gata, Nihal s-a întors la Oarf, l-a privit în ochi, şi nu a avut nevoie să adăuge nimic altceva. Dragonul s-a ridicat la cer şi a zburat spre tabără. S-a auzit un urlet, zgomotul vibrant al flăcării comunicând tuturor, şi ţipete de surpriză şi durere. La scurt timp după aceea, un alt strigăt s-a ridicat în aer, mai subţire şi strident. Balaurii au intrat în acţiune. Nihal şi-a ridicat sabia şi a început atacul.

Ekhtir a fost prinsă cu garda jos. Era în cortul său, fumând dintr-o pipă frunzele unei plante cultivate de Huyé, şi privit îngândurată la spiralele de fum ce creşteau din tăciuni, încălzindu-se cu amintirea umilinţei provocate jumătăţii elfului. Aproape că şi-a ars hainele când a auzit urletul dragonului. A sperat cu fervoare că Nihal se va întoarce pentru ea, dar nu avea nici o idee că se va întâmpla atât de curând. Când s-au înfruntat, nu era decât umbra legendarului războinic la care se aştepta, şi cu siguranţă avea nevoie de timp să se pună pe picioare. Evident, s-a înşelat.

A luat sabia şi a ieşit din cort, gata să o înfrunte, dar a văzut că dragonul nu avea cavaler şi s-a dezlănţuit singur în tabără. Alma a sărit instantaneu în timp ce elfii fugeau şi îl ataca pe Oarf cu gheare.

Apoi, din mijlocul pădurii, au apărut primii războinici. Lui Ekhtir nu i-a venit să creadă că erau Huyé. Ea şi ai săi le-au dat foc la case, au dat foc supravieţuitorilor, l-au ucis pe şeful satului, şi acele creaturi teribile aveau curajul să-i atace?

Deci te-ai întors la Nihal-ul de altădată... Tu i-ai condus pe ticăloşii ăştia la rebeliune, s-a gândit ea. Te-am făcut să vrei... Acum va trebui să-mi dovedeşti că ai curaj.

Elfii, între timp, au fugit în toate direcţiile, speriaţi de flările care au ars corturile lovite de Oarf.

— Strângeţi rândurile! Nu intraţi în panică! Sunt doar patru disperaţi!, a strigat Ekhtir, în mijlocul fumului şi flăcărilor, încercând să-şi strângă soldaţii.

Atunci a văzut-o. Avansa în linişte prin flăcări, cu sabia coborâtă. Purta o armură pe care nu o văzuse ultima dată, neagră şi strălucitoare, iar pe piept purta un simbol pe care îl recunoscu instantaneu. Emblema raselor amestecate.

Ea şi-a ţinut furia la distanţă, braţele abandonate de-a lungul şoldurilor, şi săbiile strânse în mâini.

— Cum îndrăzneşti să aduci simbolul ăla aici? şuieră.

— Îndrăznesc să-l aduc, a răspuns Nihal, arătând spre el cu o mână, pentru că *ai* îndrăznit să ataci un sat neînarmat, plin de bătrâni, femei şi copii cu un balaur.

— Tu nu înţelegi. Acest simbol vorbeşte despre exilul nostru, despre durerea noastră.

— Aşa e, nu vreau să înţeleg. Nu-mi pasă de logica oamenilor ca tine. Un lucru, am înţeles, este acelaşi pe care îl înţelegeţi voi: acesta şi a ridicat sabia.

Ekhtir scoase un zâmbet de prădător. A ridicat lamele şi le-a unit pentru a forma sulița.

— Aşa să fie. E singura limbă pe care vreau s-o vorbesc. Şi sper că eşti în picioare de data asta.

S-au aruncat una în alta ca nişte bestii. Nihal a simţit că inima îi bate tare şi calm, organismul răspunzând la fiecare stimul, cu percepţii dilatate. Trebuia să-şi ascută furia, să o canalizeze în mușchi pentru a deveni fibră pentru luptă.

S-au studiat reciproc, lamele care se loveau scoteau scântei. Peste tot în jur luptele s-au dezlănţuit, focul trosnea şi fumul trecea prin aer, în timp ce Oarf şi Alma s-au luptat neîncetat peste capetele lor. Strigătele lor acopereau fiecare sunet, dar Nihal şi Ekhtir erau catapultate într-o altă lume, existau în altă parte, în locul care era Lumea Pământeană cu mulţi ani înainte.

S-au despărţit. Ekhtir nu se putea opri din zâmbit, în timp ce Nihal era impasibilă.

— În cele din urmă eşti serioasă, în sfârşit ai devenit dușmanul pe care-l căutam! a spus elful printre gâfâieli. Nu te distrezi? Era fără suflare, dar Nihal şi-a dat seama că nu era obosită. Era emoție, emoția bătăliei.

— Nu, a răspuns ea cu detaşare. Poate la începutul acestei poveşti m-aş fi putut distra. Dar apoi i-ai ucis pe toţi acei oameni, iar acum vreau doar să te anihilez.

Ekhtir a râs din toată inima.

— Bucură-te de asta, pentru că nu va dura, a spus Nihal.

Elful a râs şi mai tare, savurând perplexitatea de pe faţa inamicului. A ridicat mâneca tunicii sale, înfăşurând-o până la umărul armurii sale, şi i-a arătat un semn imprimat pe piele. Nihal îl cunoştea bine: semnul trădătorilor şi criminalilor pe care elfii l-au imprimat pe semenii lor care au comis crime grave.

— Cine eşti? a întrebat ea printre dinţi.

— Cineva care ştie cine *eşti*, Nihal din Ţara Vântului. În Lumea Pământeană, ai fost o eroină, Sheireen, nu? Şi ai venit pe aceste pământuri doar ca să scapi de faima şi setea ta de sânge. Ai trăit în pace câţiva ani, până când ceva nu a mers bine... Ekhtir şi-a ţinut ochii de foc pe ea, cu un rânjet pe buze. Nu te-ai gândit să-ţi rezolvi propriile probleme, a continuat ea, dar ai venit la noi, la elfi, chiar dacă ţi s-a interzis. Şi ai luat un magician împotriva voinţei lui. L-ai adus la tine, l-ai forţat să-ţi salveze soţul, care era în pericol de moarte din cauza dorinţei nebuneşti de a şti ceea ce numai elfii puteau şti, aşa că i-ai distrus mintea, l-ai redus la umbra lui însuşi.

Nihal şi-a contractat maxilarul.

— Aceasta este versiunea pe care ţi-o spune Nelor, nu este adevărul.

— Nu?, a replicat Ekhtir. Îmi pare rău, Nihal, dar asta nu e o poveste despre care doar am auzit. L-am văzut pe acel elf pentru că a murit în braţele mele. Dar nu înainte de a fi alungat din Ţinuturile Elven ca ultimul dintre proscrişi, doar pentru că a avut ghinionul să te întâlnească.

— Cine eşti? a insistat Nihal.

— Şi aceeaşi soartă a fost a întregii sale familii. Pentru că acel elf, în nebunia lui, a continuat să te apere, spunând că te-a trădat şi că nu o meriţi.

— Cine eşti? a strigat Nihal din nou.

— Sunt nepoata lui.

Nihal şi-a simţit capul învârtindu-se. Klarath. N-a uitat-o niciodată. Şi l-a amintit aşa cum era, în acea dimineaţă rece de iarnă, când şi-au luat rămas bun, şi ce a devenit după, odată ce a căzut în mâinile elfilor. Imaginea acelui corp distrus, devorat de tortură, a acelor ochi plini de disperare... S-a zguduit, a închis ochii. Când i-a redeschis, a văzut-o din nou în femeia din faţa ei. Cum să nu înţeleagă asemănarea? Acum, fiecare bucătică din Ekhtir părea să coincidă cu amintirea lui Klarath.

— Am fost o proscrisă toată viaţa mea. Etam nepoata unui trădător. Bunica mea nu a locuit niciodată cu el, a rămas însărcinată chiar înainte ca voi doi să vă întâlniţi. Bunicul meu şi-a petrecut viaţa uimit, murmurând numele tău, regretând că nu te-a ajutat. Şi cu cât vorbea mai mult despre tine, cu atât îţi jurat credinţă cu mintea lui distrusă, cu atât plăteam cu toţii preţul pentru nebunia lui. Marcaţi, interzişi, nedoriţi. Până când a apărut el.

Ekhtir a oftat o clipă, a luat o pauză.

— Kryss, a spus ea în cele din urmă dintr-o suflare, ca şi cum vocea ei nu ar fost demnă de a-i spune chiar şi numele. Nu-i păsa cine sunt, sau cine e bunicul meu, sau familia mea. Voia doar sabia mea. Şi i-am dat-o, până la moarte, dacă aş fi putut muri în acea zi. Şi-a strâns pumnii. Înţelegi, Nihal? Nu am fost nimic pentru nimeni, am fost atât de obişnuită cu dispreţul oamenilor încât m-am convins că sunt un gunoi. Pentru regele meu, pe de altă parte, eram o armă invincibilă, un companion de luptă, un aliat demn.

Ea a tăcut în cele din urmă, şi Nihal a înţeles ceea ce le-a condus pe amândouă acolo, ceea ce le-a legat.

— Elfii au fost cei care l-au înnebunit pe Klarath cu tortura lor, forţându-l să dezvăluie unde era casa mea, a început ea să explice.

— Taci! a strigat Ekhtir, şi pentru prima dată nebunia a apărut complet din profunzimea ei, caracteristicile sale răsucite de dispreţ şi furie. Pitici, elfi, oameni şi sânge amestecat ca tine... toţi la fel! Luaţi fără să întrebaţi, ne-aţi smuls din ţara noastră, ne-aţi călcat în picioare demnitatea!

— Scuipi pe memoria bunicului tău.

— Mai spune un cuvânt şi jur că-ţi tai gâtul, a ameninţat Ekhtir. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre el.

Nihal s-a uitat în pământ, cu inima frântă. Murise crezând că le va da înapoi tuturor libertatea, şi în schimb i-a închis pe toţi în memoria ei: Sennar, Tarik, Klarath... Toţi au fost legaţi de acest gest, care nu numai că le-a distrus vieţile, dar şi pe cele ale celor care au venit după aceea.

— Da, Nihal, a continuat Ekhtir, de parcă îşi recăpăta gândurile. Gesturile noastre nu sunt stinse în prezent şi nici nu sunt uitate la moartea noastră.

— Sunt aici acum, şi sunt aici pentru tine, a spus Nihal. Poţi să te răzbuni.

Ekhtir a chicotit din nou.

— Este o predare?, a întrebat ea cu ochii în flăcări.

— Deloc. Vom vedea cine va sta în picioare la final, a spus Nihal, care îşi ţinea strâns sabia.

Ekhtir nu a aşteptat nimic altceva şi s-a aruncat din nou spre ea.

Din baletul săbiilor care fusese duelul lor nu a rămas nimic; acum fiecare lovitură a elfului avea ca scop să ucidă. Furia ei a surprins-o pe Nihal, pentru că până şi mişcările sale s-au schimbat complet: nu mai erau elegante şi măsurate, ci marcate doar de viteză şi putere. S-a trezit blocată în apărare, lamele adversarului părând să lovească din toate direcţiile. A încercat să rupă ritmul, să o forţeze pe momente care-i etau mai pe plac, dar Ekhtir nu s-a lăsat păcălită: de îndată ce ea a începetinit, cealaltă era mai rapidă pentru a profita. Lovitura a venit într-o parte, Nihal a văzut-o cu coada ochiului şi şi-a dat seama că nu era pregătită. A reuşit să se aplece, dar una dintre săbii a lovit-o în piept, pe armură, cu o forţă atât de mare încât a îndoit-o. A simţit că metalul o apăsa dureros pe coaste. A căzut la

pământ, s-a rostogolit de câteva ori pentru a recupera distanţa de siguranţă, căutându-şi respiraţia. Durerea a făcut-o să vadă totul negru.

A reuşit să se ridice. A pus sabia între ea şi adversar, rămânând pregătită. De data aceasta ea era cea care avea respiratia tăiată, si nu era vorba despre emoţie.

Ekhtir a zâmbit.

— Ai scăpat doar din cauza experienţei. Ai fi moartă dacă nu ai fi animalul ăla de luptă care eşti.

Şi era adevărat. Era incredibilă precizia cu care Ekhtir a lovit carnea sub marginea armurii. Dacă Nihal nu ar fi avut instinctul de a se apleca, probabil că ar fi ucis-o.

S-a întors la atac, pentru că ştia că asta e singura cale. Ea trebuia să dicteze timpul, ea era cea care trebuia să conducă acest duel.

Lovitura, vibrând de sus, a forţat-o pe Ekhtir să alăture cele două săbii din suliţă, şi cu mânerul a parat. Nihal a insistat pe această cale. Coastele ei au ţipat de durere, probabil a rupt una, dar nu trebuia să se gândească la asta. La sfârşitul călătoriei sale era moartea, desigur, dar nu acea femeie i-ar fi dat-o. Ar fi plecat în condiţiile ei.

Ekhtir lupta cu pricepere. Respiraţia ei era calmă, buzele îi erau mereu împodobite cu un zâmbet. Nihal a lovit-o lateral, cu o rundă, dar s-a deplasat înapoi, a separat lamele şi a contraatacat-o din ambele părţi. Nihal nu a avut timp să se retragă şi a simţit că oţelul atacă curelele armurii, lângă gât, şi carnea de dedesubt. S-a tras înapoi în ultimul moment, dar era deja prea târziu. A simţit mirosul de sânge, şi bufnitura armurii căzând la pământ.

Ekhtir a râs cu entuziasm.

— Asta e pentru jumătate elfi şi simbolul Nammenului. Acum tot ce trebuie să fac este să-ţi iau capul.

Nihal a sărit înainte şi din nou aveau armele încrucişate. Era obosită şi rănită, iar Ekhtir, pe de altă parte, era în formă maximă.

Dar de ce, de ce nu o pot bate? s-a repetat.

A decis să joace ultima carte, o carte pe care a folosit-o foarte rar. A închis ochii pentru o clipă, lacrima strălucind pe mânerul sabiei. Lama era traversată de un fulger albastru, iar la următoarea lovitură, când Ekhtir a lovit din nou cu suliţa, cristalul negru a tăiat mânerul ca şi cum ar fi fost apă. Ekhtir a alunecat într-o parte, dar nu a putut să se ferească cu totul de sabie, care i-a tăiat adânc braţul stâng, făcând-o să ţipe de durere.

Nihal nu s-a putut abţine să nu se bucure. Ea parează loviturile adversarului prin plasarea sabiei orizontal; cele două lame s-au ciocnit împotriva mânerului şi au fost împinse înapoi. Sabia din stânga lui Ekhtir a zburat.

— În cele din urmă suntem chit, a spus Nihal, şi s-a retras din nou. Cu o singură armă în mână, Ekhtir era mai vulnerabil.

Din nou s-au despărţit, amândouă obosite. Nihal a simţit o durere pulsatilă în piept, care a împiedicat-o să respire bine şi i-a limitat parţial mişcările. Pielea îi ardea în jurul gâtului, iar sângele îi curgea din răni până la burtă, dar i s-a părut că sunt lovituri superficiale. Ekhtir, pe de altă parte, aproape că pierduse mâna stângă. În ciuda acestui lucru, ochii ei erau cei care nu renunţaseră încă.

— Chiar dacă ajung să mă târăsc ca un vierme, îţi voi lua viaţa, a spus ea, iar Nihal ştia că e serioasă. Atunci a auzit strigătul.

Până atunci uitase complet de bătălie. Dar în jur, războiului s-a dezlănţuit, Huyé s-au aruncat asupra adversarilor lor şi, incredibil, le-a dat de furcă. Elfii poate că erau războinici mai experimentaţi, dar Huye luptau pentru vieţile lor. În timp ce acei elfi luptau fără ţintă şi fără speranţă, agăţându-se de un trecut care nu mai exista, ceilalţi aveau o lume întreagă care îi aştepta acasă.

Ren, la rândul său, s-a ţinut în spate, dar şi-a petrecut timpul ajutându-i pe Huyé în primejdie. El a menţinut vraja care a întărit armura, şi, în acelaşi timp, acţiona de fiecare dată când vedea pe cineva în pericol. Apoi dintr-o dată bariere albe, abia vizibile, l-au înconjurat pe războinic, iar săbiile inamice s-au rupt peste ele într-o ploaie de scântei.

În cele din urmă, cu toate acestea, unul dintre elfi a înţeles. Cauza era băiatul misterios care se muta mereu la adăpostul câtorva colibe, gata să intervină cu vrăjile lui blestemate.

Ren l-a văzut apărând în faţa lui dintr-o dată, cu sabia încleştată în mână şi o privire criminală în ochi. Nu s-a putut abţine să strige înainte de a-şi dezlănţui magia.

Atunci s-a întors Nihal. Nu ştia de ce, dintre toate zgomotele bătăliei, tocmai acela a smuls-o din concentrare. Dar n-a putut face nici măcar un pas spre Ren. Ekhtir a apucat-o de gleznă, a trântit-o la pământ şi a strâns-o de păr, trăgând-o înapoi.

— Eşti a mea, la naiba, numai a mea!

Sabia ei era pe cale s-o lovească, dar s-a lovit de o barieră opalescentă. Ren era gata şi, după uciderea atacatorului lui, a fugit la ea. Nihal a oftat de uşurare. A simţit că strânsoarea lui Ekhtir slăbeşte şi a reuşit să se aşeze în genunchi. Apoi un şuierat, şi inima ei a pierdut o bătaie. L-a văzut pe Ren căzând pe spate, l-a auzit sufocându-se în timp ce se zbătea la pământ. Timpul s-a oprit. Armura Huyé a strălucit o clipă, lumina vrăjii a murit.

— Acum, că şoarecele s-a dus, eşti numai a mea, a spus Ekhtir.

Nihal a ţipat cu toată puterea pe care o avea şi s-a ridicat în picioare, cu sabia pregătită. A acceptat durerea rănilor sale, a transformat-o în ură şi s-a năpustit asupra elfului ca o furie. Nu s-a gândit la lovituri, nu s-a gândit la strategie: s-a întors la origini, la felul în care a luptat după moartea lui Fen, când era lipsită de experienţă, dar dominată de o dorinţă nesătulă de moarte.

Ekhtir a încercat să pareze, dar cea care era în faţa ei era un războinic total diferit de Nihal de la începutul duelului. Era adevărata încarnare a Consacratului lui Sheraar, un înger al războiului, o armă vie făcută să ucidă. Nihal a rănit-o la picior, a forţat-o să îngenuncheze. În cele din urmă, cu o ultimă lovitură, i-a tăiat mâna, care încă îi strângea sabia. Ekhtir ştia că s-a terminat. Nu a simţit nici ură, nici disperare. Doar o uşurare imensă, în mijlocul durerii. În genunchi, a închis ochii şi a deschis braţele, aşteptând. Dar lovitura finală nu a venit.

Când i-a deschis din nou, Nihal nu mai era în faţa ei. S-a repezit la Ren de îndată ce şi-a dezarmat adversarul. Nu-i mai păsa, nu mai conta să se răzbune.

— Ren! a strigat ea, aruncându-se lângă el. În jur, încă sunetul de săbii, tot mai slab. Bătălia urma să se încheie şi nici măcar vuietele lui Alma şi Oarf nu se mai auzeau.

Era puţin sânge, un fir care păta marginea cămăşii, pe gât, unde ieşea mânerul cuţitului. Era palid şi avea ochii închişi. Nihal i-a întors capul încet, dar pielea, sub atingerea ei, nu avea textura lucrurilor moarte. Această mişcare uşoară a gâtului a fost suficientă pentru a face pumnalul să cadă şi să dezvăluie rana. O tăietură adâncă, dar care s-a oprit în osul claviculei. Ekhtir a ratat lovitura, iar Ren era încă în viaţă.

Nihal a simţit un val de uşurare încălzindu-i pieptul. A pus pe pământ capul tânărului magician şi şi-a ridicat sabia.

Ekhtir era palidă ca un cadavru şi se uita înainte.

— Nu-mi poţi refuza ultima lovitură, blestemată de rasă amestecată! Nu mă poţi lăsa aici!

Nihal s-a dus spre ea.

— Aceasta nu mai este lumea mea, nu mai este timpul meu, a continuat Ekhtir. Şi m-ai bătut. Kryss e mort, iar eu nu mai pot mânui sabia. Nu mi-a mai rămas nimic aici. Îmi eşti datoare.

Nihal s-a oprit la câţiva paşi distanţă şi s-a uitat la ea. S-a recunoscut în disperarea acelei priviri. Până la urmă şi ea era o epavă a trecutului. Dacă nu ar fi fost pentru Oarf, pentru Ren, pentru legăturile pe care le-a ţesut în acele săptămâni, ar fi vrut să plece şi ea. Şi asta ar fi făcut după acea bătălie.

Şi-a ridicat sabia, a îndreptat-o spre pieptul elfului.

— Eşti gata?

Ekhtir zâmbea, un zâmbet trist şi trist.

— De mulţi ani.

Nihal a înfipt lama până la mâner. Ochii lui Ekhtir s-au mărit, apoi corpul său s-a arcuit înapoi şi s-a prăbuşit la pământ. Nihal stătea nemişcată cu braţul întins şi sabia îndreptată spre ea, picurând sânge.

S-a simţit topită de un sentiment de goliciune. S-a aplecat pr sabie, s-a uitat în jur. Oamenii ei adunaseră ultimii războinici ai lui Ekhtir într-un cerc. Era un masacru. Peste tot, ochii ei vedeau cadavre carbonizate, soldaţi răniţi, cadavre. Atât elfii cât şi Huyé erau decimaţi. Dar înainte să-şi piardă cunoştinţa, a simţit o bucurie încălzindu-şi inima. Deşi pentru o perioadă scurtă de timp, deşi cu un cost mare, Huyé au câştigat.

Huyé i-au legat pe elfii supravieţuitori şi au avut grijă de răniţi.

Nihal s-a trezit într-un pătuţ, cu coastele ţipând de durere, şi l-a găsit pe Ren lângă ea. Era palid şi încercat, dar stătea lângă ea.

— M-ai făcut să mă sperii bine, i-a spus Nihal.

S-a înroşit şi a arătat spre bandajele care ieşeau din cămaşa încă îmbibată de sânge.

— Nu a fost nimic grav. Dar doare al naibii de tare.

— Şi eu ce ar trebui să spun?

Amândoi râdeau, încet, din cauza rănilor.

Nihal a fost tratată de un vindecător Huyé, care a sfătuit-o să se odihnească. Dar de îndată ce a ieşit din cort, s-a ridicat şi a ajuns la marginea micului luminiş unde Oarf, auzind-o, o aştepta. Nu s-a înşelat. Cu aripile pliate în jurul corpului, dragonul nu era surprins de sosirea sa.

Ea s-a apropiat încet de el, respirând greu, şi s-a aplecat spre el. Avea două răni mari la laba stângă şi una pe aripa dreaptă, dar nu păreau serioase.

Ar putea schimba totul în jurul ei. S-au succedat bătăliile, duşmanii s-au născut şi au murit. Dar Oarf era întotdeauna singura certitudine de-a lungul anilor. I-a mângâiat solzii reci. I-a simţit toată oboseala şi durerea şi s-a întrebat dacă era corect să-l recheme din exil. El, în replică, a sforăit uşor. Noaptea venea în jurul lor, totul era liniştit acum. Bătălia s-a terminat, era timpul să se odihnească.

XV

— Nu suntem oameni răzbunători, uciderea voastră acum ar fi o cruzime inutilă, le-a spus Nihal elfilor desfăşuraţi în tabără. Erau vreo zece, obosiţi şi răniţi, şi stăteau în picioare cu dificultate, întorcându-se uluiţi şi zguduiţi spre ea. Nu mai sunteţi o ameninţare. Aţi pierdut totul şi va trebui s-o luaţi de la capăt. În ceea ce ne priveşte, nu intenţionăm să fim feroce şi am decis să vă dăm înapoi libertatea.

Un murmur confuz a trecut printre elfi.

— Şi tu numeşti asta libertate?, a spus unul, făcând un pas înainte. Avea un braţ rănit şi era palid ca un om mort, cu ochii plini de disperare. Ai spus-o, nu ne-a mai rămas nimic, nici liderul nostru, nici balaurul nostru. De asemenea, ne-am pierdut demnitatea şi nu mai avem un scop. Nu există libertate când eşti redus la nimic.

— Este adevărat. Ekhtir este moartă, iar acum eşti singur cu tine însuţi, a răspuns Nihal. Dar vrei să continui să lupţi într-un război care nu mai are sens să existe? Vrei să trăieşti în trecut, în regretul a ceea ce a fost?

— Aşa am trăit mereu, a replicat elful.

— Asta nu înseamnă că nu te poţi schimba. Acum sunteţi stăpânii propriului destin. Puteţi continua să credeţi în cauza care a dus la moartea lui Kryss, Ekhtir şi a mii de elfi împreună cu ei. Poţi să te duci acolo şi să mori, pentru că refuzi să ai un viitor. Sau poţi să-ţi cauţi un loc în lume şi să continui să trăieşti. Depinde de tine.

S-a întors, lăsându-i singuri cu propriile alegeri.

— Ne-am putea întoarce, a ameninţat elful.

Nihal a îngheţat şi s-a întors spre el.

— Încearcă. Ai gustat deja ce se va întâmpla.

S-a retras în cortul pe care i l-au dat şi s-a aruncat în pătuţ. Era încă slăbită, şi statul în picioare tot acest timp nu i-a făcut nici un bine.

Când a ridicat capul, a văzut figura lui Ren care ieşea în evidenţă la intrare.

— Crezi că vor încerca din nou?, a întrebat el, stând pe marginea pătuţului.

— Nu cred, a spus ea, frecându-şi pieptul şi coasta inflamată. Sunt în dezordine acum. Fără un lider, nu mai ştiu ce să facă.

— Huyés spun că plecăm mâine.

— Mi se pare înţelept. Sunt multe de făcut în sat, şi s-a terminat aici. Nu se mai întorc, Ren. Cei mai mulţi dintre ei se vor resemna pentru a continua să trăiască, unii vor afla chiar că încă pot fi fericiţi.

S-a întors cu un geamăt. Uitase cât de lent îşi revenea corpul său după rănile bătăliei. Sau poate, pur şi simplu, trupul său înviat nu funcţiona la fel de bine ca înainte.

— Ce ai de gând să faci?, a murmurat Ren.

Nihal şi-a încleştat maxilarul. Aerul era dulce, vara în plină forţă şi ea, în ciuda tuturor lucrurilor, era în viaţă. Dar îi lipsea ceva, şi mereu îi era dor de el.

— Pentru că am un alt cadou pentru tine, a adăugat Ren, ca şi cum să vorbească l-a costat o mulţime de efort.

— O altă armură? a întrebat Nihal cu un zâmbet obosit.

Şi-a coborât capul, a ezitat.

— Când am fost în laboratorul lui Sennar, am combinat unele cunoştinţe pe care le-am învăţat din cărţile soţului tău şi secretele pe care le-am învăţat de la Lefthika, când lucram alături de el. Trebuia să fie o surpriză.

Nihal s-a ridicat din pătuţ, cu neîncredere.

— Deci... Poţi să mă trimiţi înapoi?

— Da.

Ea a rămas tăcută, încercând să numească emoţiile care au tulburat-o. Erau bucurie, uşurare, nerăbdare. Dar şi frică şi melancolie.

— Când vom pregăti ritualul?, a spus el pe un ton neutru.

— Când vrei.

Nihal s-a ridicat şi a ieşit din cort. N-a vrut ca Ren să observe tristeţea care i-a voalat ochii.

— Ar trebui să fii în pat în starea ta, a spus el, dar Nihal luase deja drumul spre poiană şi dispăruse dincolo de limitele taberei.

Ren stătea nemişcat pe pătuţ, cu pumnii încleştaţi şi un sentiment de singurătate imensă adânc în piept.

Satul a organizat o mare sărbătoare pentru a sărbători victoria. Huyé din cele mai apropiate sate au luat parte, de asemenea, la banchet. Cele mai bune vinuri au fost turnate, cele mai delicioase alimente au fost servite şi dansurile erau vesele şi neînfrânate. Nihal privea încântată de huyés, pe care îi cunoscuse întotdeauna ca un popor blând şi rezervat, pentru a-şi lua înapoi viaţa cu o astfel de forţă. Ea nu a mai văzut o asemenea bucurie după o victorie. A existat, da, la sfârşitul Bătăliei de Iarnă, sau aşa i-au spus, deoarece pentru o mare parte din perioada următoare ea a fost moartă, până când Phos, spiriduşul cu care ea s-a împrietenit ca şi copil, a trezit-o datorită Talismanului Puterii. Dar totul a fost temperat de o tristeţe fundamentală: războiul a durat atât de mulţi ani, a devorat mii şi mii de vieţi, şi nimeni nu a putut uita cicatricea pe care a lăsat-o în Lumea Pământeană.

De data aceasta, nu părea să fie loc decât pentru bucurie neîngrădită. Chiar şi înmormântarea a fost o ocazie de bucurie. Desigur, a existat durerea celor care au rămas, dar a fost atenuat de ideea că războinicii au murit pentru un motiv mai mare. I-au cerut lui Nihal să le plătească onorurile Cavalerilor Dragonilor, iar ea l-a lăsat pe Oarf să-i incinereze cu focul său.

În faţa rugurilor şi a cântecelor funerare, Nihal nu a putut împărtăşi în întregime sentimentele Huyé. Pentru ea, războiul nu a fost niciodată aşa. La sfârşitul fiecărei bătălii a simţit întotdeauna un sentiment ameţitor de goliciune, ca şi cum, la urma urmei, totul ar fi fost inutil. În timp ce lupta, se simţea în locul ei, dar în cele din urmă, realitatea a căzut peste ea cu toată greutatea, şi totul apărea din nou aşa cum era. Războiul era sânge, moarte şi disperare.

În ciuda acestui lucru, nu s-a ferit de festivităţi. A băut ca şi cum n-ar mai fi băut de mult timp, a dansat şi a râs cu toţi ceilalţi. Şi-a permis chiar şi un tur de dans cu Ren.

— Încă nu ţi-am spus că ai fost foarte bun, a mărturisit ea, făcându-l să roşească. Vreau să spun pe bune, şi cunosc magi.

Ren nu s-a putut bucura pe deplin de seară, părea trist.

— Ce-i cu faţa ăia lungă? Haide, e o petrecere! l-a incitat Nihal, arcuindu-şi spatele şi lăsându-şi capul înapoi.

Muzica s-a oprit, s-au despărţit şi ea s-a întors să se aşeze. Ea şi-a amintit prima dată când a sărbătorit cu soldaţii; cu acea ocazie s-a îmbătat, şi Ido a trebuit s-o care pe braţe până în pat. Cel puţin, de-a lungul anilor, a învăţat să se descurce cu alcoolul.

Ren a stat lângă ea, a luat un pahar şi a băut totul într-o înghiţitură.

Nihal l-a bătut de spate.

— Bravo magicianul nostru!

Dar Ren nu râdea. S-a întors spre ea, s-a uitat serios la ea.

— Ce este?

— Știi asta.

Nihal a devenit serioasă, de asemenea. Și-a pus jos paharul.

— Urmează-mă, atunci.

S-au mișcat netulburați prin mijlocul mulțimii. Toată lumea era prinsă în fiorul festivităților și nu au observat.

S-au dus în pădure și s-au oprit în luminiș. Nihal l-a mângâiat pe Oarf, lung și tandru. Acestea au fost ultimele momente pe care le petrecea cu dragonul, și a vrut ca amintirea lui să nu o abandoneze când trecea granița.

Ren se uita în tăcere la sacul cu cele necesare pentru vraja, și în cele din urmă a găsit curajul de a vorbi.

— Nu vreau să pleci. Ai fost importantă pentru mine, Nihal, mai mult decât orice mi s-a întâmplat vreodată. Și tu m-ai eliberat, a spus el, încordându-și încheieturile. Încă se mai vedeau semnele roșii ale butucilor. Știu, nu ar trebui să-ți spun toate astea, nu e corect să vreau să te rețin. Dar nu pot să nu mă gândesc că atunci când vei fi plecată, voi fi pierdut. Îmi pare rău, chiar aș vrea să pot face ceea ce trebuie să fac fără toate aceste povești, dar...

Nihal l-a redus la tăcere.

— Sunt onorată că am fost atât de importantă pentru tine. De aceea te rog să mă ajuți pentru ultima dată, și s-a uitat atent la el.

Și-a coborât capul.

— Fără să-ți iei rămas bun de la nimeni?

— E mai bine așa.

Ren știa că va fi dureros, dar știa și că e necesar. A căutat curaj, și în cele din urmă părea să-l găsească.

— Ei bine. Să începem. Și s-a pregătit s-o readucă pe Nihal în lumea din care a venit.

INTERLUDIU

Ultimele note au rămas suspendate în aer. Menestrelul a pus jos lăuta şi a luat o înghiţitură lungă de mied.

— Aşa se termină? s-a aventurat unul din spate.

— Aşa e, a spus el, ridicând capul.

— Deci Nihal s-a întors pe tărâmul morţilor?

— Aşa se pare.

— Dar... părea să-i placă noua ei viaţă.

— Şi era, de asemenea, mândră de magician, a adăugat un om cu o barbă neagră groasă. În opinia mea, el nu a avut curajul să facă vraja în cele din urmă şi a lăsat-o aici.

Camera s-a ridicat, producând tot felul de teorii. Menestrelul a continuat să bea, de data aceasta cu înghiţituri mici.

— Nihal nu ar fi putut parcurge acel drum, a spus un tânăr sprijinindu-se de tejghea. Era soldatul care a protestat la începutul cântecului, susţinând că povestea lui Nihal era deja cunoscută de toţi.

— Şi de ce n-ar face-o?, a obiectat menestrelul. Sarcina ei s-a terminat.

S-a ridicat, şi-a pus lăuta peste umăr şi a luat geanta mică de piele.

— Şi acum, dacă ţi-au plăcut cuvintele mele... şi a făcut câteva monede care deja străluceau pe fund să zornăie.

A început să se întoarcă printre mese, dar nu toţi erau generoşi în oferte; Aparent, ultima poveste a ajuns să indispună publicul.

— Cântă încă una, a spus un tip, aruncând o monedă mică în geantă.

— Îmi pare rău. S-ar putea să nu pară, dar să spui poveşti e o treabă obositoare. Noaptea e pe terminate, nu mai avem timp. Altă dată, poate.

— Dar totul este o invenţie, nu?, a adăugat un alt, luând o ofertă mai substanţială din buzunar. Ceea ce ne-ai spus nu s-a întâmplat niciodată...

Străinului i-a luat câteva momente.

— Contează? a spus el în cele din urmă. V-am spus despre asta, şi aşa că într-un fel există. Diferenţa dintre a spune şi adevăr este subtilă. Şi dacă această poveste ar fi adevărată, protagoniştii săi nu ar mai exista: Nihal s-a întors de unde a venit, Ren este probabil în Ţinuturile Necunoscute. Lefthika, pe de altă parte, va fi carne pentru viermi. Sunt doar un menestrel, treaba mea este să spun poveşti.

A terminat runda, apoi s-a dus la uşă uitându-se în geantă. O mână a scăpat o monedă mare. Când s-a uitat în sus, cântăreţul s-a trezit în faţa feţei emoţionate a Melnei. S-a grăbit să ia moneda.

— Este prea mult, este plata ta pentru o noapte, a spus el, încercând să o dea înapoi.

L-a oprit cu o singură mână.

— Păstreaz-o, o meriţi. Felul în care ai spus poveştile astea... Sunt o persoană simplă, nu pot explica, dar m-a atins. Nu e prea multă frumuseţe în Lumea Pământeană astăzi. Am impresia că am pierdut atât de mult de-a lungul anilor. Dar poveştile tale au făcut-o să strălucească.

Din nou, ca de multe ori în acea noapte, Melna a avut impresia că străinul zâmbea sub masca lui.

— Şi apoi îmi place să cred că în ultimul moment Nihal s-a răzgândit, că l-a oprit pe Ren şi a decis să rămână. Mai avem nevoie de oameni ca tine aici, a adăugat ea, căpătând curaj. În plus, nu ne-ai spus cum Ren a adus-o înapoi pe tărâmul morţilor.

— Cineva ţi-ar da naivitatea pentru credinţa ta.

— Îmi place să cred în puterea eroilor, aşa a fost întotdeauna.

Menestrelul a pus moneda înapoi în geantă.

— Îţi mulţumesc foarte mult, atunci. Promit că-i voi cheltui bine.

— Cheltuieşte-i ca să spui mai multe poveşti.

— Voi încerca.

A început să deschidă uşa, când vocea fetei l-a oprit din nou.

— Dacă îmi permiţi să îţi cer o favoare... cine eşti? Şi de unde ştii toate poveştile astea?

Menestrelul a rămas nesigur pentru câteva momente. S-a uitat în jur. Hanul uitase deja de el, şi toată lumea se întorsese să vorbească cu ceilalţi clienţi. Nimănui nu-i păsa de ei. Apoi a împins-o pe Melna în colţ, apăsând-o de perete. A expirat, dar a ales să aibă încredere. Tipul ăla nu îi inspira teamă, chiar şi acum că era atât de nepoliticos.

S-a uitat în ochii ei, s-a uitat la ea lung. Melna a înţeles înainte de asta, când cu un gest lent, masca abia s-a mişcat. Respiraţia i-a fost tăiată în gât.

Menestrelul a pus masca la loc.

— Este un secret, a şoptit el.

El a făcut o scurtă plecăciune cu capul, apoi a deschis uşa şi a fost din nou înghiţit de întunericul care l-a născut.

Bărbatul a mers într-un ritm alert în pădure. Nu a mai rămas mult din acea pădure care era odată legendară. După moartea Tatălui Pădurii, s-a deteriorat încet şi, deşi au plantat copaci noi acolo, nu s-a mai întors la fel de luxuriantă ca odată. Plantele tinere cu un trunchi subţire şi frunze fragede alternează cu ramuri uscate şi mâncate din interior, mărturie a unui trecut odată tragic şi glorios. Vegetaţia nu era densă, iar acest lucru l-a făcut pe bărbat să se simtă expus. O neliniște subtilă s-a strecurat sub pielea lui, şi abia aştepta să ajungă din nou la civilizaţie.

Poate ar fi trebuit să mă opresc la han, s-a gândit el.

De fapt, la început astea fuseseră intenţiile sale, dar apoi a sosit menestrelul. A înţeles că era ceva ciudat la el din momentul în care a intrat. Dar de îndată ce a rostit acest nume, Nihal, curiozitatea a prevalat asupra prudenţei şi l-a împiedicat să plece. De ce ştia străinul ăla atât de multe despre el şi jumătate elf? Care era adevărata lui identitate? Astfel, el a depăşit neîncrederea care l-a inspirat şi a ascultat povestea până la sfârşit, nerăbdător să ştie că era a războinicului pe care l-a readus la viaţă. Cu toate acestea, ca notele răspândit în întreaga cameră, el a simţit că omul nu era doar înfiorător. Era periculos. Şi instinctele lui rareori l-au înşelat.

Nu a mers mult, în timpul zilei, picioarele sale ar putea străbate câteva leghe, şi, prin urmare, el a preferat să meargă. Nu i s-a mai părut o idee prea bună.

Nu mai ningea, dar fulgii formaseră un covor alb îngheţat; cerul era încă încărcat de zăpadă şi părea gros şi lăptos deasupra capului său. Era frig, foarte frig.

El părea să audă ceva şerpuit într-o parte, un zgomot de ferigi în mişcare, sau doar paşi prudenţi în zăpadă.

Lefthika s-a oprit, uitându-se. În jurul lui, doar tăcerea înăbuşită a unei nopţi cu zăpadă. A reluat mersul pe jos, respiraţia mai groasă, coagulată în nori denşi de respiraţie în faţa gurii sale, când a auzit zgomotul din nou.

— Este cineva acolo?, a întrebat el. A răspuns doar ecoul îndepărtat al vântului.

A reluat mersul pe jos, mai repede, şi din nou, a simţit un foşnet, care părea să-l urmeze pentru scopul pur de a-l innebuni.

— Dacă eşti aici, ieşi afară! a strigat el, făcând o pauză în mijlocul unei grămezi de zăpadă.

— Te-am auzit!

A îngheţat, şi cu degetele a dezlănţuit o scânteie care a luminat întunericul şi a rămas aprinsă pentru a lumina micile luminişuri.

— Sunt un magician! a spus el, încercând să arate ameninţător.

Un zgomot mai puternic l-a surprins. S-a retras instinctiv, până când piciorul său a intrat într-un obstacol. A căzut la pământ pe spate, pe zăpada îngheţată. În acel moment cineva l-a întors pe burtă, apăsându-i ceva între omoplaţi şi forţându-l la pământ. Lefthika a încercat să se zvârcolească, dar apăsarea agresorului era incredibil de fermă.

A încercat să invoce o vrajă, dar a observat că ceva îl bloca.

— Şi eu ştiu câteva trucuri pentru a-i face pe magicieni inofensivi, a spus o voce.

Lefthika a privit în sus cu dificultate. În faţa lui se ridicau rămăşiţele unui copac imens. Trunchiul trebuie să fi fost tăiat în mijlocul deceniilor trecute, iar acum tot ce rămăsese era o ruină ofilită. Cu toate acestea, o parte din măreţia sa a apărut şi din acele rămăşiţe mizerabile. Trunchiul purta zeci de mici gravuri, fraze, probabil lăsate de cineva care trebuie să fi fost mort de mulţi ani, şi care erau acum complet ilizibile.

Stând pe butuc era o figură cu glugă, purtând o mantie lungă de catifea verde. De pe umerii lui, o mantie de pânză alungită apărea. Lefthika şi-a simţit inima zdruncinată în piept. Menestrelul. Din nou, instinctele lui au avut dreptate.

Mângâia cu o mână o frunză de aur care ieşea din trunchi, pe o mică ramură secundară.

— Ştii unde suntem, Lefthika?, a spus el.

— Cine eşti? a întrebat elful.

Menestrelul l-a ignorat.

— Desigur, un elf ca tine s-ar putea să nu ştie aceste lucruri. Dar ai fost destul de expert în istoria lui Nihal, nu-i aşa?

Lefthika avea dinţii încleştaţi. Străinul care îl ţinea prins de pământ i-a îndreptat o lamă spre gât şi i-a ridicat capul, ţinându-l de păr.

— Cine eşti tu, la naiba!

— Răspunde-mi: unde suntem?

Lefthika s-a uitat la pădure, febril.

— Tatăl Pădurii, a murmurat în cele din urmă.

Menestrelul a produs aplauze lente.

— Felicitări. Ai studiat cu mult înainte să te duci să deranjezi morţii. El a privit în sus, spre ceea ce a mai rămas din copacul care a ţinut pădurea vie, marea pădure a Ţării Vântului, timp de secole, milenii, înainte ca războiul să-l ia. Era sursa existenţei lui Nihal timp de mulţi ani. S-a sacrificat pentru a fi salvată. Şi a fost un sanctuar. Pentru o perioadă de timp a găzduit chiar Talismanul Puterii, ştiai asta?

Lefthika stătea nemişcată. Atacatorul l-a tras de păr şi s-a grăbit să dea din cap.

— Crezi că Talismanul s-a întors aici?

— Spune-mi ce vrei... Lefthika a încercat din nou, dar cu fiecare cuvânt strânsoarea de pe părul său a devenit mai dureroasă.

Menestrelul a strecurat o mână într-o nişă care era în mijlocul trunchiului. Încet, a scos un obiect rotund şi strălucitor. Lefthika a simţit moartea în inimă.

— Nu se poate... murmură el.

Menestrelul a avansat spre el, apoi i-a pus în faţa nasului obiectul pe care l-a luat din copac: Talismanul Puterii, în toată splendoarea sa. Trecuse un an de când l-a văzut ultima dată. Dacă ar fi fost acolo, ar fi putut însemna un singur lucru.

— Ce vrei de la mine?, a spus Lefthika.

Menestrelul s-a ridicat şi i-a pus Talismanul în jurul gâtului.

— Aş spune că ai făcut deja destul, a spus el, stând pe spate pe ceea ce a mai rămas din copac. Ceea ce vreau acum este pur şi simplu să te uiţi, şi să asculţi. Am un ultim cântec pentru tine. Clienţii hanului erau foarte nerăbdători să afle cum s-a terminat povestea, dar, ştii, nu e o poveste pentru toate urechile. Tu, pe de altă parte, pari pregătit pentru o poveste ca asta.

Într-un gest elegant, el a scos lăuta din spate, a eliberat-o din carcasa de pânză şi a început s-o regleze. Încă o dată, notele au umplut aerul. S-a uitat în ochii lui Lefthika, cu o privire ironică şi nemiloasă, apoi a reluat cântecul.

RECUPERAREA

Să termin povestea a venit timpul,
că ultima piesă de ceilalţi este aşezată.
De la sfârşitul lumii am venit aici.
Astfel încât această poveste este dezvăluită pentru tine.
Şi când cântecul se stinge,
va înceta pentru tine orice chin.

— Stai, a spus Ren, luând mâinile de pe fruntea lui Nihal, culcată pe iarbă. Simt o energie ciudată curgând în corpul tău. E ceva ce nu ştiu.

Nihal a deschis ochii şi s-a uitat la magicianul îngrijorat.

— Ceva care te împiedică să practici vraja?

— Nu ştiu. Aş vrea să mă asigur, a spus Ren.

— Poate că trebuie să vorbesc cu tine despre ceva ce mi s-a întâmplat, a spus Nihal după un lung oftat. În noaptea de după lupta cu Ekhtir m-am simţit brusc rău. A fost ca un eşec, dar a fost însoţit de un sentiment greu de descris... ca şi cum o greutate ar fi căzut pe mine. A durat un moment, apoi a trecut.

Lui Ren i-a luat câteva secunde să reflecteze.

— Ai fost doborâtă de ceea ce s-a întâmplat. Să scapi de butuci nu a fost uşor, şi apoi confruntarea cu Ekhtir...

— Asta mi-am spus şi eu. Dar tot era ciudat, Ren. Nu era oboseală, era ceva... nenatural.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Era magie. Magia lui Lefthika.

— L-am lovit cu o piatră când am fugit, l-am ucis.

— Eşti sigur?

Ren a refăcut cu mintea ultimele amintiri pe care le-a avut despre magician.

— I-am spart capul, a spus el pe un ton grav.

— Poate că nu a fost de ajuns, a răspuns Nihal. Poate a supravieţuit şi a încercat o ultimă mişcare disperată.

Ren a devenit brusc serios.

— Trebuie să testăm să vedem dacă ai fost victima vreunei vrăji. S-a hotărât imediat. În acele săptămâni a studiat mult, mai ales despre magia cu care Lefshika a readus-o la viaţă pe Nihal. Va trebui să mergem la vechea ta casă. Cred că în studiul lui Sennar vom găsi materialul de care avem nevoie.

Au ajuns cu Oarf când zorii doar colorau cerul. Lumina roz a făcut ca rămăşiţele micii case să fie mai puţin lugubre, dar la fel de dificil pentru Nihal a fost să-i treacă din nou pragul, cu atât mai mult acum că ştia ce s-a întâmplat cu Sennar şi Tarik.

Ren a pus-o să se întindă pe vechiul ei pat. L-a privit în timp ce punea o serie de rune pe podea şi se pregătea să facă vraja. Nu s-a putut abţine să nu se gândească la toate dăţile când l-a văzut pe

Sennar făcând acelaşi lucru. Când era bolnavă, mâinile lui erau cele care se mişcau cu înţelepciune şi citeau pe corpul ei, o atingere pe care încă şi-o amintia perfect.

Ren a luat o bucată mică de lemn şi a aprins-o cu o cremene, apoi a început să-l treacă peste pielea lui Nihal. Era un experiment simplu de relevare a magiei, o vrajă care exista în mai multe variante. Ceea ce practica el era versiunea umană, pe care o citise în notiţele lui Sennar. Era suficient pentru ceremonie, belladonna şi mandragora pentru a arde într-un brazier, şi un mic jar de lemn de mesteacan. Formula era destul de uşoară şi nu avea nicio dificultate în a o invoca.

Corpul lui Nihal s-a luminat cu linii purpurii sinuoase, care s-au aprins pe măsură ce fumul parfumat de lemn trecea. Ren a zăbovit pe mâini şi picioare, şi apoi a trecut peste faţa jumatate elfului. Nihal a dat drumul tusei. Chestia aia mirosea frumos, dar puţin înţepător, mai ales când o inspiri de aproape. Apoi s-a dus spre burtă. Şi atunci s-a întâmplat.

Nihal cu spatele arcuit violent, cu ochii violet întorşi cu susul în jos aratând albi, şi toate membrele au început să se agite. Gravura a murit, fumul a fost reabsorbit în lemn şi un fel de ceaţă subţire a început să emane din corp, coagulându-se în jurul gurii. Lui Ren i-a luat ceva timp să-şi dea seama ce se întâmplă, dar de îndată ce a recunoscut trăsăturile unei feţe din acel fum, o faţă cu urechi ascuţite şi deformată de o expresie a suferinţei, totul era clar pentru el. Oroarea l-a cuprins.

Spiritul lui Nihal îşi abandona trupul, dar nu era liber să plece: ceva părea să-l blocheze în această lume, pierdut pentru totdeauna. El trebuia să reacţioneze rapid, în timp ce încerca să nu intre în panică. Între timp, spiritul s-a dizolvat în aer, fiind consumat de o forţă necunoscută.

Gândeşte, Ren, gândeşte!

Apoi a văzut o sclipire care i-a atras atenţia, şi dintr-o dată a înţeles.

S-a aruncat pe Nihal, a strâns violent Talismanul Puterii care-i strălucea pe piept şi a strigat o formulă. Imediat a fost linişte, în timp ce spiritul acum aproape complet dizolvat a fost absorbit de pietrele medalionului. Ren concentrat, a rostit o altă formulă, şi a forţat spiritul să abandoneze Talismanul care, cu piatra centrală spartă, nu-l putea ţine pentru mult timp, şi să se întoarcă la corpul din care a venit. Efortul era copleşitor şi s-a simţit secat, dar în câteva momente totul s-a întors ca înainte.

Ren a căzut la pământ, cu Talismanul strâns între degete. Nihal, pe pat, nu respira. A încercat să ajungă la ea, dar era complet lipsit de putere. S-a târât spre pat, abia şi-a întins degetele spre o mână palidă, întinsă. Abia o putea atinge.

Nihal a scos un oftat adânc, apoi a tuşit violent, întorcându-se într-o parte. Între puseuri, Ren a simţit că respiră. S-a lăsat pe podea. El a salvat-o. La mustaţă, dar a salvat-o.

Faţa ei i-a umplut câmpul vizual.

— Ce s-a întâmplat, Ren? Ce mi-a făcut nenorocitul ăla?

— Când ţi-am luat rămăşiţele pentru a te readuce la viaţă, Lefthika a păstrat o parte din pământul care ţi-a acoperit mormântul, a explicat Ren. M-am gândit că te-ar ajuta în cazul în care corpul tău ar fi avut dificultăţi să trăiască într-o lume care nu-i aparţine. În schimb, l-a folosit în alte scopuri. Probabil bănuia că te vei răzvrăti mai devreme sau mai târziu.

Nihal şi-a revenit, dar Ren încă tremura, şi ea l-a înfăşurat în mantia ei. A reuşit, de asemenea, să-i facă o băutură fierbinte, cu unele frunze aromatice, care au umplut camera cu un parfum dulce şi relaxant. Pentru o clipă, ruinele casei păreau să fie locuite din nou.

— Cred că le-a folosit pentru o altă vrajă. s-a bâlbâit Ren, confuz. Magia părea să-l fi încercat mai mult decât se aştepta.

Nihal i-a pus mâna pe umăr.

— Stai calm, totul e bine, s-a terminat. Dar trebuie să-mi explici ce s-a întâmplat.

— Lefthika ţi-a impus o vrajă care îţi leagă spiritul să rămână în această lume pentru totdeauna. Nihal a devenit palidă instantaneu. Dacă aş fi încercat să te eliberez, spiritul tău s-ar fi dispersat aici, fără nicio şansă să se întoarcă. Chiar şi vraja simplă pe care am practicat-o a fost suficientă pentru a rupe echilibrul. Dacă nu aş fi intervenit la timp, dacă nu ţi-aş fi văzut Talismanul pe piept, şi dacă nu ar fi fost un artefact încă atât de puternic... Ei bine, te-ar fi aşteptat la o soartă mult mai rea decât moartea.

Ochii lui Nihal s-au fost redus la două crăpături pline de furie. S-a ridicat.

— Poţi să-l spargi?, a spus ea sec după câteva secunde.

— Nu, nu pot. Numai el o poate face.

Nihal şi-a strâns pumnii. Din nou, era supusă voinţei altora, şi a unei fiinţe trădătoare ca acel elf nenorocit.

— Singura soluţie este să-l găseşti, a concluzionat Ren.

Nihal s-a întors, faţa ei era dominată de determinare absolută.

— Şi asta voi face.

AŞTEPTAREA

Cântarea a încetat.

Este o poveste scurtă, după cum poţi vedea.

— Nu este posibil... şopti Lefthika.

Menestrelul nu s-a mişcat. S-a ridicat, a avansat spre el, apoi şi-a scos masca şi gluga. Când era la mai puţin de un braţ distanţă, s-a ghemuit la înălţimea lui şi Lefthika putea vedea ceea ce ştia deja: faţa lui Nihal zâmbind la el.

— Da, este posibil, totuşi... Cunosc magia, Lefthika, am fost antrenată, şi mi-am petrecut toată viaţa alături de unul dintre cei mai puternici vrăjitori care au păşit vreodată pe acest pământ. Credeai că sunt atât de naivă? Poate că am fost moartă timp de o sută de ani, dar am învăţat multe în timpul pe care l-am trăit.

A dus o mână la cizmă şi a scos un pumnal lung.

Lefthika nu a renunţat.

— Bravo a spus, faţa lui rânjind, dar cu fruntea udă în sudoare, în ciuda îngheţului din acea noapte de iarnă. M-ai învins, recunosc, creatura şi-a ucis tatăl. Dar până la urmă, o parte din mine se baza pe tine să te întorci după mine.

Nihal a rămas interzisă.

— Despre ce vorbeşti?", a întrebat ea printre dinţi.

— De un mic detaliu pe care nu l-ai luat în considerare. Şi totuşi sclavul ţi-a explicat, nu-i aşa?

Nihal şi-a apropiat lama de obrazul său şi i-a pus-o sub ochi, apăsând pe carne.

— Gândeşte-te cu atenţie la ceea ce faci, a avertizat-o Lefthika.

— Mi se pare clar. Îmi iau înapoi libertatea.

— N-o s-o obţii omorându-mă.

Nihal abia a uşurat presiunea pumnalului.

— Ceea ce ţi-am impus este o pecete, a continuat magicianul, şi dacă cunoaşteţi magia, ar trebui să ştii că dacă mă ucizi, sigiliul va deveni etern. Numai eu pot să-l rup. Eşti încă a mea, Nihal.

I-a luat lama de pe faţă şi s-a ridicat. A dat din cap, iar cel care-l ţinea blocat pe pământ l-a tras în poziţia de şezut. În cele din urmă Lefthika a văzut că era Ren. Imediat a simţit presiunea pumnalului între omoplaţi.

— Ia-o uşor, băiete, nu cred că noua ta amantă vrea să mă vadă murind, a spus el obraznic.

— Ea nu este amanta mea, a răspuns el.

— Desigur, să nu... Naivitatea ta m-a amuzat mereu. Toată viaţa este guvernată de relaţii de putere: fiecare dintre noi îi domină pe ceilalţi sau este dominat de ei. Este suficient să alegem de partea cui să fim, fie de cea a sclavilor, fie a stăpânilor. Şi ştii unde stau de o veşnicie.

Nihal, care făcuse câţiva paşi spre trunchiul copacului, s-a întors.

— Interesantă teorie. Dar nu sunt de acord.

— Ciudat. Tu mai mult decât oricine altcineva ar trebui să înţelegi.

— Tu nu înţelegi. De ce crezi că ţi-am arătat Talismanul? De data aceasta ea a zâmbit, zâmbetul prădătorului jucându-se cu prada ei.

— Ai uitat un mic detaliu, Lefthika.

— Talismanul a fost doar un canal, mi-a servit să-mi amintesc spiritul tău, este un obiect inert acum! a strigat el.

— A fost, a spus Nihal. Dar când mi-ai chemat înapoi spiritul, cu el ai chemat şi amintirea vieţii pe care Tatăl Pădurii, *acest* Părinte al Pădurii, mi-a dat-o.

Şi a bătut din mână pe trunchi. O lumină a apărut în lemnul ofilit al copacului. Strângând ochii, Lefthika a reuşit să distingă o figură mică, subţire, cu un corp subţire. Urechi lungi, aripi diafane şi transparente pe umeri şi ochi albaştri, lipsiţi de pupilă. Un spiriduş.

— Nu este posibil... au dispărut...

— Eu nu, a spus spiriduşul impasibil. Eu sunt gardianul etern al acestui loc, iar timpul nu are nici o putere asupra mea.

— Evident că nu-mi cunoşti trecutul în profunzime dacă nu ştii cine e Phos. Vezi tu, Lefthika, povestea mea este un labirint de inamici şi aliaţi, şi rădăcinile a ceea ce a fost întins tot drumul până în prezent. M-am luptat cu unul din fructele otrăvite a ceea ce am fost, dar aici un vechi aliat vine în ajutorul meu. Phos este amintirea Lumii Pământene, a văzut atât de multe lucruri, în aceste epoci, pe care nici nu ţi le poţi imagina. Şi el a fost cel care mi-a confirmat ceea ce Ren a înţeles deja. Magia ta a eşuat complet, pentru că puterea Talismanului ţi-a respins sigiliul. Te pot ucigându-te ma elibetez.

Lefthika şi-a dat seama că nu mai are nicio speranţă. S-a zvârcolit, dar Nihal a arătat spre sabia ei.

— Nu te agita. Meriţi moartea de o mie de ori, cerul este martor. Când m-ai scos din sat, ai condamnat sute de locuitori la masacru. Au murit arşi, sfâşiaţi de săbiile elfilor, şi numai pentru că aveai alte planuri pentru mine. Ei mi-au cerut să-ţi iau viaţa, şi i-a pus sabia în piept, până la punctul de a afecta carnea.

Lefthika a lansat un geamăt sufocat.

— Eu nu....

— Taci, a şuierat Nihal. Răzbunarea nu mai face parte din viaţa mea. Uciderea ta aici nu va aduce morţii înapoi şi nu va da pace celor vii. Aşa că îţi dau de ales, o alegere foarte simplă: să mă eliberezi şi să mă întorc de unde am venit, sau să mori aici şi acum.

Lefthika şi-a scrâşnit dinţii. Ochii lui hoinăreau peste corpul lui Nihal, îi investigau silueta, puterea. Era marea lui speranţă, o oportunitate pentru o răscumpărare pe care simţea că o merită. Chiar trebuia să arunce totul?

— Aproape că simt angrenajele creierului tău învârtindu-se căutând o soluţie, a chicotit Nihal. Dar imediat a devenit serioasă. Nu, Lefthika, nu există a treia posibilitate. Ori mă eliberez, ori te omor. Şi să nu crezi că nu pot.

Tăcerea a coborât din nou în pădure. Doar respiraţia lui Lefthika se auzea, din ce în ce mai gâfâită.

— Timpul se scurge, a spus Nihal, şi a apăsat sabia mai mult pe pieptul elfului.

— Bine! a strigat el. Bine.

Nihal nu şi-a coborât sabia.

— Asigură-te că respecţi pactul. Phos ar observa dacă ai încerca să mă înşeli.

Lefthika şi-a plecat capul, cu ochii închişi. Frustrarea era mai puternică decât orice: era batjocorit, din nou.

S-a ridicat singur, zgâlţâindu-se pe picioare. S-a uitat la Nihal cu resentimente nelimitate.

— Te urăsc, a spus el.

— Nu eşti singurul, a răspuns ea, cu privirea impasibilă şi sabia îndreptată spre pieptul lui.

— Fă ce trebuie să faci.

Lefthika şi-a îngustat ochii strâns şi a recitat formula. A ţipat la ea în vânt, aruncând cuvintele furios. O umbră neagră se desprinse de Nihal şi a zburat, dizolvându-se în aer.

— El chiar a făcut-o, eşti liberă, a spus Phos.

Nihal a avut un zâmbet uşor de uşurare. Apoi s-a uitat la Ren.

— Acum putem pleca.

Lefthika şi-a simţit mânia revărsată. A pierdut! Pierduse în faţa unei creaturi de-a lui şi a unui sclav care nu valora nimic!

S-a aruncat instantaneu spre Ren, fără să reflecteze, cu mâna îndreptată spre pumnalul pe care îl pusese lângă el. Acţiunea a fost rapidă, iar băiatul, care nu era obişnuit cu lupta, nu a putut reacţiona suficient de repede.

Lefthika, cu pumnalul prins în mână, a sărit peste Nihal. Al lui a fost un zbor scurt. A simţit cum respiraţia îi cedează, gura i se umple de gustul metalic al sângelui. S-a uitat în jos şi a văzut mânerul sabiei ieşindu-i din burtă.

O lovitură seacă, care i-a dat o moarte rapidă.

— Nu o meriţi, a murmurat Nihal, dar Lumea Pământeană a văzut deja prea multă suferinţă.

Lefthika s-a prăbuşit la pământ. Două respiraţii întretăiate, apoi pieptul lui s-a oprit pentru totdeauna. O tăcere adâncă a coborât peste luminiş. Nihal a scos lama şi a şters sabia în zăpadă.

— Îmi pare rău, i-a spus lui Phos, Nu am vrut să mai aduc sânge aici.

Spiriduşul nu a răspuns.

Ren s-a uitat la Nihal, la gesturile precise cu care a curăţat sabia, siguranţa din ochii ei. Nimic nu părea să se fi schimbat, şi totuşi totul s-a schimbat. Voia să plece, a simţit-o. I-ar cere să-i elibereze spiritul, de data asta cu adevărat şi pentru totdeauna. Nu era suficient pentru el timpul pe care-l petrecuseră să-l vâneze pe Lefthika pentru a trece peste. Dacă era ceva, acesta mai mult le-a consolidat relaţia, şi separarea acum părea chiar mai dureroasă. Dar era necesară. Cel puţin acest lucru l-a înţeles Ren. Nihal a vrut aşa, o merita, şi în povestea ei afecţiunea lui nu era decât un punct nesemnificativ în partea de jos a unei poveşti dense despre alte legături, despre alte sentimente mai profunde.

Nihal a observat privirea lui holbându-se la ea şi s-a uitat la el.

— Ei bine?

A dat din cap.

— Nimic. Îţi cer doar să te grăbeşti. Dacă trebuie să pleci, s-o facem acum.

Nihal şi-a ţinut mâna pe sabie. A avansat încet, şi Ren şi-a imaginat scena: el recita vraja pe care a învăţat-o atât de bine, corpul care se dizolva din nou în cenuşă, şi tăcerea poienii, a întregii Lumi Pământene, fără ea.

În schimb, Nihal şi-a ridicat sabia şi s-a întors spre Phos.

— Ce s-a întâmplat cu altarele?, a întrebat ea.

Spiriduşul se uita la ea cu tristeţe.

— Au dispărut din Lumea Pământeană când ai spart Talismanul. Dar ele încă există, într-o dimensiune diferită.

Nihal s-a uitat atent la el.

— Phos, ştiu că nu împărtăşeşti ceea ce am făcut, dar nu am avut de ales.

Şi-a coborât capul şi, când l-a ridicat, pe faţa lui avea un zâmbet trist.

— Nu e asta, Nihal. Nu ai idee cât sânge a fost vărsat pe acest pământ de când ai plecat. Ce diferenţă vrei să facă un elf? Doar că eşti încă aici, şi eşti încă prinsă în lumea asta. Când ţi-am dat Talismanul, am sperat că va aduce pacea în viaţa ta. Se pare că, totuşi, nu ai ajuns încă la ea.

Nihal şi-a îngustat ochii. A ei era o poveste ruptă, o cale trunchiată prea devreme. Din acest motiv, era încă incompletă, din acest motiv a continuat să se simtă legată de acel loc, de oamenii care au

trăit acolo, şi a continuat să ţească legături fără speranţă. Dar erau părţi din ea şi care poate că încă îşi mai putea recupera.

— Ştiu că Adhara, ultimul Sheireen, a vizitat unul dintre altare, Aelon, dacă nu mă înşel. Şi, deşi sunt foarte diferite de cele pe care le-am cunoscut, ştiu că într-un fel Gardienii încă mai există.

Phos a dat din cap.

— Înţeleg ce vrei să faci. Nu ştiu, Nihal, nu ştiu dacă e posibil, nu ştiu dacă toţi gardienii au înnebunit ca Ael, spiritul apei.

— Tu nu eşti.

Phos a zâmbit.

— Eu sunt diferit.

— Ştiu.

Ea a întins un deget încet, şi spiriduşul l-a atins cu mâna. Nihal părea să atingă ceva vechi şi pur, ceva care a pierdut atât de multe, cu prea mulţi ani înainte.

— Trebuie să plec, a şoptit el. S-a uitat la ea cu simpatie. Aşa că du-te în căutarea a ceea ce îţi lipseşte. Sper să-l găseşti şi în sfârşit să te regăseşti.

El i-a dat un zâmbet frumos, apoi s-a întors în inima căminului său antic, ceea ce a rămas din Tatăl Pădurii, iar întunericul a coborât peste luminiş.

— Ce înseamnă asta, Nihal?, a întrebat Ren.

A stat câteva secunde în spatele lui, apoi s-a întors spre el.

— Ştii povestea mea, nu-i aşa? Ren era nedumerit, dar a dat din cap. Ştii că a trebuit să adun pietrele acestui talisman, fiecare păstrat într-un sanctuar diferit: opt, câte unul pentru fiecare Pământ, fiecare protejat de un gardian.

— Da, îmi amintesc povestea.

— Deci ştii ce vreau să spun dacă îţi dau numele Thoolan.

O lumină se aprinse pe faţa lui Ren.

— Gardianul Timpului, al Ţinutului Zilelor... murmură.

Privirea lui Nihal s-a înmuiat.

— Vreau înapoi ceea ce am pierdut. Încă mai aveam multe de înţeles, despre mine, despre lume şi oamenii pe care i-am iubit. Nu pot găsi răspunsurile pe care le caut doar în luptă, pentru că întotdeauna se termină aşa, şi a arătat corpul lui Lefthika pe pământ. Sabia aduce moartea, iar în moarte nu este nimic de înţeles, nimic de învăţat. Cu ani şi ani în urmă, Thoolan mi-a făcut o propunere: dacă nu mai caut pietrele Talismanului, m-ar lăsa să trăiesc în sanctuarul lui, împreună cu toţi oamenii pe care i-am pierdut. Mi l-a arătat pe Fen, parcă n-ar fi murit. Apoi a fost un test, pentru a testa cât de fermă era determinarea mea de a finaliza misiunea. Sennar a fost cel care m-a smuls din viziune. Dar el este acum dincolo de văl, şi îl vreau înapoi: Îl vreau pe el şi pe fiul meu înapoi, şi tot acel război, frica şi greşelile pe care le-am făcut ne-au sfâşiat. Mă înţelegi, Ren?

A dat din cap cu convingere.

— Crezi că ţi-l poate da înapoi?

— Nu ştiu. Mi-ai spus că Ael e nebun, şi poate şi Thoolan. Dar piatra lui e aici, poate lipsită de puteri, dar e aici. Vreau să merg la el şi să-l întreb dacă mă poate găzdui din nou, şi cu mine Sennar şi Tarik. Probabil e o nebunie, dar asta e tot ce mi-a mai rămas. L-am abandonat pe Sennar, l-am condamnat la o suferinţă pe care abia acum o înţeleg. Trebuie să îndur această durere, pentru că o merit, pentru că el a făcut-o, până când ajung la altar, oriunde ar fi acum.

Ren şi-a şters o lacrimă din ochi. Tot dădea din cap.

— Am înţeles. Şi sper să găseşti ceea ce cauţi, aşa cum a spus Phos.

— Nu trebuie să-mi doreşti, a spus Nihal, cu vocea care a devenit brusc mai determinată.

— Ce... Ce vrei să spui?, a murmurat el.

— Ai făcut multe pentru mine, Ren. Nici n-aş fi fost aici dacă nu erai tu. M-ai salvat, să ştii. Nu sunt sigură că pot ajunge în Ţara Zilelor fără tine.

Ren a simţit lacrimi venind din nou în ochii lui, dar de data aceasta a fost vorba despre bucurie.

— Nu vei regreta, a spus el. Îţi jur.

— Bine, destul entuziasm acum. Avem un drum lung de parcurs, trebuie să-l recuperăm pe Oarf şi nu va fi o cale uşoară. Haide, ia-ţi lucrurile şi să mergem.

Ren nu a făcut-o să repete. Şi-a adunat puţinele bunuri şi lăuta.

— Luăm asta?

— Avem nevoie de bani, cred că este o modalitate bună de a-i câştiga, a răspuns ea. Păstreaz-o tu. E de ajuns pentru mine, şi şi-a pus mâna pe mânerul sabiei.

Ren a pus-o pe spate, aşa că a mers în spatele lui Nihal, care începuse deja să intre în pădure. Începuse să ningă din nou, şi în câteva minute paşii lor au fost şterşi de un strat subţire de zăpadă proaspătă.

Caractere şi locuri

Adhara: fata creată cu magie de către Secta Observatorilor să fie noul Sheireen.

Ael: spiritul elfilor de apă.

Aelon: sanctuar dedicat spiritului elfilor de apă, Ael.

Alma: dragonul lui Ekhtir.

Alormath: numele elven al unei anumite varietăţi de flori ce cresc la Cascada Spiritelor.

Alucarth: Cavaler al Dragonului, maestrul lui Fen.

Amhal: în trecut ucenic Cavaler al Dragonului, s-a alăturat lui San şi a devenit al doilea Marvash. În schimbul loialităţii sale faţă de Kryss, el a obţinut anularea tuturor sentimentelor datorită Talismanului lui Ghour.

Aster: jumătate elf care a încercat să cucerească întreaga Lume Pământeană. A fost unul dintre Marvash.

Athor: şeful satului Maju.

Cascada Spiritelor: un loc mistic, venerat de huyé şi elfi, graniţa dintre viaţa de apoi şi lumea pământească.

Dohor: un elev al Academiei şi apoi rege, împreună cu Yeshol a încercat să cucerească Lumea Pământeană.

Dola: pitic, războinic al armatei Tiranului, fratele lui Ido.

Ţinuturile de Sud: Teritoriul la sud de Ţara Focului**.**

Dubhée: Regina Ţării Soarelui, cândva hoţ priceput, antrenată în arta Asasinilor. În timpul domniei sale, ea a fost fondatorul şi liderul Războinicilor Umbrelor, un corp de spioni.

Ekhtir: elf în fruntea grupului care-i terorizează pe Huye, a luptat alături de Kryss şi i-a supravieţuit.

Elfi: locuitorii antici ai Lumii Pământene, au abandonat-o stabilindu-se în Ţinuturile Necunoscute când celelalte rase au început s-o populeze.

Erak Maar: numele elven al Lumii Pământene.

Fammini: creaturi monstruoase create de magia Tiranului pentru a lupta în armatele sale.

Felnek: mâna dreaptă a lui Lakka, staţionat cu trupele care vânau semi elfii din Ţara Mării.

Fen: Cavaler al Dragonului, tovarăşul Soanei, care a murit în luptă şi a devenit o fantomă.

Huyé: oameni născuţi din interacţiunea dintre pitici şi elfi, care trăiesc în Ţinuturile Necunoscute.

Ido: pitic, Cavalerul Dragonului şi maestrul lui Nihal.

Jat: şeful satului Huyé, prieten cu Nihal şi Sennar.

Karna: tânără jumătate elf, mama lui Nihal.

Klarath: tânăr vrăjitor elf căruia i se adresează Nihal.

Kryss: rege al elfilor, care îşi conduce poporul pentru recucerirea Lumii Pământene.

Laio: un scutier, fost tovarăş în Academie al lui Nihal şi prietenul său.

Lak: santinelă Huyé, prieten cu Nihal şi Sennar.

Lakka: locotenent al Tiranului, în fruntea trupelor angajate în vânătoarea de jumătate elfi în Ţara Mării.

Laodamea: capitala Ţării Apelor.

Lefthika: vrăjitor elf capabil de a învia morţii, alungat din Ţinuturile Elven pentru capacitatea sa.

Livon: tatăl adoptiv al lui Nihal şi fratele Soanei.

Lophe: soţia lui Jat.

Lurh: Preotul Suprem al satului Huyé frecventat de Nihal şi Sennar.

Maju: satul Huyé terorizat de elfii lui Ekthir.

Makthar: tânăr jumătate elf, tatăl lui Nihal.

Marvash: "Distrugătorul", în limba elfilor. Figura mitologică care apare periodic în Lumea Pământeană pentru a o devasta şi a începe o nouă eră.

Melna: menajeră la un han din Salazar.

Menorath Karva: numele elven al Cascadei Spiritelor.

Lumea Scufundată: pământ care se află sub ocean construit de exilaţi ai Lumii Pământene.

Nelor: unul dintre cele patru oraşe pe care elfii le-au construit în Ţinuturile Necunoscute.

Nihal: jumătate elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran. A fost un Sheireen.

Norrea: oraşul de pe Tărâmul Mării, care se învecinează cu Ţara Zilelor.

Oarf: dragonul lui Nihal, folosit de San pentru călătoriile sale, până când acesta din urmă a decis să abandoneze Lumea Pământeană.

Phos: liderul spiriduşilor.

Prekotar Aniré: numele huyé al Cascadei Spiritelor.

Refti: elf, mâna dreaptă a lui Ekhtir.

Ren: tânăr vrăjitor din Domeniile De Sud, un sclav al lui Lefthika, este capabil să reconstruiască membrele şi corpurile.

Revrar: refugiat jumătate elf, fost soldat, supravieţuitor al asediului Seferdiului.

Rosh: dragonul lui Alucarth.

Salazar: oraşul-turn capitală a Ţării Vântului.

San: nepotul lui Nihal şi Sennar, mâna dreaptă a lui Kryss. E un Marvash.

Seferdi: capitala Ţării Zilelor.

Sennar: magician puternic, soţul lui Nihal.

Sheireen: "Consacrata", in limba elfilor. Este o figură mitologică care apare periodic în Lumea Pământeană cu scopul de a-l contracara pe Marvash.

Shevraar: numele elven al lui Thenaar, zeul focului şi război.

Soana: magă, fostă membră a Consiliului Vrăjitorilor, primul profesor al lui Sennar şi sora lui Livon.

Tarik: fiul lui Nihal şi Sennar.

Ţinuturile Necunoscute: teritorii dincolo de Saar.

Thoolan: spirit natural care prezidează controlul timpului.

Tiran: numele sub care era cunoscut Aster.

Yeshol: lider al Breslei Asasinilor pierduţi, el încearcă să-l reînvie pe Aster, dar este ucis înainte de a reuşi în încercare.

Zalenia: capitala Lumii Scufundate, unde Ido şi San s-au refugiat când au fost vânaţi de Breasla Asasinilor.

MULŢUMIRI

Deci, în cele din urmă, m-am întors la locul crimei. Am avut o relaţie lungă, complexă şi contradictorie cu Nihal. Am iubit-o pentru că ea mi-a dat succes, am urât-o pentru că am fost prea asemănătoare, mai ales în punctele slabe, am crezut că era greoaie atunci când am început să doresc să povestesc alte personaje. Mi-a luat zece ani să recunosc în sfârşit că nu, nu s-a terminat, dar nu numai că Lumea Pământeană era încă în viaţă în mine, dar că ea, mai presus de toate, nu încetase să crească în capul şi inima mea. Procesul de abordare a acestei cărţi a fost lung şi tulburat, dar trebuie să spun că, atunci când am început să scriu, totul a continuat foarte repede.

Aceasta a fost, probabil, cartea care mi-a ocupat cel mai mult timp. Am scris într-un mod frenetic, ca şi cum această poveste era în butoi pentru o lungă perioadă de timp şi nu puteam aştepta să iasă. Acum, ca întotdeauna, este în mâinile tale. O să-şi croiească drum, şi cine ştie de unde se va termina. Dar, în primul rând, în acea cale de mijloc între momentul în care există ca simple fişiere pe computerul meu, şi cel în care sunt în sfârşit o carte pe raft, aceste pagini aveau nevoie de multe moaşe pentru a le ajuta să iasă la lumină. Din nou, datorez multe multor oameni, fără de care această poveste nu ar fi existat.

Mulţumesc lui Sandrone, care nu a încetat niciodată să-mi spună că "Nihal s-a întors". Acum, la sfârşitul călătoriei, pot să recunosc deschis: avea dreptate. Mulţumesc, pentru că acum înţelege scriitorul care sunt mai bine decât mine.

Le mulţumesc lui Silvia Sacco Stevanella şi Manola Carli, care a lucrat cu fişierele şi, ca de obicei, m-a ajutat să dau ce e mai bun din mine.

Mulţumesc Fiammetta Giorgi, pentru călătoria din aceşti ani. În cele din urmă, această carte închide o perioadă, şi, în acelaşi timp, deschide o alta.

Deci, mulţumesc lui Enrico Racca, Lorenzo Garavaldi şi Marta Treves. Sper că aceasta este prima din multele colaborări.

Mulţumiri pentru Nancy Sonsino, care se luptă să păstreze împreună miliardele de angajamentele ale vieţii mele la viteza maximă.

Mulţumesc tuturor celor care au făcut posibili aceşti zece ani, părinţilor mei cărora le datorez ceea ce sunt, profesorilor şi maeştrilor pe care i-am întâlnit pe drum.

Mulţumesc lui Giuliano, care încă rezistă. Am fost deosebit de insuportabil atunci când am scris această carte, dar el a fost la fel de capabil să-mi dea indicii, sfaturi sugestii de complot, sau doar asculta cu răbdare atunci când am avut încă o criză de stimă de sine.

În cele din urmă, mulţumesc Irenei, care mă face să văd lumea ca şi cum aş descoperi-o din nou pentru prima dată.

Sper că într-o zi veţi dori să citiţi aceste poveşti, şi că acestea vă pot însoţi de-a lungul unei bucăţi de drum.

Licia Troisi

Acest ebook conţine materiale protejate prin drepturi de autor şi nu poate fi copiat, reprodus, transferat, distribuit, închiriat, scos din context sau difuzat în public, sau utilizat în orice alt mod, cu excepţia a ceea ce a fost autorizat în mod specific de către editor, termenii şi condiţiile în care a fost achiziţionat, sau de ceea ce este cerut în mod explicit de legislaţia aplicabilă. Orice distribuire sau utilizare neautorizată a acestui text, precum şi modificarea informaţiilor electronice despre regimul drepturilor constituie o încălcare a drepturilor editorului şi ale autorului şi vor fi sancţionate civil şi penal în conformitate cu Legea 633/1941 şi modificările ulterioare.

Această carte electronică nu va fi supusă în nici un fel schimbului, comerţului, împrumutului, revânzării, cumpărării în rate sau răspândirii în alt mod fără acordul scris prealabil al editorului. În caz de consimţământ, este posibil ca această carte electronică să nu aibă altă formă decât cea în care a fost publicată lucrarea, iar condiţiile incluse în aceasta vor trebui, de asemenea, impuse următorului utilizator.

www.librimondadori.it

Cronicile Lumii Pământene - Poveştile Pierdute
de Licia Troisi

Traducerea în limba română realizată după ediția italiană: Cronache del Mondo Emerso - Le storie perdute de Licia Troisi
© 2014 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano
Ebook ISBN 9788852057274

COPERTA || DIRECTOR ARTISTIC: FERNANDO AMBROSI | DESIGNER GRAFIC: STEFANO MORO |ILUSTRAȚII: CORRADO VANELLI